

Emperyalist saldırganlık ve savaşa devam!

30 yılı aşkın bir süreden beri genişleyen bu devasa savaş ve saldırganlık aygıtı, neredeyse bütün dünyayı merceğine almaya çalışıyor.

NATO'nun oluşturduğu tehdit, hiç olmadığı kadar ciddi bir düzeye gelmiştir. Zira ABD'nin hegemonya savaşında "en büyük düşman" Çin'dir. Çin'in politikalarının NATO'nun çıkarlarına, güvenliğine

ve değerlerine karşı zorluk oluşturduğunu iddia etmekle yetinseler de ABD hegemonyasını tehdit eden esas gücün Çin olduğunu yıllardan beri tekrarlayıp duruyorlar. **S.14**

Sosyalist
Siyasal Gazete

Sayı: 2023 / 11
14 Temmuz 2023

Kızıl Bayrak

Gerici-faşist rejimin saldırı dalgasını
kırmanın yolu...

Sınıf mücadelesini yükseltmek!

kizilbayrak80.net

**Düzen partileri
demokrasinin neresinde!**

Rejimin "yol haritası" netleşmiştir: Sosyal yıkım, orta çağ artığı zihniyete uygun yaşam biçiminin topluma dayatılması, faşist baskı ve zorbalık.

**NATO masasında
kirli pazarlıklar**

Türkiye, Litvanya'nın başkenti Vilnius'ta başlayacak NATO Zirvesi'ne saatler kala İsveç'in ittifaka katılmasına yeşil ışık yaktı.

**Fransa'da patlayan öfkenin
nedenleri ve görevler...**

Politik önderlik iddiasının üstlenmesi gereken görevlerin boşluğunda bugün bir kitlesel öfkeyi yalnızca izliyoruz. Ancak yeni isyan dalgaları da gelecek.

Cenin direndi, işgalci İsrail geri çekildi!

S.16

Emperyalistler dünyayı yıkıma sürüklüyor- D. Meriç

S.17

Gerici-faşist rejimin “saldırı dalgaları” kabarıyor...

Kırmanın yolu sınıf mücadelesini yükseltmektir!

Sermayenin “demir yumruğu” olan AKP-MHP rejimi, “ustalık dönemi” içinde olduğunu halkı soyma konusunda gös- terdiği pervasızlıkla döne döne kanıtıyor. Yağma, talan ve halkın cebinden para sızdırma konusunda “usta” oldukları kesin. Sorun işçinin, emekçinin kapitalistler tarafından sömürülmesinden ibaret de de- ğil. İşçinin aldığı düşük ücrete, Tayyip Erdoğan’la etrafına topladığı dalkavukların başında bulunduğu rejim de her fırsatta el atıyor.

Halkı soymanın bir yolu zamlar, yük- sek enflasyon, düşük ücret uygulamaları ise diğer yolu da dolaylı vergilerin arttırılmasıdır. Her durumda emekçinin eline geçen o sınırlı kazancın bir kısmı bu tür yöntemlerle mafyatik rejim tarafından geri alınıyor.

GERİCİ-FAŞİST REJİMİN EKONOMİK POLİTİKASI KİMİN İÇİN “RASYONEL”?

“Saray rejiminin Kemal Derviş’i” diye anılan Mehmet Şimşek’in “rasyonel poli- tikalara dönüş” yönünde attığı adımların ilk yansımaları zam yağmuru ve dolaylı vergilerin arttırılması oldu. Pek çok temel tüketim maddesine yapılan zamlar yeterli olmadı. Hemen ardından sabun, şampuan, deterjan, dezenfektan, ıslak mendil, peçete, tuvalet kâğıdı gibi her insanın kullanmak zorunda olduğu ürünler için alınan KDV yüzde 8’den yüzde 20’ye çıkartıldı. Bunun anlamı “zam üstüne zam” yapmaktır.

Emekçilerin boğazını sıkın “yerli/ milli” gerici-faşist rejimin “insafa” geldiği anlar da yok değil. Örneğin Kur Korumalı Mevduata (KKM) para yatırıp milyonlar ya da milyarlar kazananlardan vergi alınıyor mu? Haşa! Onlar “yerli/milli faiz lobisi”, onların “kutsal” gelirlerinden vergi almak AKP şefinin “Nas” tarifine göre “günah” olmalı ki, onları bundan muaf

tutuyor. Açlık sınırının bir nebze üstünde olan asgari ücretle çalışan işçiler ise sabun, deterjan, tuvalet kâğıdı gibi şeyler satın alma “gafletinde” bulunursa %20 KDV ödemek zorundadırlar. Aynı şekilde içki-sigara gibi ürünlerden Özel Tüketim Vergisi (ÖTV) adı altında sızdırdıkları pa- rayı da kat kat arttırdılar. Bu arada yurtdışından getirilen telefonlardan “kayıt ücreti” adı altında aldıkları haracı da 2.700 TL’den 20 bin TL’ye çıkardılar. Belli ki burada durmayacaklar, çünkü Londra’daki “faiz lobisi” kesenin ağzını açmış değil. Nitekim pek çok ekonomist, bu zamların tsunamiye dönüşecek olan dalgaların başlangıcı olduğunu belirtiyor.

BU SIRADA BÜYÜK ŞİRKETLER VE BANKALAR!

AKP-MHP rejimi emekçi kitleleri sefa- lete itiyor diye ülkede herkesin aynı du- rumda olduğu sanılmamalıdır. Zira geniş kitleler, birileri daha da zenginleşin diye sefalete doğru itilir. Bu, kapitalizmin yapısal hastalıklarından biri olsa da rejim, icraatlarıyla zıtlığı daha da keskinleştiriyor. Ücretli çalışan işçi ve emekçilerin bütçeden aldıkları payın dramatik bir şekilde düşmesi, bu icraatların dolaysız sonuçlarından biridir.

Dayatılan sefaletin karşı kutbunda ise yüz milyarları bulan “kâr” elden büyük şirketler/tekeller ve bankalar var. Örneğin 2022 yılında büyük şirketler kârlarını yüzde 245 oranında arttırmışlar. Şirketler bu “başarılarıyla” iftihar ederken banka- lar onları da geride bırakıyor. Bankaların 2022 yılında elde ettikleri kârların yüzde 366 arttığı belirtiliyor.

Bu modern tefecilerin 2022 yılındaki kârlarının 433 milyar TL’ye ulaştığı söyleniyor. Büyük şirketlerle ilgili yapılan araştırmalarda anlatılan bu “başarı” hikayeleri, Gerici-faşist rejimin kimler için

çalıştığını göstermesi açısından çarpıcıdır.

NEYİN AHLAKINI DAYATIYORLAR

Zorba rejimlerde herhangi bir hukuk ya da kural olmadığı için, rejimin tepesinden aşağıya doğru yağma, rant, haraç, talan gibi alanlardan elde edilen servetlerle zenginleşen asalak bir tabaka oluşturuluyor. Bunlar arasında partilerin şeflerinden tarikatların şeyhlerine, polis amirlerinden üst düzey bürokratlara, mafya babalarından çete reislerine kadar uzanan geniş bir kesim yer alıyor. Bunların etrafında her zaman beslemeleri/tetikçileri oluyor. Bunun en görünür, göz önündeki örnekleri ise sosyal med- yadaki troller ya da linç kampanyaları için sokaklara salınan gruplardır.

Din istismarcılığı ya da şoven ırkçılıkla “motive” edilen bu beslemeler, “ahlaksızlığa dayalı rejimin ahlakı”nı topluma dayatmak için de kullanılıyor. Daha önce siyasi linç kampanyalarında öne çıkan bu tetikçiler, şimdi konserlerin, festivallerin yasaklanması talebiyle ortalıkta boy göstermeye başladılar.

Rejime biat etmeyenlerin yaşama biçimine kaba şekilde müdahale etmeye dönük bu girişimlerin son günlerde artması tesadüf değil.

Yoksulluk derinleştikçe bu tür girişimler de artacaktır. Bunların bir hedefi ko- kuşmuş rejimin suçlarını örtmekse diğeri de toplumu zorbalıkla dizayn etmektir. Bundan da tehlikeli olan esas hedefleri ise, emekçileri sefalete karşı mücadele etmek yerine bu bataklığa çekip uyuşturmak, nefes alamaz, hakkını arayamaz duruma düşürmektir. Zira bu ilkel, gerici saldırganlığa destek veren işçi ve emekçiler, kendilerine sefaleti reva gören rejimin payandaları durumuna düşmektedirler.

YA SINIF MÜCADELESİ YA ONURU KIRICI SEFALET!

AKP-MHP ile ırkçı-şeriatçı destekçilerinin emekçilere sunabilecekleri tek şey kölece çalışma koşulları karşılığında onur kırıcı bir sefalettir. Hizmet ettikleri ser- maye sınıfını ve emperyalistler memnun etmek için bunu yapıyorlar, yapmaya da devam edecekler. Aksi halde gerici-faşist rejimin işbaşında kalmasına izin vermezlerdi. Onlara göre, kapitalizmin aşılama- yan krizini yönetmenin yolu buradan geçiyor.

Bunu başarmak için işçi sınıfı ve emekçilerin uyuşturulması, dikkatlerinin dağıtılması, yapay sorunlarla paralize edilmesi gerekiyor. Gerici-faşist rejim yıllardır bunu yapıyor. Bu amaçla din istismarına başvuruyor, şoven ırkçılık zehrini yayıyor, terör tehdidi yalanları uydu- ruyor, değerlerimiz, “ailenin kutsallığı” gibi sahte söylemlerle emekçilerin zihinlerini kirletiyor ya da meşgul ediyor. Bu ve benzer zehirleri yayarak işçi ve emekçilerin gerçek sorunları ile bilinçlerini birbirinden koparmaya çalışıyorlar. Yazık ki, bunu belli ölçüde başarabiliyor da.

Kendileri çalarak/çırparak dolar mil- yarderleri olurken işçi ve emekçilere karşı bu kadar pervasız olabilmeleri, yapay ayrımlarla sınıfı pasifize ettiklerine kana- at getirmiş olmalarıyla da bağlantılıdır. Bu kanaat temelsiz olmasa da yerle bir edilmesi zor değil. İşçi sınıfı örgütlü, fiili-meşru mücadeleyi yükseltmeye başladığı anda yapay ayrımlara dayalı duvarlar yıkılacaktır. Bu yapay ayırım duvarlarını kırmanın da saldırı dalgalarını kırmanın da yolu örgütlü sınıf mücadelesinin yük- seltmesinden geçiyor. Rejimin dayattığı “onuru kırıcı sefalet zincirlerini” parçalamak da ancak o koşullarda mümkün olacaktır.

Düzen partileri demokrasinin neresinde!

Düzen yasalarına göre bile pespaye, şaibelerle dolu seçimlerin ardından haftalar geçti. Seçimler öncesinde oy avcılığı bağlamında ortaya konan iddiaları, verilen vaatleri hatırlayan pek kimse kalmadı. Ücretli emek sömürüsüne dayalı kapitalist kölelik düzenin çarkları dönmeye devam ediyor. "Hangi parti kazanırsa kazansın günün sonunda kazanan sermayedir" gerçeği, bir kez daha test edilerek ispatlandı.

Emperyalistlerin ve sermayenin tercihiyle yola devam eden gerici-faşist rejimi, kendi ajandasına göre icraatlara artık daha pervasız bir şekilde devam edebilir. Ne de olsa seçimler geride kaldı. 2024 Mart'ında yapılması beklenen yerel seçimler ise henüz ülkenin gündeminde değil. Dolayısıyla AKP-MHP rejimi ile ırkçı-şeriatçı aparatları, temsil ettikleri sermaye sınıfının çıkarlarına uygun icraatlar için organize olup işe koyuldular.

Ekonomi öncelikli olduğu için oradan başladılar. Attıkları ilk adımların sonuçları şimdiden görülüyor. Döviz kurundaki yükseliş, işçi ve emekçilerin reel gelirlerinin düşmesi, kesilmeyen zam yağmuru gibi icraatlar sermayeyi memnun etti. Gerici-faşist rejimin icraatlarını el ovuşturarak izleyen Londra'daki "faiz lobisi" ise henüz kesenin ağzını açmadı. Onlar halen "bu kadar yetmez!" bekleyişi içinde. Dolayısıyla dinci-faşist rejimin "Nas"ı bırakıp faizleri arttırması iyi not olsa da artışın %30-40'lara varmasını bekliyorlar. Onların parasına muhtaç olan "yerli/milli" AKP-MHP koalisyonunun faiz oranlarında yeni bir artışa gitmeye hazırlandığı söyleniyor. Vergi artışları ve zam sağanağı ile de "kararlılık" mesajı veriyorlar.

Gerici-faşist rejimin öncelik verdiği icraatlardan biri de orta çağ artığı dinci-gerici ideolojisini her alanda yaymak, olabildiğince topluma dayatmaktır. Özellikle çocukları hedef alan bu saldırı kapsamında okulların kapıları şeriatçı tarikatlara-cemaatlara sonuna kadar açıldı. Bütün okullara imam hatip ya da ilahiyat mezunlarının kadrolu olarak atanması, çocukların savunmasız zihinlerini zehirlemeye verdikleri "önemi" gösteriyor. Gerici dayatmalarla zorbalığın keşiştiği noktada ise konser, festival gibi etkinliklerin yasaklanması giderek "rutin" bir hale getiriliyor. Bu yasakları tamamlayacak şekilde toplum tarafından tanınan

Rejimin "yol haritası" netleşmiştir: Sosyal yıkım, orta çağ artığı zihniyete uygun yaşam biçiminin topluma dayatılması, faşist baskı ve zorbalık. Rejimin dayatmaları katlanılacak bir kader değildir. Bu haritayı parçalamak elbette mümkündür.

kişileri terörize ederek rejimin tarafına çekmeye ya da susturmaya çalışıyorlar.

Sefaletle mahkum ettiği işçi ve emekçi kitleleri dinci propaganda zehriyle uyuşturmaya çalışan rejim, demokratik hakların kullanılmasına da düşüncenin ifade edilmesine de azgın bir şekilde saldırıyor. Cumartesi Anneleri'ne, haklarını arayan işçilere, demokratik taleplerin dile getirildiği eylem, hatta basın açıklamalarına saldırılar da dinci-faşist rejimin "olağan icraatları" halini aldı. Cumartesi Anneleri'ne karşı sergilenen histerik saldırganlık, rejimi motive eden vahşi zihniyetin bariz göstergelerinden biridir.

Tele 1 Genel Yayın Yönetmeni Merdan Yanardağ'ın, AKP'li bir milletvekilinin Kürt hareketi ve Abdullah Öcalan konusundaki açıklamalarına yorum yapmasından dolayı kurulan bir kumpasla tutuklanması, dinci-faşist rejimin diğer pervasızlıklarını tamamlıyor. Birkaç haftalık gelişmeler gerici-faşist rejimin 'yol haritası' hakkında somut veriler ortaya koydu: "İşçiler/emekçiler sefaletle mahkum edilecek, dinci propaganda yay-

gınlaştırılacak, gericilik yaşam biçimini olabildiği kadar topluma dayatacak, her şeye rağmen hak arama mücadelesi veren, muhalif sesini yükseltenler ise kolluk kuvvetleri ve yargı aparatları aparatlarıyla sindirilmek istenecek."

Gerici-faşist rejimin bu icraatlara ağırlık vermesi şaşırtıcı değil. Bu uğursuz misyonu zaten 20 yıldan beri yerine getiriyor. Ancak "ustalık" dönemine girdiği için bu defa hiç olmadığı kadar pervasız olacaktır. Rejim cephesinde durum bu iken toplumun dinci-faşist rejimden "yaka silken" kesimlerine "büyük umutlar" pompalayan düzen muhalefetinin neler yaptığı sorusu doğal olarak öne çıkıyor.

Kemal Kılıçdaroğlu'nun başını çektiği altılı masa ya da "Millet İttifakı" diye anılan düzen muhalefeti, dinci-faşist rejime alternatif olduğunu iddia etti. Ekonomik, sosyal, demokratik, siyasal alanlarda yapacaklarını anlatıp oy talep ettiler. Saray rejiminden kurtulup "rahat bir nefes al-

mak" isteyenlere, "öfkeli olduğunuzu biliyoruz. Sizi anlıyoruz. Ama sakın olun evlerinizde oturun. Oylarınızla bizi seçini gerisini bize bırakın" dediler.

Temelden yoksun bu vaatler toplumun geniş kesimlerinde yazık ki, karşılık bulabildi. Öfkeli ama sokaklara çıkamayan, pek çok talebi olan ancak bunlar uğruna mücadele etmeyen ya da edemeyen kitlelere, "oy vererek kurtulma" çağrısı belli bir dönem için cazip geldi. Bu arada reformist solun seçim sandıklarına endeksli "cennet ülke" vaatleri de bu ruh halini pekiştirdi.

İşbirliği sermaye ve emperyalistler gerici-faşist rejimle yola devam kararı alınca olayların seyri değişti, Kılıçdaroğlu'nun başkanlık hayalleri suya düştü. Böylece vaat edilen "kurtuluş" da berhava oldu. Altılı Masa'nın CHP dışındaki bileşenleri zaten dinci-ırkçı kökenliydi, Kılıçdaroğlu'ndan çok Tayyip Erdoğan-Devlet Bahçeli ikilisine yakınlar. İttifak da onların CHP'ye yaklaşmalarıyla değil, Kılıçdaroğlu'nun sağa kayması sayesinde mümkün olmuştu. Nitekim bu

sayede biri AKP'yi doğuran, ikisi AKP'den doğan, biri MHP kökenli sağcı-dinci parti mecliste 35 koltuğa oturdular. İyi Parti ise seçimlerin ertesi günü "milliyetçi demokrat" kostümünü çıkarıp attı.

Seçimlerin ardından "farklı görünme" ihtiyacı ortadan kalktı. Vaatler unutuldu, herkes kendi "ince hesapları" ile meşgul olmaya başladı. Yüzlerce sayfalık ortak metin hazırlayıp "kurtuluş reçetesi" pazarlayanlar, kendilerine oy verenlere, "biz erdik muradımıza, ne haliniz varsa görün" demeye gelen bir tutumla, ittifakın dağıldığını ilan ettiler. Meral Akşener keskin ırkçı bir nutukla yeni dönemi başlatırken, dinci partiler mecliste ortak grup kurdular. Saray rejiminin gericiliği yayma politikasına zaten destek veriyorlardı. Elbette vahşi neoliberal politikalara da bir itirazları bulunmuyor. Bu arada Atılı Masa'nın beşlisi aradan sıyrıldı, yenilgi sadece Kılıçdaroğlu'nun sırtına yıkıldı. 14 Mayıs'tan sonra rotası şaşmaya başlayan Kılıçdaroğlu ise, sağa bir adım daha yaklaşarak yoluna devam edebileceğini var sayıyor. Partisi CHP ise kaynıyor.

Başkanlığı kazanmadıkları için, vaatlerini yerine getirmeleri mümkün değil elbet. Ancak rejimin azgın saldırısına maruz kalan seçmenlerine, "ne haliniz varsa görün. Bizim daha önemli işlerimiz var" demeye gelen bir tutum içine girmeleri, sadece vurdum duymazlıklarını değil, seçim vaatlerinin sahte olduğunu da gözler önüne seriyor. Zira zerre kadar samimiyetleri olsaydı düzenin zorbalığına, şeriatçı-ırkçı zihniyetin kendini topluma dayatmasına, vahşi neoliberalizme bir itirazları olurdu. Oysa bazı tekil çıkışlar dışında bu sorunların hiçbiri düzen muhalefetinin gündeminde bile değil. İyi Parti şefleri, Merdan Yanardağ örneğinde olduğu rejimin kaba zorbalığına alkış tutarken, diğer dinci partiler ise, gericiliğin topluma dayatılmasını el ovuşturarak izliyorlar.

Saray rejimi yıkılabilseydi, kitleler derin bir 'soluk' alabilecekti. Belki kısa süreli bir psikolojik rahatlama da yaşayacaklardı. Bu elbette onların hakkıydı. Ancak bu kadarına kavuşmak bile, bu kokuşmuş düzende salt seçimlerde oy kullanarak mümkün olmuyor. Altılı Masa bileşenleri kazansaydı, yine aynı sermaye sınıfına hizmet edeceklerdi. Yine Londra'daki "faiz lobisi" ile flört edecekler, emperyalist savaş aygıtı NATO'ya hizmette kusur etmeyeceklerdi. Günün sonunda işbirlikçi sermaye ve emperyalistler Saray rejimiyle yola devam etme kararı verdiler ve olanlar oldu.

Bu tablo net olarak gösteriyor ki, AKP-MHP rejimi neden olmaktan çok sonuçtur. Zira bu rejimin işbaşına getirilme-

si de orada 20 yıl tutulması da tesadüf değil. Bu kadar çürümüş, mafyalaşmış olmasına rağmen onunla yola devam etme tercihleri de tesadüf değil. Emperyalist/kapitalist sistem ırkçı-dinci rejimleri tercih ediyor. Zira derinleşen krizlerin faturasını emekçilerin sırtına yıkabilmek için hem din istismarı hem şoven ırkçılık kullanışlı araçlardır. Her şeye rağmen direnenleri, hakları ve talepleri için mücadele edenleri ise devlet terörüyle bastırma politikası esas alınıyor. AKP-MHP türü dinci-ırkçılar bu karanlık/kanlı işler için biçilmiş kaftandır.

Sistemin yaptığı tercih işçilerin, emekçilerin, ilerici devrimci güçlerin, kadınların gençlerin, Kürtlerin, Alevilerin ve toplumun ezilen tüm kesimlerinin esas sorunlarının bizzat kapitalist sistemden kaynaklandığını bir kez daha gözler önüne sermiştir. Elbette kitleler Saray rejiminin icraatlarından gına gelmiştir. Elbette bu kokuşmuş rejimin yıkılması gerekiyor. Ancak bu, salt şaibeli seçimlerde oy kullanarak başarılabilecek bir şey değil. Bu arada sorun Saray rejiminden ibaret de değil. Zaten Millet İttifakı işbaşına gelseydi kurulu bu düzeni devam ettirecekti. Bazı sivriliklerini törpüleyebilirdi belki; seçim sonrası tutumlarına bakıldığında, bu kadarını yapabilmeleri bile şüpheliydi. Zira bu kokuşmuş rejimle ciddi bir sorunlarının olmadığı somut olarak görüldü: Ne demokratik hakların ayaklar altına alınmasına ne basın özgürlüğünün ortadan kaldırılmasına ne işçi ve emekçilerin sosyal yıkıma uğratılmasına ne dinci-ırkçı yaşam biçiminin topluma dayatılmasına bir itirazları var.

Bu gelişmeler şu gerçeği yeniden hatırlatmıştır: Bu çağda sermaye sınıfı, onun düzeni ve siyasal partileri bizzat demokratik sorunların kaynağıdır. En basit bir demokratik hakkın kazanılması, korunması ve kullanılması, bu gericiliğe ve zorbalığa karşı mücadele ile mümkün olabilir. Sorunların kaynağı olan bir sınıftan ya da onun siyasal temsilcilerinden o sorunu çözmesini beklemek abesle-iştigaldir.

Bir kez daha yineleyelim, rejimin "yol haritası" netleşmiştir: Sosyal yıkım, orta çağ artığı zihniyete uygun yaşam biçiminin topluma dayatılması, faşist baskı ve zorbalık. Rejimin dayatmaları katlanılacak bir kader değildir. Bu haritayı parçalamak elbette mümkündür. Bunun için düzeni ve kurumlarını karşıya alan örgütlü mücadelenin geliştirilmesi, tüm imkanların, araçların bu uğurda seferber edilmesi gerekiyor. Sınıfa karşı sınıf eksenli, fiili-meşru mücadeleyi geliştirmek dışında bir çıkış yolu bulunmamaktadır.

"İşkenceye karşı mücadeleyi büyütüyoruz!"

Sarıgazi Tertip Komitesi, 2 Temmuz anma yürüyüşünde gerçekleşen polis saldırısı ve çıplak arama işkencesi için İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi'nde basın toplantısı düzenledi.

Basın toplantısı, İHD'nin başvuru sürecini anlatan konuşması ile başladı. Ardından komite adına ortak basın metni okundu. Ortak açıklamada şunlar ifade edildi:

"Gözaltına alınan arkadaşımız Esra Bilici'ye yönelik fiziki-psikolojik şiddetin yanı sıra insanlık onuruna aykırı olan çıplak arama işkencesi kabul edilemezdir. İnsanlık dışı uygulamalar ile ilerici devrimci kesimler başta olmak üzere haklarını bilen ve buna uygun davranan herkesin kişiliklerini ve iradelerini zedelemek için bu saldırıyı sistemli biçimde devreye sokuyorlar."

Saldırı gerekçesi olarak İbrahim Kaypakkaya'nın resmi bahane edildiği ifade edilerek, şunlar vurgulandı:

"İbrahim Kaypakkaya'nın resminden korkan egemenlerin korkusunu biliyoruz. Katledilişinin 50. yılında da korkuyorlar. Kavgamız, yoksul-zengin kavgasıdır. Er ya da geç bu kavgada zaferi elde edeceğimizi biliyorlar. Devrimci hareketimizin ve işçi sınıfının devrimci önderleri, sınıfsız, sınırsız ve sömürsüz bir dünya kurma mücadelemizin bayrağı olmaya, en önde yürüme onuruna sahip olmaya devam ediyor, edecektir. İşçi sınıfı ve emekçilerin, ezilen halkların eşitlik, özgürlük, kardeşlik için verdiği her mücadelede devrimci önderlerimizin anısını, mücadelesini yaşatacağız."

Gözaltı sırasında ajanlık dayatılan Diyar Sarıkuş'un hedef gösterilmesi teşhir edildi ve şunlar ifade edildi:

"Son zamanlarda mücadele eden kesimlere yönelik birçok saldırıda polis baskı ve tehditleri arasında yer alan ajanlık-muhbirlik dayatmalarına son verilmelidir. İşkenceyle gözaltına alınan arkadaşımız Diyar Sarıkuş'un polis saldırısının daha ilk anından itibaren hedef gösterilmesi, arkadaşımıza yönelik baskı ve tehditlerin artarak sürdüğünün göstergesidir. Muhalif kesimleri susturma çabasına eşlik eden daha fazla baskı ve şiddet ile korku toplumu yaratmak

istiyorlar. Bu dayatmaları, baskıları kabul etmeyeceğimizi bir kez daha hatırlatıyoruz. Biliyoruz ki; bu tehdit ve saldırılar, ne ilktir ne de son olacaktır. Bu saldırılardan korkmuyoruz, çünkü bu saldırıların, kendi korkularının yansıması olduğunu biliyoruz. Yaşam alanlarımıza yönelik polis ablukasına, polis saldırılarına, polis işkencesine son verilmelidir."

Basın metninin ardından gözaltına alınan ve çıplak arama dayatılan Esra Bilici gözaltına alınma sürecini anlattı. İlk andan itibaren kaba dayak ve sözlü saldırıya uğrayan Bilici, karakolda çıplak aramayı kabul etmediği için bu saldırıların devam ettiğini belirtti. Mücadelden vazgeçmeyeceklerini vurgulayarak konuşmasını bitirdi.

Ardından eylemin ilk anında hedef gösterilen Diyar Sarıkuş söz aldı. İbrahim Kaypakkaya flamalarını bahane ederek sürekli saldırıya uğradıklarını, Sarıgazi polislerinin de sürekli taciz ettiğini aktardı. Ajanlık teklifinde de bulduklarını anlatan Sarıkuş herkesi örgütlü mücadeleye çağırdı.

Yeşil Sol Parti Milletvekili Özgül Saki de açıklamada söz aldı. AKP iktidarının baskı ve işkencesine karşı taviz veremeyeceklerini belirtti. İşkence ve hafızasızlaştırma mücadelesinin son dönemde önemli bir sorun olduğunu kadınların, sosyalistlerin, Kürt halkının verdiği mücadelelerde önemli köşe taşlarının olduğunu ve bunların işkence alanlarına döndürüldüğünü vurguladı. Kolektif mücadelenin önemine vurgu yaptı.

Komite adına mücadeleye devam edileceği vurgulanarak toplantı bitirildi. Sarıgazi Tertip Komitesi bileşenlerinden şu kurumlar toplantıyı örgütledi:

Anadolu Kültür ve Araştırma Derneği (AKA-DER), Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), Halkların Demokratik Partisi (HDP), Halkevleri (HE), Kaldıraç, Mücadele Birliği Platformu (MB), ODAK Dergisi, PARTİZAN, Sosyalist Meclisler Federasyonu (SMF), Türkiye İşçi Partisi (TİP)

Basın toplantısına bileşenler dışında Devrimci Gençlik Birliği, Köz, Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası da destek verdi.

KIZIL BAYRAK / SARIGAZI

NATO masasında kirli pazarlıklar

Türkiye, Litvanya'nın başkenti Vilnius'ta başlayacak NATO Zirvesi'ne saatler kala İsveç'in ittifaka katılmasına yeşil ışık yaktı. NATO Genel Sekreteri Jens Stoltenberg, Tayyip Erdoğan'ın aylar süren müzakerelerden sonra İsveç'in NATO üyeliğine yeşil ışık yaktığını duyurdu. Twitter hesabından açıklamalarda bulunan Stoltenberg, Erdoğan'ın İsveç'in NATO'ya katılım protokolünü "en kısa sürede" TBMM'ye iletmeyi kabul ettiğini ve TBMM'de yasallaşması konusunda teminatını verdiğini söyledi. NATO Genel Sekreteri, "Bu tüm NATO üyelerini daha güçlü ve güvenli yapan tarihi bir adım" dedi.

Tayyip Erdoğan'ın İsveç'in üyeliğine Vilnius'ta yeşil ışık yakması düşük bir ihtimal olarak görülüyordu. Çünkü Erdoğan, 7 Temmuz günü, "Türkiye, sokaklarında teröristlerin cirit attığı bir ülkeye nasıl güvenebilir, terör örgütleriyle arısına mesafe koymayan bir devlet, NATO'ya nasıl katkı yapabilir? teröristlere kucak açanlara onay verilmeyeceğini" ifade etmişti. Uluslararası diplomaside 180 derecelik U dönüşleriyle çok iyi tanınan Erdoğan'ın mutlak biçimde çark edeceğini iyi bilen ABD, İsveç'in NATO'ya Vilnius Zirvesi'nde katılmasına büyük önem veriyordu ve bu doğrultuda Ankara ile yoğun bir diplomasi trafiği yürüttü. 8 Temmuz'da Dışişleri Bakanı Hakan Fidan ile ABD'li mevkidaşı Antony Blinken, 9 Temmuz'da Erdoğan'la ABD Başkanı Joe Biden, 10 Temmuz'da yine Fidan ile Blinken arasında İsveç'in NATO üyeliğinin ele alındığı telefon görüşmeleri yaptılar.

İsveç'in NATO'ya resmen katılabilmesi için Türkiye ve Macaristan'ın katılım protokollerini kendi meclislerinden

geçirmesi gerekiyor. Türkiye, İsveç ve NATO'nun Vilnius'taki üçlü görüşmesinde yürütülen kirli pazarlıklar sonucunda "İsveç'in 'terör örgütü' YPG/PYD ve FETÖ'ye destek vermeyeceğini yinelediği ve Gümrük Birliği'nin güncellenmesi, vize serbestisi dahil Türkiye'nin AB'ye üyelik sürecine aktif destek vereceği" bildirildi. Üçlü görüşmede müttefikler arasında savunma, ticaret ve yatırımlarında yaptırım uygulanmaması ve engellerin kaldırılmasına yönelik çalışmalarda mutabık kalındı. Görüşmeden sonra Stoltenberg, mutabakat kapsamında Türkiye ile İsveç arasında ikili güvenlik mekanizması kurulacağını bildirdi. NATO, ilk kez "Terörle Mücadele Özel Koordinatörü" atayacak.

Aylardır İsveç'in NATO'ya üyeliği üzerinden kopartılan sahte fırtınalar ve sürdürülen kirli pazarlıklar, Türk serma-

ye devletinin Kürt ulusunun özgürlük mücadelesine olan tarihsel düşmanlığını ve onu bütün alanlarda kuşatarak ezilemek için her türlü olanağı kullandığını gösterdi. Özellikle YPG/PYD'nin terör örgütleri listesine alınması ve İsveç'te PKK'nin faaliyetlerinin yasaklanması, hareketin önderlerinin Türkiye'ye iade edilmesi yapılan pazarlıkların ana gündemi idi.

Zira, Erdoğan'ın uluslararası ilişkilerde yaşanan sahte gerginlikleri içeride ırkçılık ve milliyetçiliğin körüklenmesi amacıyla ustaca kullandığı, ama günü geldiğinde efendileri karşısında her zaman çark ederek biat ettiği onlarca pratik deneyimle ispatlanmıştır. Bunu çok iyi bilen ABD ve Batılı emperyalistler, Erdoğan'ın bu sahte kabadayılıklarını gülümsemelerle karşıladılar. 21 yıllık iktidarı

boyunca kendilerine hizmette hiçbir zaman kusur etmeyen bu sadık uşaklarının bu durumu iç politikada bir fırsata çevirmesine göz yumdular. Keza seçim sürecinde ve sonrasında verdikleri desteğin bir bedeli olacağını, günü geldiğinde bunun karşılığının isteneceği aşıkardı.

Emperyalist güçler arasında süren ilişkilerde asıl belirleyici olan uluslararası burjuva hukuku değil, her zaman tekellerin çıkarları tayin edici olmuştur. Litvanya'nın başkenti Vilnius'taki NATO Zirvesi'nde yapılan kirli pazarlıklar bunu bir kez daha teyit etmiş bulunmaktadır. NATO Genel Sekreteri Jens Stoltenberg'in Erdoğan'ın çark etmesinin ardından yaptığı "Bu tüm NATO üyelerini daha güçlü ve güvenli yapan tarihi bir adım" açıklaması da bunu açıkça ifade etmiş bulunuyor.

Diyarbakır merkezli yürütülen soruşturma kapsamında 8 Haziran 2022'de gözaltına alınan ve 16 Haziran'da tutuklanan gazeteciler hakkında açılan davanın duruşması iki gün sürdü.

Duruşma sonunda gazetecilerin tahliyesine karar verildi. Tutsak gazeteciler Dicle Fırat Gazeteciler Derneği (DFG) Eşbaşkanı Serdar Altan, Mezopotamya Ajansı (MA) editörü Aziz Oruç, Xwebûn gazetesi Yazı İşleri Müdürü Mehmet Ali Ertaş, gazeteciler Zeynel Abidin Bulut, Ömer Çelik, Mazlum Doğan Güler, İbra-

Tutsak Kürt gazetecilere tahliye

him Koyuncu, Neşe Toprak, Elif Üngür, Abdurrahman Öncü, Suat Doğuhan, Remziye Temel, Ramazan Geciken, Lezgin Akdeniz ve Mehmet Şahin'in "adli kontrol şartı" ile tahliyesine karar verildi.

Diyarbakır 4'üncü Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen duruşma da Mezopotamya Ajansı'nda yer alan habere göre gazeteciler beyanda bulundu. Aziz

Oruç'un savunmasına 400 gündür tutukluluk süreçlerinde kendilerini yalnız bırakmayan gazetecileri selamlayarak başlayan Oruç, gazeteciliği sürdürmeye devam edeceklerini söyledi.

Tutsak gazeteci Elif Üngür, anadili olan Kürtçenin Kırmanckî lehçesinde savunma yapamadığı için özür diledi.

Program yaptığını, medya ekoloji ve medyada kültür programlarını sunduğu-

nu belirten Üngür, suçun şahsiliği ilkesi gereği dosyada kendilerine isnat edilen "Örgüt üyeliği" suçlamasını kabul etmediğini belirtti.

Gazeteci Suat Doğuhan'ın ardından tercümanın gelmesiyle Mehmet Şahin beyanına devam etti. Ardından Mazlum Güler, Ramazan Geciken, İbrahim Koyuncu, Abdurrahman Öncü, Remziye Temel beyanda bulundu. Kürtçe beyanda bulunan Neşe Toprak ise, kendisinin ressam olduğunu ve sanat programı yaptığını söyledi.

İktidarın yolsuzlukları sınırları aştı

K. Düşgör

“Yoksulluk, yasak ve yolsuzluğu” yok edeceğini iddia ederek işbaşına getirilen AKP, iktidarı boyunca bu alanlarda işlediği suçlarla kendinden öncekileri fersah fersah geride bıraktı. AKP ile suç ortakları iktidarları boyunca çoklu maaşlar, adresi belli ihaleler, kara para aklama, rüşvet, devlet bütçesinin yağması vb. türlü yol ve yöntemlerle servetlerine servet kattı. Suç ortakları ile çıkarları ters düştüğünde ise tüm kirli işleri ortalığa saçıldı.

17-25 Aralık operasyonu ile ortaya çıkan tapeler ve belgeler, kirli para aklayan Reza Zarrab’ın yargılanma süreci, Eski Ticaret Bakanı Ruhsar Pekcan’ın kendi şirketinden bakanlığa daha pahalıya dezenfektan satması, Sedat Peker’in ifşaatları AKP ile suç ortaklarının nasıl bir yolsuzluk ve talan düzeni kurduğunun bazı örnekleridir. Suça bulanmış mafyatik rejimin kirli siciline son olarak AKP şefi Erdoğan ve oğlu Bilal Erdoğan’ın adının karıştığı rüşvet olayı eklendi. Londra merkezli haber ajansı Reuters’ın haberine göre; İsveçli şirket Dignita, Türkiye’de piyasaya süreceği bir ürünün satışlarını artıracak düzenlemelerin yasalaşmasını ve ürünlerin satışında 10 yıllık ticari ayrıcalık istedi. Haberde, firmanın ürünlerinin satışı için alacağı ticari ayrıcalık karşılığında Bilal Erdoğan’ın sahibi olduğu İbn Haldun

Üniversitesi ile TÜGVA Vakfı’na paravan bir şirket aracılığıyla on milyonlarca dolar lobi ücreti ödeneceğini taahhüt ettiği ileri sürüldü. Reuters, belgeleri bizzat incelediklerini ayrıca ABD ve İsveç savcılarının konuyla ilgili inceleme başlattığını yazdı. Gerici-faşist iktidarın sözcüleri peş peşe yaptıkları açıklamalarla iddiaları reddetti ve Reuters haber ajansını suçladılar. Konuyla ilgili çıkan haberlere ve sosyal medya paylaşımlarına Türkiye’den erişim engeli getirdi. Reuters, haberinin arkasında durduklarını açıklayarak erişim engeline itiraz etti.

YOLSUZLUKTA DA ZİRVEDE!

Burjuva düzen siyasetinde yerel yönetimlerden milletvekillerine, bakanlardan bürokratlara kadar hemen herkes pastadan daha fazla pay kapmak için yarışıyorlar. Burjuvazi adına devleti yöneten tüm iktidarlar yolsuzluk suçuna bulanmışlardır. Ancak AKP; iş cinayetleri, kadın

cinayetleri, sömürü, siyasal hak ve özgürlüklerin gaspı alanlarında olduğu gibi yolsuzluk alanında da zirveye yerleşmeyi başardı. Ortaya çıkan yolsuzlukların üstü örtülüyor, suça bulaşanlar yargı tarafından korunup kollanıyor. AKP’li Galip Ensarioğlu; ‘tek adam rejimi’ne ilişkin tartışmalar sırasında sarf ettiği “Yasama bizde, yürütme bizde, yargı bizde, her şey bizde” sözleriyle yolsuzluk ve talan çarkını nasıl döndürdüklerini pişkince itiraf etmişti.

Gerici-faşist iktidarın içinde bulunduğu yolsuzluk batağı uluslararası raporlara da yansıyor.

Uluslararası Şeffaflık Örgütü’nün son açıklanan Yolsuzluk Algı Endeksi’ne göre Türkiye, 180 ülke arasında 101’inci sırada yer alıyor. Yolsuzluğun en az olduğu ülkelere 100 puan verilen endekse göre, Türkiye 2013 yılından beri 42 basamak gerileyerek son 10 yılın en düşük puanını almış. Yani uluslararası raporlara

da yansıdığı üzere gerici-faşist iktidarın işbaşında olduğu Türkiye, yolsuzluk batağına battıkça batıyor. Gerici-faşist iktidarın yolsuzluklarına paravan olan vakıflar aynı zamanda kirliliklerini dinle örtmenin aparatları olarak kullanılıyor. Son rüşvet olayında da Bilal Erdoğan’ın kurucusu olduğu ve on milyonlarca lira rüşvet ödenecek TÜGVA; MEB ile yaptığı protokoller, çocuk istismarı ve devlet bütçesinden kaynak aktarımı ile sık sık gündeme geliyor.

Öte yandan habere erişim engeli getirilmesi söz, basın, ifade özgürlüğüne yönelik tahammülsüzlüğün bir başka örneği. İddia sınırlarında yapılan bir habere erişim engeli getirilerek kirli suçlarını emekçilerden gizleyebileceklerini sanıyorlar. AKP ve yandaşlarının sınırları aşan suçları yasak, baskı, engelleme ve manipülasyona rağmen ortadadır.

Gerici-faşist iktidarın yağma, talan, hırsızlık, yolsuzluk, lüks ve şatafat üzerine kurulu düzenleri emekçilerden çaldıklarıdır. Onların servetleri büyürken, emekçilerin yaşadığı sefalet koşulları ağırlaşmaktadır. Emekçiler kendilerinden çalınan tek bir kuruşun bile hesabını sormadıkça ne yazık ki yolsuzluk düzeni hüküm sürmeye devam edecektir.

Samandağ Deniz Mahallesi’nde oturan bir emekçi ile yaşanan sorunlar ve çözüm yolları üzerine konuştuk...

“SAĞLIMIZ TEHLİKE ALTINDA!”

- Merhabalar, öncelikle geçmiş olsun. Depremin 5. ayındayız. 5 ayda sizin sorunlarınız çözüldü mü? Burada moloz döküm işleminin yapıldığı yer sizin işyerinizin hemen karşısında, bu konu hakkında ne düşünüyorsunuz?

Mediha: Merhaba, bizim burada 1995 senesinden beri işletmemiz var. Deprem nedeniyle işlerimiz tabii ki çok bozuldu. Depremle birlikte burada herkesin bir kaybı oldu, yakınına kaybetmeyen zaten kalmadı. Giden gitti kalan kaldı. Söylenecek çok şey var ama konuşmuyoruz. Gittik halk ile beraber yürüdük, molozlara karşı konuşmalar yapıldı ama yine de fayda etmedi. Neden? Bize dediler ki “yanınızda belediye başkanı, kaymakam, milletvekili olmadan sizin sorunuzun çözülemez.” Ama bize bu

moloz yıkım yerini zaten belediye başkanını gösterdi. Gösterince halk ayaklandı, ayaklanınca bu adam bir gitti, belediye başkanı 3 aydır ortada yok. Bana diyorlar ki “Neden işletmenizi açmıyorsunuz, illaki gelen giden olur.” Yok açmıyoruz ki molozlar yüzünden toz-toprak, hasere, sivrisinek doldu her yer. Haftanın iki günü kendimiz ilaçlama yapıyoruz. Belediye bu konuda da yardım etmiyor. Bir haftadır su kesintisi oldu, bir daha da gelmedi. Belediye başkanına gittik, dediler ki “belediye başkanı yurtdışına gitti, depremle ilgili oralarda konuşmalar yapacakmış...” Tamam, içme suyumuz var ama duş almayacak mıyız? Yüzümüze su serpmeyecek miyiz? Bu toz-topraktan öldük, nefes alamıyoruz. Sağlimız tehlike altında. Yaşlılarımız var... bu moloz yüzünden kimse gelemiyor.

Moloz yığınının karşı tepkiler

“HERKES YAPACAK BİR ŞEY YOK DİYOR”

- Birçok ev yıkıldı ve ev yapımına halen daha başlanmadı. Devletin bu konuda da yaptığı hiçbir şey yok. Bu konu hakkında söylemek istedikleriniz var mıdır?

Mediha: 5 evimiz gitti bizim. Dediler ki e-devletten bir şeyler yapın. Yaptık, hatta dün yaptık, yine hep bir sorun gözüküyor. Sistem çöküyor diyorlar, internet yavaş diyorlar... Ben bugün AFAD’a gittim, dediler ki: “Yapacak bir şey yok bu konuda, bir şey diyemeyiz, emir büyük yerden gelecek.” Hiçbir şekilde ipucu vermiyorlar. Ben her ay kira yardımı olarak 5 bin alıyordum, bu ay vermediler. Bir kere taşınma parası verdiler sonra hiçbir şey yok. Söylüyoruz birilerine

herkes yapacak bir şey yok diyor.

“SIRAYA GİRİYORUZ, KUYRUKLAR ÇOK UZUN...”

- İçme suyu, gıda, erzak sıkıntısı gibi temel ihtiyaçlarda yaşanan sorunlar devam ediyor mu?

Mediha: İlk günler bana, anneme, kardeşime yaptılar erzak yardımı. Sonra dendi ki sıraya girilecek. Biz sıraya mı gireceğiz koli için? Sonradan gittim annem için girdim sıraya. Muhtara başvurduk, dediler ki orada da “adınızı-soyadınızı, telefon numaranızı bırakın.” 5-6 ay oldu bilgilerimizi bırakalı, ne koli, ne çadır, ne de erzak gelmedi... Sıraya giriyoruz, kuyruklar çok uzun, annem yaşlı ayakta duramıyor. Artık cebimizdekini bitirene kadar yaşayacağız bir şekilde. Herkese çok geçmiş olsun diyorum. Size de başarılar diliyorum, teşekkür ederim.

KIZIL BAYRAK / SAMANDAĞ

Torba yasadın zam, rant, gasp çıktı!

AKP-MHP rejimi uyguladığı politikalar sonucu derinleşen ekonomik krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmek için tüm yolları kullanıyor. Emekçileri bir kez daha zam sağanağı ile karşı karşıya bırakan torba yasa geçtiğimiz hafta Meclis'te görüşüldü. AKP'nin "depremin etkilerini en aza indirme" iddiasıyla hazırladığı ve adına "Milli Dayanışma Paketi" denilen torba yasa teklifi Meclis Plan ve Bütçe Komisyonu'ndan geçti.

Teklif önümüzdeki günlerde Meclis Genel Kurulu'nda görüşülecek. Yasayla birlikte uygulamaya konulan vergi ve harç artışları depremzedelerle dayanışma gibi yansıtılarak bir sahtekarlığa daha imza atıldı.

17 maddelik torba yasaya sonradan eklenen önergelerle birlikte; memur ve emeklilere sefalet zammı, KDV oranının yükseltilmesi, çeşitli vergilerde artış, harçlara zam, asalak patronlara asgari ücret desteği ve emekli milletvekili maaşlarına zammın yanı sıra en az 70 bin adli tutukluya af, zeytinlik ve ormanlık alanların ranta açılması, Erdoğan'a bütçe

belirleme yetkisi gibi birçok madde yer alıyor.

ZEYTİNLİKLER YİNE HEDEFE!

Torba yasa teklifi görüşülmeye devam ederken AKP'liler yeni düzenlemeler önerdi. Depremden etkilenen 15 ilde mera, zeytinlik ve ormanlık alanların imara açılmasını düzenleyen değişiklik teklifinin gerekçesi olarak "afetten etkilenen bazı yerleşim yerlerinde fay hattına mesafe, zemin elverişliliği, yerleşim merkezine yakınlık gibi kriterlere sahip, konut yapımına elverişli yeterli alanların bulunamaması" gösterildi. Üstelik teklifin gerekçesinde depremzedeler, alanlara zeytin ve meyve ağaçları diktiği için "işgalci" olarak adlandırılarak suçlandı.

Deprem bölgelerinde henüz enkazlar bile kaldırılmadan, zemin etütleri yapılmadan, barınma sorununu çözümünde kayda değer bir adım atılmazken yüz yıllık zeytinliklerin kamulaştırılmak istenmesi AKP-MHP rejiminin rant-talan politikalarının devamıdır. AKP-MHP rejimi daha önce de defalarca zeytinliklerin

talana açılmasına ilişkin yasal düzenlemelere başvurmuş, her defasında yöre halkının tepkisi, mücadelesi ve eylemleri ile geri adım atmak durumunda kalmıştı.

BÜTÇE YAĞMASINA YENİ KILIF...

Teklif kapsamında AKP şefi Erdoğan'a kurum bütçelerine ödenek ekleme yetkisi veriliyor. 'Tek adam rejimi'nin tahkim edilmesinin bir uygulaması olan söz konusu düzenleme 2021 yılında da gündeme getirilmiş, Anayasa Mahkemesi'ne yapılan itiraz sonucu düzenleme iptal edilmişti. AYM iptal kararında şöyleydi: "Bütçe kanunları, yasama organından yürütme organına yıllık olarak kamu gelirlerinin toplanması ve giderlerin yapılması için yetki ve izin verilmesini düzenleyen kanunlardır. Yürütmeye verilen bu izin ve yetki, özünde yasama organının halktan aldığı bütçe hakkının gereğidir." Ancak burjuva düzenin hukukunu dahi tanımayan AKP-MHP rejimi her fırsatta emekçilerden toplanan bütçenin yağmalanmasına yasal kılıflar uydurmaya çalışıyor.

EMEKLİ VEKİLLER ZAMMI KAPTI!

Emeklilere ve memurlara yapılacak sefalet zammın yükü fahiş vergi artışları ile emekçilerin üzerine yıkılırken emekli milletvekilleri torbadan zammı kaptı.

Emekli milletvekillerinin maaş zamlarının yüzde 17,55'le sınırlı kalmayıp yüzde 25 artabilmesi için teklife özel bir hüküm konuldu. Böylelikle emekli milletvekillerinin ortalama 55 bin TL olan maaşlarının 64 bin TL yerine, yaklaşık 69 bin TL'ye çıkartılmasının yolu açıldı.

Yeni torba yasayla, kendi maaşına 40 bin TL zam yaparak 140 bin TL'ye yükselten, emekli vekillerin maaşlarına zam üstüne zam yapan Erdoğan ve şürekası, emekçileri bir kez daha açlığa mahkûm etti. "Depremin etkilerini en aza indirme" gibi bir söylemle, emekçilerin cebine bu sefer de fahiş vergi zamları ile göz diken yasa teklifinde, "işgalci" olarak suçlanan depremzedelerin topraklarının gasp edilmesinin yolu düzlendi ve ormanlık-mera alanları da talana açıldı. Torba yasadın emekçilere bir kez daha rant, talan, sefalet ve antidemokratik uygulamalar çıktı.

Antakya'da halk sağlığı tehlike altında!

Hatay Tabip Odası Başkanı Dr. Sevdar Yılmaz ile konuştuk...

"HERKESİN SAĞLIKLI VE DENGELİ BİR ÇEVREDE YAŞAMA HAKKI VAR"

- Depremde yaşanan yıkımın üzerinden geçen 5 ayda Antakyalı emekçilerin sağlık hakkına erişimi hakkında neler söyleyebilirsiniz?

Samandağ, Antakya, Defne, Kırkhan ve Hassa'da şu an da normal doğum yaptırılmıyor, ameliyathaneler de çalışmıyor. Hastalar sadece poliklinik düzeyinde hizmet alabiliyorlar. Ameliyat ya da doğum durumlarında ise -çok acil durumlar hariç- ilçe dışına ya da il dışına sevk ediliyorlar. Hatta daha ileri tetkik ve tedavi gerektiren durumlar için de yine hastalar il dışına sevk ediliyorlar. Bu da hastaları hem maliyet açısından zorluyor hem de ulaşım açısından zorluyor. Bazı durumlar hayati tehlike de oluşturabiliyor. Çünkü en yakın mesafe

neredeyse bir buçuk, iki saatlik bir mesafedeki ilçe hastaneleri. Bu durumla ilgili bir şey daha ifade etmek isterim. Depremin 5. ayında olmamıza rağmen aşıya ulaşma konusunda da sıkıntı çekiliyor. Anayasanın 56. Maddesi de herkesin sağlıklı ve dengeli bir çevrede yaşama hakkını ifade eder. Bu aynı cümle içerisinde hem devlet hem de vatandaşlar görevlendirilmiştir. Biz halk olarak, bu hakkımızı talep ediyoruz ve bu hakkımızın korunması için elimizden geleni yapacağız. Bunda da özellikle yetkili olan kim varsa, belediyelerin, Çevre Bakanlığı'nın, müdürlüğünün, valilik ve kaymakamlıkların bu konularda önlem almasını istiyoruz. Ve anayasal hakkımızı onlardan talep ediyoruz.

"HALK SAĞLIĞI SORUNUNA NEDEN OLUYOR"

- Uygunsuz moloz dökümü ve taşımasına bağlı olarak asbest ve hava kir-

liliği üzerine neler söyleyebilirsiniz?

Gerçekleşen yıkımlarla çok ciddi bir sorun doğuyor. Molozlar sürecin başından itibaren asbest yönetmeliğine uygun olmadan toplanıyor, yıkımlar gerçekleşiyor. Birincisi su kullanılmadan yıkım yapılıyor. Su kullanmadan yıkım yapıldığı zaman toz havaya karışıyor, toz bulutları oluşuyor. Toz bulutları içinde bulunan asbest birçok insanı etkiliyor. Yakın zaman için insanlarda akut hastalıklar ortaya çıkabiliyor, astımın aktive olması gibi, kalp hastalığı olan kişilerin tekrar kalp krizi geçirmesi gibi ya da boğaz enfeksiyonları, göz-deri hastalıklarına sebep olabiliyor. İleriki dönemler için ise akciğer zarı kanseri, karın zarı kanseri gibi hastalıklara da sebep olabilir. Asbest alındıktan sonra vücuttan bir daha atılabilen bir madde değil. Vücutta kalıcı olan bir madde. Bunların yanı sıra molozlar sulanmadığı gibi uygunsuz şekilde taşınıyor, araçların üstü branda ile kapatılmıyor. Yol üstünde, geçtiği her yerde

bu tozu bırakıyorlar. Sonrasında bu molozlar doğal yaşam alanlarına -biliyorsunuz burada iki tane kaplumbağa türü var endemik türlerdir- canlıların yaşam alanlarına, onların yok olmasına neden olacak bir şekilde döküm gerçekleştiriyorlar. İkincisi Milleyha dediğimiz bir yer var göçmen kuşların gelip konakladığı bir yerdir. Oraya da çok yakın bir alana moloz dökülmüş. Su kaynaklarına tarım alanlarına ve zeytinliklere dökülüyor ve bu da bir halk sağlığı sorununa neden oluyor.

"TOPLUMUN TÜM BU OLANLARA ÖRGÜTLÜ BİR ŞEKİLDE KARŞI ÇIKMASI GEREKİYOR"

- Son olarak topluma çağrınız nedir?

Toplumun tüm bu olanlara örgütlü bir şekilde karşı çıkması gerekiyor. Sadece üç-beş kuruluşun ya da Hatay bağlamındaki kuruluş ve derneklerin değil herkesin bu sorunlara bir söz söylemesi gerekiyor. Toplumca karşı çıkılmazsa bu süreç uzunca bir süre bu şekilde devam edecek gibi görünüyor.

KIZIL BAYRAK / ANTAKYA

Şirket kârlarının ardında işçilerin sefaleti var!

Fortune Dergisi, her yıl olduğu gibi bu yıl da (2022 verilerine göre) Türkiye'nin en büyük 500 şirketini açıkladı. İlk 500 sıralaması küçük değişiklikler, sıralamada gerileyen ya da yukarı çıkanlar olsa da esasını uzun bir süredir koruyor. İşçi sınıfı ve emekçileri yarattığı değerlerin büyük bir bölümüne el koyan bu kapitalist şirketlerin isimleri değişmese de her yıl dikkat çekici değişim artan kâr oranlarında yaşanıyor.

EPIAŞ, TÜPRAŞ, Petrol Ofisi, Star Rafineri, Opet, Socar gibi enerji ve petrol şirketlerinin ilk sıraları tuttuğu listede THY de ilk sıralarda yer alıyor. Otomotiv firmaları, demir-çelik, zincir marketler diye uzayıp giden ve herkesin bildiği markalar, büyük bir övünç kaynağı olarak kamuoyuna açıklanıyor.

Sermaye düzeninin mutluluk kaynağı olan tabloda 500 şirket/tekel net kârlarını 3,5 kat artırmış bulunuyor. Geçen senenin verilerinde 157 milyar olan net kâr oranları bu sene 545 milyara ulaşmış durumda. Yine aynı verilere göre bu şirketler ülkedeki toplam ihracatın %37'sini gerçekleştiriyorlar. İhracatlarını bu yıl %138, dolar bazında kazançlarını %27,6 oranında artırmışlar. 500 şirketin 466'sı kâr açıklarken bu oranlar, ilk araştırmaların yapılmaya başladığı 2007'den bu tarafa en yüksek kâr oranları olarak yaşanıyor. Bu şirketler/tekeller net satış gelirlerini bir önceki seneye oranla %148,7 artırarak 7 trilyon 986 milyar liraya ulaştırmış durumdadır.

Büyüyen, kâr rekorları açıklayan şirketlerin 2007'den bugüne ortaya çıkan karşılaştırmalı verileri ise kapitalist yağma düzeninin özeti niteliğindedir. 2007 yılında ilk 500 şirket açıklamasında net satış geliri 1 milyar liranın üzerindeki şirket sayısı 53 iken, bugün ilk 500 şirketin tamamının net satış geliri 2 milyarın üzerinde. Yine 2007 verilerine göre sadece üç şirket 10 milyar lira net satış geliri sahiplenirken, bu sayı 2021 yılında 65 şirkete, 2022 yılında ise 138 şirkete çıkmış durumda. 13 şirket ise 100 milyar lira üstünde net satış geliri sahipliği.

Gazete manşetlerinde, TV haberlerinde sıklıkla duyulan "ihracatta rekor artış", "büyüyen ülke ekonomisi" tekerlemelerinin gerisinde, her yıl artan şirket kârları var. Bu aynı yıllar içinde katlanarak büyüyen şirketlerin karşılığı ise "milli

İktidarı ve sermaye grupları el ele, sendika ağaları gibi aparatlarını da kullanarak işçi sınıfı ve emekçilere, yarattıkları yıkımın tüm faturasını çıkartmak için çalışıyorlar. Bu gerici kuşatmayı dağıtacak, ödetilmek istenen faturayı yırtıp atacak tek güç işçi sınıfının örgütlü ve birleşik mücadelesidir.

gelirden" işçi sınıfı ve emekçilerin payına düşenin katlanarak küçülmesi gerçeği duruyor. İşçi sınıfının yarattığı değer karşılığında aldığı pay şu sıralar %23 dolaylarında. Buna eşlik eden diğer bir gerçeklik ise sömürünün artması, daha ucuza, daha uzun saatler çalışan işçiler toplamının yaratılmış olmasıdır. Şirketlerin büyüme oranları, ihracat kalemleri ortada iken, bu aynı şirketlerde istihdam artışının sadece %2,5 civarında olması, ortada olan başarının kölece çalışma ve yaşam koşullarının derinleşmesi olduğunun somut göstergesidir.

Bunlara "hiçbir dönem bu kadar teşvik almadık" diye sevinen kapitalistlere AKP-MHP gericiğinin sınırsız yağma ve talan alanı açmasını eklemek gerekir. Büyük bir bölümü işçi ve emekçilerden toplanan dolaylı-dolaysız vergilerden oluşan Hazine, kimi fonlar kapitalistlere "teşvik" adı altında aktarılıyor. Yasa-kural ne varsa her şey kapitalistlerin önünü

düzlemek için kullanılıyor. Grevler yasaklanırken, grev yaptırılmamakla övünüyor! İşçi ve emekçilerin eli-kolu bağlanıp hareket edemez hale getirilmesini, gerici ideolojik saldırılarla bilinçlerin dumura uğratılması tamamlıyor. AKP gericiğinin ülkeyi bir bütün olarak yıkıma götüren yaklaşımlarının arkasında hizalanan sermaye gruplarının nedenini de bu yağmacı zihniyet oluşturuyor. Büyüme ve kâr rekorları bu toplam yıkımdan çıkartılıyor.

Fortunes açıklamasının yapıldığı gün Koç Holding yöneticileri ile Erdoğan görüştü. İlk 500 şirket içinde Koç Holding'e bağlı şirketlerin neredeyse tamamının bulunması, Koç Holding ve Saray rejiminin şefinin basına kapalı görüşmesinin içeriğini de veriyor. Sermayenin Koçbaşının, ilk 500 içinde TÜPRAŞ, Ford, Arçelik, Tofaş, Opet, Aygaz, Türk Traktör, Otokar gibi şirketleri bulunuyor. Yeni ekonomi programı olarak işçi ve emekçilere daha

büyük bir yıkımı dayatmaya hazırlanan Saray gericiği ile Koç Holding arasındaki görüşmenin, sermaye teşvikleri, çalışma koşulları, işçi maliyetlerinin yanı sıra ekonomik ve sosyal yıkım anlamına gelecek yeni saldırı yasaları ile "büyüme" ve "kâr oranlarının" korunması dışında ne konuşulabilir ki?

İktidarı ve sermaye grupları el ele, sendika ağaları gibi aparatlarını da kullanarak işçi sınıfı ve emekçilere, yarattıkları yıkımın tüm faturasını çıkartmak için çalışıyorlar. Bu gerici kuşatmayı dağıtacak, ödetilmek istenen faturayı yırtıp atacak tek güç işçi sınıfının örgütlü ve birleşik mücadelesidir. Sermayedarlar katmerlenen sömürü koşullarının oluşturduğu "büyümeyle" övünedursunlar, bu ülkede dev gibi bir güç olan işçi sınıfı ayağa kalktığında ne kadar "küçük" olduklarını mutlaka görecekler.

“İstikrarlı sefalet” koşulları kabul edilemez...

İnsanca yaşanabilecek ücret için mücadeleye!

Yıllardır ülkeyi yöneten dinci gericiğin ağzından düşürmediği “istikrar” tanımlaması, ortaya çıkan ekonomik veriler ışığında gerçek anlamına kavuşuyor. Kapitalist asalaklar için işçi ve emekçileri “ucuzun da ucuzu” emek gücü olarak pazarlayan dinci-faşist rejim, açlık sınırının altında seyreden ücretleri istikrarlı bir zemine kavuşturmuş bulunuyor. Kimi araştırmaların ortaya koyduğu veriler, milyonlarca işçi ve emekçinin yaşam koşullarına ışık tutuyor. Türk-İş’in açıkladığı açlık sınırı, Haziran 2020-Haziran 2023 arasında yüzde 327 yükseldi. Bu dönemdeki 36 ayın sadece dördünde asgari ücret açlık sınırını aştı.

Açlık sınırı araştırmaları, dört kişilik bir ailenin sadece sağlıklı beslenebilmesi için gerekli gıda harcamaları üzerinden yapılıyor. Bu araştırmaya temel insani ihtiyaçların gıda haricindeki barınma, beslenme, giyinme, eğitim, sağlık vb. kalemler eklenmiyor. Sadece gıda harcamalarını, onun ise asgarisini ifade ediyor. Ekonomik veriler, son üç yılda asgari ücretin sadece dört ay gibi kısa bir süre açlık sınırının üzerinde olduğunu göstererek, sefalet koşullarının artık istikrarlı bir mahiyet kazandığını gösteriyor.

Asgari ücrete temmuz ayında ara zam yapılarak 11 bin 500 TL’ye çıkartıldı. “İşçimizi enflasyona ezdirmeyeceğiz” söyleminin ve kopartılan kuru güdültünün havası iki gün içinde söndü. Artan döviz fiyatları ve peşi sıra gelen zam dalgası, asgari ücrette yeni belirlenen oranın daha cebe girmeden buhar olmasını sağladı. Yıllardır yaşanan bu tablo, AKP-MHP gericiğinin yabancı ve yerli-işbirlikçi sermayenin “üretim maliyeti” olarak gördüğü işçi ücretlerini sefalet koşulla-

rında eşitlenmesinin de vesilesi oldu. Ekonomik kriz, durdurulamayan enflasyon oranları, gerici zihniyetin ekonomide yarattığı dengesizlik, sermayenin çok kazandığı, sürekli büyüdüğü ve emeğin karşılığının ise sürekli azaldığı bir tablo yarattı.

Kayıtlı işçilerin yarısından fazlasının asgari ücrete mahkûm edildiği bilinen bir gerçek. Son birkaç yıldır asgari ücretin üzerinde maaş alan, sendikalı işletmelerin işçileri dahi asgari ücret düzeyine gerilemiş, giydirilmiş ücretlerle avutulmaya çalışılıyor. Ücretlerin asgari ücrette eşitlenmesi hedefi görüldüğü kadarıyla büyük bir oranda başarıya ulaşılmış durumda. Kimi istisnalarını bir kenara

birakılsak, istikrarlı sefalet işçi ve emekçilerin tamamına yakının karşı karşıya olduğu somut durum. Buna asgari ücretin altında maaş alan emeklileri, geçmişte görece yüksek maaş alırken artık asgari ücret düzeyine gerilemiş emeklileri vs. eklediğinizde mevcut tablo şu: Gerici-faşist rejim çalışan ya da emekli fark etmez ülkede bulunan tüm ücretleri “ölünmeyecek” ama “yaşatmayacak” da sınırına çekmiş durumda. Karşılığında ise kâr rekorları açıklayan tekeller, holdingler, ihracat rekorları kıran fabrikalar ve büyüyen sermaye...

AKP-MHP gericiğinin “istikrara” kavuşturabildiği nadir başlıklardan olan sefalet ücretleri kabul edilemez. Dahası

çalışma ve yaşam koşulları bu şartlarda kaldırılamayacak boyutlara gelmiş durumda. İnsanca yaşanabilecek bir ücret talebi, milyonlarca işçi ve emekçiyi doğrudan ilgilendiren bir ihtiyaç. Koşulların değişmesi, yıkım saldırılarının geriletilmesi, AKP-MHP gericiğinin “istikrarlı sefaletinin” parçalanabilmesi işçi sınıfının suskunluk duvarını yıkabilmesine bağlı. Geriye gidişin sonunun olmadığı, son yıllarda daha çok görünür durumda. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler bunun farkına varmalı, hakları ve gelecekleri için, insanca çalışma ve yaşam koşulları için örgütlenmeli ve mücadele etmelidir.

Yüksek enflasyon, düşük ücretler ve sürekli yapılan yeni zamlarla işçiler ve emekçiler açlığa ve sefalete sürükleniyor. Sınıf devrimcileri işçi ve emekçileri krizin faturalarını ödememek için örgütlü mücadeleye çağırıldı.

Esenyurt’un çeşitli noktalarında ve fabrikalarda “Açlığa, yoksulluğa sefaletle karşı haklarımız, geleceğimiz için örgütlü mücadeleye! / BDSP” imzalı bildirimleri ile duvar gazeteleri yaygın şekilde kullanıldı.

Sınıf devrimcileri, hafta boyunca sa-

İstanbul’da devrimci faaliyet

nayi mahallelerinde, emekçi semtlerinde ve merkezi noktalarda faaliyetlerini sürdürdü.

Küçükçekmece’de de “Açlığa, yoksulluğa, sefaletle karşı, haklarımız ve geleceğimiz için örgütlü mücadeleye! BDSP” imzalı bildiri ve duvar gazetesi işçi ve emekçilerin yoğun yaşadığı bölgelere taşındı.

Bildirileri sabah işe giriş saatlerinde Başakşehir Ayma Kooperatifi’nde işçilere ve emekçilere ulaştırdı. Duvar gazetelerini ise Sefaköy merkez ve çevresi, Sefaköy Arel Üniversitesi çevresi ve Sultan Murat Mahallesi’nde yaygın bir şekilde kullandı.

İşçi Emekçi Kadın Komisyonları ise son dönemde AKP iktidarı ve tüm gerici gruplar tarafından palazlandırılan kadın düşmanı politikalara karşı mücadele çağrısını çeşitli seslenme araçları ile fabrikalara ve sanayi alanlarına taşımaya devam ediyor.

“Baskıya, gericiğe ve sömürüye karşı mücadelede vardık, varız, var olacağız!” şiarlı bildirimlerini Bağcılar’da bulunan tekstil fabrikalarındaki işçi ve emekçilere ulaştırdı.

KIZIL BAYRAK / KÜÇÜKÇEKMECE - ESENYURT

İşçi sınıfı prangalarını parçalayacaktır!

G. Umut

Geçtiğimiz haftalarda Akkuyu Nükleer Santrali inşaatında, TSM bünyesinde çalışan işçiler takip cihazı takıldığı haberi basına yansıdı. Evrensel'den Volkan Pekal'ın haberine göre, işçiler GPS denilen cihazları takmak zorunda kalıyorlar. Ayrıca cihazı takmayan işçilerin ücretinden kesinti yapıldığı ve cihazın bozulması durumunda ise işçilerin tamir ettirmek durumunda oldukları haberde yer alıyordu.

Bu uygulama yeni değil. MESS, pandemi döneminde "sosyal mesafe"yi gerekçe göstererek elektronik pranganın reklamını yapmıştı. "MESS-SAFE" denilen bu pranga o dönemde "sağlık" bahane edilerek devreye sokulmak istenmişti. Yine pandemi döneminde MÜSİAD'ın "izole üs" diye devreye soktuğu çalışma kampları ile Dardanel Fabrikası'nda kapalı devre çalışma dayatılması benzer uygulamalar olarak hayata geçirilmeye çalışıldı. Akkuyu Nükleer Santrali'nde çalışan işçilere takılan GPS cihazının da bu uygulamaların bir türevi olduğu açıktır.

Kapitalistler teknolojik gelişmeleri işçi sınıfının üzerinde denetim kurmanın ve sömürüyü derinleştirmenin birer aracı olarak kullanıyor. Çalışma koşullarının ağırlaştırılması ve sömürünün artırılması için "modern" yöntemler geliştiren/kullanan kapitalistler, adeta orman karanlıklarını uyguluyor. İşçi sınıfının örgütsüz ve dağınık olması, mevcut sendikal ağalık düzenin tablosu, bu saldırıların kolayca hayata geçirilmesi için uygun zemin sunmaktadır. AKP-MHP iktidarı grev yasakları ile övünürken, aynı zamanda

kapitalistlere verilen teşvik ve kredilerle onları ihya etmektedir.

EMEĞİN BİLEĞİNDEKİ GÖRÜNÜR-GÖRÜNMEZ KELEPÇELER...

Kapitalizmin ilk döneminde emeğin sömürüsü farklı biçimlerde gerçekleşti. Burjuva devrimleri ile birlikte feodalizmden kapitalizme geçişte orta çağ karanlığı aşıldı.

Emeğin üzerindeki kölelik zincirleri parçalandı ancak yeni zorunluluklar düzeni hakim kalındı.

Burjuvazi bunu "özgürlük!" olarak pazarlasa da ücretli kölelik düzeninin zorunlulukları sömürüyü gizleyemedi. Kapitalizm öncesi dönemde emekçiler zorla çalıştırılmakta ve angarya genel bir

çalışma düzeni olarak hüküm sürmekteydi. Kapitalizmin ilk zamanlarında da bu zorlama devam etmiş ancak sermayenin yoğunlaşması ile birlikte işçiler "toplama kampları" biçimindeki atölye/fabrika gibi mekanlarda çalıştırılmıştır. Uzun çalışma saatleri, kadın ve çocuk emeğinin sömürüsü, sağlıksız ve ağır çalışma koşulları ücretli kölelik düzeninin birer sonucudur.

19. yüzyılda işçi sınıfı bedel ödeyerek yürüttüğü mücadeleler sonucu kölelik koşullarında gedikler açılmıştır. Çalışma sürelerinin sınırlandırılması, çocuk emeğinin sömürüsünün ve kadınların madenlerde çalışmasının yasaklanması, örgütlenme ve sendika hakkı ile toplu sözleşme hakkı ve iş "kazalarında" kapitalistlerin sorumlu tutulması vb...

UZAY ÇAĞINDA BARBARLIĞA DÖNÜŞ...

21. yüzyılda işçilere takılan bu takip cihazları, kölelik zincirinin güncel ve görünür halidir. Yıllardır uygulanan esnek çalışma biçimleri, özelleştirmeler, ardi arkası kesilmeyen vergi soygunları, sosyal hakların gaspı, işsizlik sopası, ücretlerin sistemli bir şekilde aşağıya çekilmesi işçilerin bileklerindeki sömürü zincirlerini günbegün kalınlaştırmaktadır. Bunlara söz, basın, gösteri, toplantı ve örgütlenme hakkının gaspı, grev-eylem yasakları, direnişlere yönelik polis-hukuk terörünü eklemek gerekiyor. Tüm bu saldırıların gerisinde sermaye düzeninin ekonomik ve sosyal alanda derinleşen kriz dinamikleri yatmaktadır. Burjuvazi kendi sömürü düzenini sorunsuzca sürdürmek için, işçi sınıfı ve emekçilerin sırtına kırıbaçı daha sert indirmekte, görünür ve görünmeyen prangalarını kalınlaştırmaktadır.

Emeğin kurtuluşu, emeğin özgürleşmesi yolunda atılacak adımlara bağlıdır. İşçi sınıfının tarihi kölelik zincirlerini parçalamanın tarihidir aynı zamanda. İşçi sınıfı tarihindeki işgallerden grevlere, direnişlerden öz yönetim eylemlerine, makine kırıcılığından Paris Komünü'ne kadar sayısız mücadelelerle emeğin özgürleşmesinin yolunu açmıştır. İşçi sınıfını iktidarı taşıyan Ekim Devrimi ise emeğin kurtuluşunun en ileri adımıdır.

Uzay çağında barbarlık uygulamalarını söküp atmak ancak ve ancak işçi sınıfının mücadelesine bağlıdır. Emeğin kurtuluşu ve özgürlüğü ancak böyle kazanılabilir.

İkitelli Organize Sanayi Bölgesi'nde petrokimya sektöründe çalışan bir işçiyim. Çalıştığım fabrika büyük gıda firmalarına kutu ve kapak üretiyor. Gıda üzerine üretim yaptığı için sık sık hijyen ve çalışma koşulları bakımından denetleniyor. Fabrikaya en son sosyal uygunluk denetlemesi için gelinmişti.

Denetlemeden bir gün önce insan kaynakları ve kalite kontrol sorumluları tarafından tüm işçilerle toplantı yapıldı. Toplantıda bizlere pazar mesailerine gelmediğimizi, asla pazar günleri çalışma olmadığı ve elden para verilmediğini söylememiz istendi. Denetlemeden geçebilmemiz ve üretim yaptığımız firma ile çalışmaya devam etmemiz için, an-

Onursuz dayatmalara karşı örgütlenmeliyiz

laşmanın bir sonraki seneye uzatılması için denetlemeye gelenlere yalan söylememiz istendi. Hem "işlerin devamı için bir arada olmalıyız, ağız birliği yapmalıyız" dediler hem de aba altından sopa gösterip bizi tehdit ettiler.

Ben fabrikada çalışan bir işçi olarak yalan söylemeyeceğimi, gerçek ne ise onu söyleyeceğimi ifade ettim. Bunun üzerine insan kaynakları sorumlusu bana yarın işe gelmeyebileceğimi söyleyerek bir nevi izin verdi.

Burada düşündürücü olan, bütün işçi arkadaşlarımızın bu haksız ve hukuk-

suzluğa ses çıkarmayıp yalan söylemeyi kabul etmek zorunda kalmasıdır. Bizler günlük 8 saatimizi satan ve karşılığında ücret alan işçileriz. Fabrikanın kâr ortağı değiliz. Emek-gücümüzü satan ve bunun karşılığını tam olarak alamayan işçileriz. Haksız ve hukuksuz uygulamalarda sınır tanımayan asalak patronlar, kârlarına kâr katmak için bizim değerlerimizi de satmamızı istiyor. Ve açık açık "yalan söyleyeceksiniz" diyorlar. İşçiler olarak bizler de bu ekonomik krizde işimizi kaybetmek korkusuyla bu haksızlığa ve hukuksuzluğa ses çıkartmıyoruz.

Aslında üreten ve artı-değeri yaratan bizleriz. Bizler olmasak asalak patronlar bir hiçtir. Bizler bir arada olursak ve örgütlenirsek hem haklarımızı alır hem de hiçbir hukuksuzluğa prim vermeyiz. Bir arada olursak mesaiye kalmadan insanca yaşamaya yetecek ücretler alabiliriz. Örgütlenemediğimiz sürece de asalak patronlar ile uşakları bize her türlü hukuksuzluğu dayatır hatta açık açık yalan söylememizi isterler.

Onurumuzu rencide edecek uygulamalara maruz kalmamak için haksızlığa, hukuksuzluğa ve onursuz dayatmalara karşı bir arada olmalı, örgütlenmeli ve mücadele etmeliyiz.

İKİTELLİ OSB'DEN BİR PETROKİMYA İŞÇİSİ

“Eşitlik ve insanca yaşanacak bir ücret” mücadelesi ile mümkündür!

DiSK'e bağlı Genel İş Sendikası 11 Temmuz'da "Eşitlik ve insanca yaşayacak bir ücret!" talebiyle örgütlü oldukları tüm iş yerlerinde iş bırakacağını duyurdu.

6 Temmuz'da Genel-İş Genel Merkezi'nde yapılan basın toplantısında konuşan Genel-İş Genel Başkanı Remzi Çalışkan, iş bırakma eyleminin taleplerini şöyle sıraladı:

"Talebimiz eşitlik ve insanca yaşayacak bir ücrettir. İnsanca yaşayacak bir ücret için tüm ücretler iyileştirilmelidir! Belediye şirket işçilerine uygulanan ayrımcılık son bulmalıdır! Kadro ve ilave tediye haklarımız derhal verilmelidir! Vergide adalet sağlanmalı ücretlerdeki gelir vergisi kesintisi düşürülmelidir!"

Belediye şirket işçileri yıllardır bu talepler için mücadele ediyor.

Yıllardır bu taleplere kulaklarını tıkayan Genel-İş bürokratlarının, şimdi bu talepleri sahiplenmesi, hatta 11 Temmuz'da iş bırakacaklarını duyurmaları olumlu bir adımdır.

Olumludur, fakat bu olumluluğu gölgeleyen sendika yönetiminin birtakım icraatları var.

Şöyle ki:

* Sendika ağası Çalışkan, konuşmasında belediye şirketlerinin büyük bir bölümünde ücretlerin asgari ücret düzeyinde

inde olmasından yakındı!

Belediye şirketlerinin büyük bir bölümünde ücretlerin asgari ücret düzeyinde olmasının, hatta yer yer aşağısında kalmasının bir nedeni Genel-İş yönetiminin altına imza attığı sözleşmelerdir.

Genel-İş Sendikası yönetimi greve çıkılan ya da greve çıkma aşamasında olan belediyelerde, örneğin İstanbul Kadıköy, Maltepe, Kartal, Beşiktaş, Ataşehir, İzmir Çiğli vs. toplu iş sözleşmelerine gece yarısı imza attı. İşçilerin iradesi yok sayıldı, işçilere danışılmadı, işçilerden habersiz ve işçilerin onay vermediği sözleşmeler imzalandı.

Sendika yönetiminin bu tutumunu eleştiren temsilciler/işçiler disipline verildi, sendikadan ihraç edildi.

Genel-İş yönetimi işçilerin iradesini tanımayan, sendika içinde demokrasiyi tamamen ortadan kaldıran anti demokratik uygulamaları egemen hale getirdi.

* Konuşmasında Çalışkan, "Toplu iş sözleşmesi yürürlükte olan tüm iş yerlerinde ise belediye işçilerinin ücret ve sosyal haklarını iyileştirecek ek protokol görüşmelerini derhal başlatın" çağrısı yaptı.

Sendika yönetimi bağitlanan sözleşmelerle aldıkları ücret ile geçinemedik-

leri için ek protokol talep eden Kadıköy, Çiğli belediyesi işçileri temsilcilerini görevden almış disipline vermişti.

* İş bırakma eylemi öğle arasında yapılıyor. Tutarlı ve gerçekten mücadele edilmek isteniyorsa, iş bırakma eylemi mola saatinde değil çalışma saati içinde yapılmalı ve sonuç alınincaya kadar eylemler devam ettirilmelidir.

Krizin derinleştiği, enflasyonun yükseldiği, ücretlerin eridiği, alım gücünün düştüğü, işçilerin yoksullaştığı günümüzde işçiler fiili-meşru mücadele yolunu seçmeli, üretimden gelen güçlerini kullanmalıdırlar. Bunun yolu da bellidir: Üretimi durdurmak!

Çünkü yaratan ve üreten biziz. Yöneten de biz olmalıyız. Kendi iktidarımız için mücadele etmeliyiz.

Sermaye düzenin saldırılarına karşı, kazanılmış haklarımızı korumak, daha fazla hak almak, yaşadığımız tüm sorunların çözümü için ayağa kalmak, örgütlü mücadeleyi yükseltmek gerekiyor.

İşçi Emekçi Birliği olarak, Genel-İş'e üye işçileri sendika bürokrasisinden bağımsız kendi örgütlülüklerini yaratmaya, komiteler kurmaya, sonuç alınana kadar sendika yönetimi üzerinde baskı kurmaya çağırıyoruz.

İŞÇİ EMEKÇİ BİRLİĞİ

Belediye işçilerinden dört bir yanda iş bırakma eylemleri

Genel-İş üyesi belediye işçileri insanca yaşayacak bir ücret ve kadro talebiyle birçok kentte iş bıraktı.

Diyarbakır, Uşak Sivaslı Belediyesi, Muğla'da büyükşehir belediyesine bağlı 13 ilçede, Lüleburgaz, Keşan, Edirne Uzunköprü, Batman, Mersin, Antakya, Dersim, Edirne, Çanakkale, Balıkesir, Aydın, Artvin, Antalya, Bayramiç ve Kırklareli'nde Genel-İş üyesi işçiler 2 saatlik iş bırakma eylemi yaptı.

Ek protokol ve kadro talebiyle iş bırakan Genel-İş üyesi belediye işçileri İstanbul'da Mecidiyeköy Köprüsü altında toplanan belediye işçileri alkış, ısıklık ve sloganlarla Cevahir AVM önüne yürüyüş yaptı. İstanbul Avrupa Yakası Şubeleri üyesi işçiler adına "Belediye şirket iş-

çilerine yapılan ayrımcılık son bulsun! Kadro hakkımız!" ve "İlave tediye, kadro hakkı derhal verilmelidir!" yazılı pankartlar açıldı.

Halaylarla ve sloganlarla başlayan eylemde basın açıklamasını belediye işçisi Zuhal Kaynak okudu.

Maltepe Belediyesi işçileri Yaşar Kemal Kültür Merkezi, Kartal Belediyesi işçileri belediyenin eksi 2 çıkışında açıklama yaptı. Belediyelerde iki saatlik iş bırakma eylemi yapan işçilerin yanı sıra Kadıköy Belediyesi işçileri tam gün açıklama yaptı.

İzmir'de Genel İş üyesi işçiler saat 13.00 da Konak SSK önünde toplanarak taleplerini dile getirdiler. Basın açıklamasını Genel Başkan Remzi Çalışkan

okudu.

Ekonomik krizin derinleşmesiyle işçi ve emekçilerin geçim sorunlarının büyüdüğüne dikkat çekilen açıklamada şunlar ifade edildi:

"'Döviz kontrol altına aldık', 'Enflasyon düşüyor' söylemlerinin boş bir laftan ibaret olduğunu hep birlikte yaşıyoruz. Döviz tarihi rekorlar kırarken, enflasyon ise yalnızca TÜİK sepetinde düşüyor. Çarşıda, pazarda, markette ise zamlar hız kesmeden devam ediyor. Hayat pahalılığı artıyor, alım gücümüz her geçen gün düşüyor. İşçiler ve emekçiler sebebi olmadıkları bir krizin tüm yükünü çekmeye mecbur bırakılıyor.

İktidar, ekonomi yönetiminde 'ras-

yonel politikalara' dönmek adına yine finans ve sermaye çevrelerini önceleyen bir politikayı hayata geçirmeye koyuluyor. İşçi sınıfı ve emekçilerin temel talepleri olan gelir dağılımdaki adaletin sağlanması, vergide adaletin gerçekleştirilmesi, insanca yaşanabilir bir ücretin sağlanması, sendikal hak ve özgürlüklerin genişletilmesi gibi konularda ne yazık ki bir adım atılmıyor."

"Ek protokol görüşmelerini derhal başlatın!"

Talepler şu şekilde:

"*İnsanca yaşayacak bir ücret için tüm ücretler iyileştirilmelidir!

*Belediye şirket işçilerine uygulanan ayrımcılık son bulmalıdır!

*Kadro ve ilave tediye haklarımız derhal verilmelidir!

*Vergide adalet sağlanmalı ücretlerdeki gelir vergisi kesintisi düşürülmelidir!"

Sefalet ücretine de sendikal bürokrasiye de hayır!

Asgari ücret zammıyla maaşları asgari ücret seviyesine inen Çanpaş işçileri ve hakları her geçen gün tırpanlanan yine Çankaya Belediyesi'nin farklı şirketlerindeki işçiler, geçtiğimiz günlerde örgütlü oldukları Genel-İş Sendikası Şubesi'ne giderek ek protokol taleplerini iletmışlerdi. İşçilerin ziyaretini haber alan sendika bürokratları ise hemen o gün işçilere toplu mesaj yollayarak bu konuda 'çalışmaları' olduğunu belirterek ek protokolle ücret artışı isteyen işçileri geçiştirmeye çalışmıştı. Sendika örgütlü oldukları pek çok belediyeden işçilerden gelen baskılar üzerine ise 11 Temmuz'da iş bırakma eyleminin yapılacağını açıkladı.

Sendikanın bu göstermelik tutumuna, belediye işvereni ile olan danışıklı dövüşüne karşı hakları ve talepleri için bir araya gelen Çankaya Belediyesi'nin farklı şirketlerinden işçiler, yaptıkları açıklamada yaşadıkları sorunlara değinerek başladılar:

"Biz Çankaya Belediyesi'nde kadrolu, Belde, İmar, Çanpaş çalışanları olarak işyerinde çok fazla hak kaybına uğradık. Alım gücümüz ekonomik krizle ve bizim adımıza yapılan toplu sözleşmeler sayesinde iyice düşürüldü. Enflasyonun altında kalan toplu sözleşmeler dayatıldı bize.

Öncelikle geçtiğimiz toplu iş sözleşmesi sürecinde Çankaya Belediyesi'nin ve sendikanın açıkladığı 'işçiye %45 zam yapıldı' haberlerinin gerçeği yansıtmadığını belirtelim. Bu aslında taban ücretine yani en düşük ücrete yapılan zamlardı. Çoğu çalışana yapılmadı bu zam. Bunlar basına büyük zam alındı gibi yansıtıldı. Oysaki bizim aldığımız zam oranları enflasyonun altında oranlardı. Kaldı ki açıklanan enflasyon oranları gerçek oranlar değil. Sendika yaptığı açıklamalarda 'Gerçek enflasyon oranları TÜİK verilerinin çok çok üstünde' derken bizim sözleşmelerimize enflasyon artışı %2-5 gibi oranlar yer alıyor. Bırakın gerçek enflasyonu devletin açıkladığı enflasyon değerlerine mahkum bırakıyoruz. İşin en acı yanı biz bu enflasyon oranlarını doğru bulmuyoruz diyen sendika bizi bu rakamlara mahkum ediyor.

Ekonomik krizin bu kadar ağır olduğu koşullarda 4000 işçinin olduğu Çankaya Belediyesi'nde sendikanın aldığı bir eylem kararı yok, bir tepki yok. Bizim sözleşmelerimiz 2 yıllık yapılıyor, ertesi yıl

Çankaya Belediyesi'nin farklı şirketlerindeki işçiler, geçtiğimiz günlerde örgütlü oldukları Genel-İş Sendikası Şubesi'ne giderek ek protokol taleplerini iletmışlerdi. Sendika bürokratları ise işçilere toplu mesaj yollayarak bu konuda 'çalışmaları' olduğunu belirterek işçileri geçiştirmeye çalışmıştı.

için devletin açıkladığı enflasyon değeri baz alınıyor. Aradaki 6 aylık süreçlerde ek protokol yapılması gerekirken bizi 1100 lira gibi 'harçlık'la geçiştirmeye çalıştılar. Sendika bu duruma sesiz kalırken biz işçiler kimi zaman eylemler yaptık ve sendika tarafından eylem yaptığımız için de suçlandık."

Sendikalara sirayet etmiş olan eşitsizlik ve usulsüzlüklere de değinen işçiler şunları ifade ettiler:

"Ülkede AKP sisteminin yaratmış olduğu bir yozlaşma var. Ve bu sadece AKP içerisinde yok, bu durum emek örgütlerine de sirayet etmiş durumda. Kendisini devrimci işçi sendikası diye tanıtan bu sendika da işverenlerin arka bahçesi niteliğinde çalışmaya başladı. Kendilerine muhalif partiler içerisinde yer bulmaya çalışıyorlar. Artık bu pazarlıklar iyice çirkin bir hal almaya başladı. Belediyeye işçi alınacağı zaman da bu durum çok yaygın kullanılmaya başlanıyor, alınanlara kadro hakkı tanınıyor ama bizler açlık koşullarına mahkum bırakılıyor."

Toplu sözleşmelerde şeffaf süreçler işletilmediği için kendisini solda gören sendika ve işveren tarafından mağdur edilen kesim oluyoruz denilen açıklama-

da, "Bir de bu işin SODEMSEN gibi bir ayağı var. CHP'li belediyelerin oluşturduğu işvereni temsil edilmesi için kurulan bir sendika bu. Sözleşmelerin birçoğu belediye yönetimleri değil onun temsilcisi SODEMSEN ile yapılıyor."

Yapılan zamların insanca bir yaşamın çok uzağında olduğunu belirten işçiler şu verilere değindiler:

'Son iki buçuk yılda TÜİK'in açıkladığı enflasyon %168 artarken ENAG tarafından açıklanan enflasyon bu süreçte %559 oranında artmıştır. Fakat bizim ücretlerimiz TÜİK'in, bazen de TÜİK'in açıkladığı oranın da altında kalıyor. Burada yapılması gereken TÜİK'in önüne gidip onu protesto eden sendikamızın gerçek enflasyon değerini toplu iş sözleşmelerine yansıtmasıdır aslında. Yine asgari ücrete yapılan zam oranı son 2019'dan bugüne %464 oranında artmış. Bizim ücretlerimizde ise %263 oranında bir artış var. Yani asgari ücret kadar bile bir artış yok ücretlerimizde."

İşçiler, sendikanın örgütlenme ve mücadele konusunda neredeyse hiçbir çabasının olmamasına da vurguladılar:

"Yıllardır işçiyi örgütlemek için hiçbir çaba harcamayan bir sendikal yönetim

var. Taban örgütlülüğünü güçlendirmeyen bir sendikal anlayış var. Bizleri farklı şirketlere ayırarak birlikte mücadele etmemizin önüne geçmeye çalışan işverenle ortak hareket ediyorlar. Sendikanın buna karşı çıkması gerekirken hiçbir şekilde sesini çıkarmadığı gibi KHK ile belediye şirketine geçildiği için müdahale edilemeyeceği gibi bahanelerle bu duruma sessiz kalmayı tercih ettiler. Biz ise bu duruma karşı toplu sözleşmelerimizin tüm şirketlerde aynı zamanda yapılmasını talep ediyoruz. Dayanışmayı ve mücadeleyi birlikte büyütme için insanca yaşanacak bir ücrette eşitlenmek için. Bir anlaşmazlık olursa hep birlikte ayağa kalkmak için. Örgütsüzlüğün olmadığı bir yerde dayanışma da olmuyor."

Belediye işçileri yaptıkları açıklamanın sonunda ise işverene ve onun işçi düşmanı tutumlarına çanak tutan sendika bürokratlarına karşı ücretleri ve çalışma koşulları düzelinceye kadar mücadelelerini sürdüreceklerini belirttiler.

“Ya hep barabar ya hiç barabar”

Ege İşçi Birliği (EİB), gemi söküm firması Şimşekler’de geçen yıl yaşanan iş cinayeti davasına ilişkin yazılı açıklama yaparak işçilere seslendi.

EİB’in açıklaması şöyle:

“Gemi söküm işçisinin tek dostu, tek çıkarı kendi birliği olmalıdır...”

Şimşekler patronu işlediği iş cinayetinin ardından boş durmuyor!

Gemi söküm patronlarının ne dirimize ne ölümüne zerre saygısı yok. Varsa yoksa bir gemiyi ne kadar ucuz kestirip ne kadar kâr ettiği.

10 Haziran 2022’de Şimşekler şantiyesinde yaşanan patlamada Yıldırım Kipel ağır yaralanmış ardından 4 gün süren yaşam mücadelesini kaybetmişti. Söylenecek çok şey vardı ama ,alıştırılmış ölüm’ biz işçilere hem de tepeden şantiyeye kadar, ,fitrat’ denmiş, ,mukadderat’ denmiş, ,vadesi gelmiş’ denmiş diye. Oysa buna yol açan katiller olay mahallinde yeni cinayetler için çalışma koşullarını zorlamaya devam ediyordu. Gemi sökümün geçmiş faili belli iş cinayetleriyle dolu...

Aradan 1 yıl geçti dava halen sürüyor. Fakat davaya dair aldığımız bilgiler Şimşekler patronunu dirimize saygısı olmadığı gibi ölümüne de olmadığını gösteriyor. Yıldırım Kipel’in davası sürerken son verilen şahit ifadesinde şantiyede hiç sorun olmadığı, tüm önlemlerin alındığı ifade ediliyor. Yani hiç

sorun yokmuş gibi suç yine işçideymiş gibi gösteriliyor. Bunun basit bir durum olmadığını Şimşekler patronunun bu cinayetten hukuki olarak sıyrılmak istediğini gayet iyi biliyoruz. Bildiğimiz başka bir durum da şudur: Davadaki şahitlere müdahale edecek kadar alçalan Şimşekler patronu için aslında bu durum kişisel değil bir zihniyet sorunudur. Bugüne kadar hangi iş cinayetinde insani bir posta büründüler ki. Çözüm belli cenazeye git iki üzü sonra aileye tazminat ver aynı hayatına devam et...

Diğer önemli bir yansa işçi oldukları halde patron lehine şahitlik yapan arkadaşlara. Şahit olan arkadaşların yaptıkları hiçbir ahlaki zemine oturmamaktadır. İşçi sınıfının davası tüm toplumun davasıdır, bu davaya sırt çevirenin bağışlanabilecek bir tarafı yoktur. Sermayeden hesap sorulduğu gibi günü gelir zeytinlikte sesimiz yükseldiğinde bunların da hesabı sorulacaktır.

Her gemi söküm işçisi yaşanan bu durumu iyi okumalı. Burada saygısızlık sadece kaybettiğimiz Yıldırım Kipel ve ailesine değil tüm gemi söküm işçilerinedir, tüm işçi sınıfınadır...

Eylemlerdeki bir gemi söküm işçisinin sloganı dün olduğu gibi bugün de yarın da yürümemiz gereken yolun kendisidir: ‘Ya hep barabar ya hiç barabar!’”

Gemi sökümde ucuz iş gücüne çözüm(!)

“Gemi sökümde temmuz ayına girilirken çirak ücretleri artık asgari ücret seviyesine düştü. Gemide ya da sahada kesim yapan deneyimli kesimci işçiler ise artık eskiden aldıkları ücretin (alım gücü esas alındığında) çok çok altına düştü.

Haliyle işçiler bu ücretlere karşı yer tepkilerini gösteriyor da fakat bu tepkiler örgütlü bir mücadeleye dönüşmeyince eli kanlı gemi söküm patronları sömürde har vurup harman savurmayı sürdürüyor.

Yılların karşılığı sefalet içinde yaşam Yıllardır onlarca can alınan gemi sökümde bugün işçilere reva görülen sefalet ücretidir. Emegün ucuzladığı gibi işçi hayatı da ucuzluyor. Bugünkü iktidarın politikalarından sonuna kadar yararlanan eli kanlı gemi söküm patronları ellerinden geldiğince ucuz iş gücü arayışına gidiyor. Şimdi de bazı firmalarda yoğunluklu olarak Suriye’li işçiler getiriliyor, hem de sigortasız ve daha düşük ücrete. Süleyman Soylu’nun da dediği gibi ‘Suriyeliler giderse patronlar kan ağlar.’ Çünkü gözü doymazlar...

Özellikle Ersay firması Suriyeli işçi konusunda çoğunluk olarak başı çekiyor. Daha önce elden para vermede de başı çeken bu şirket bir anlamda gemi söküm patronlarının gitmesi gereken yolu da açıyor.

GEMİ SÖKÜM İŞÇİSİ KARDEŞLER!

Son 5 seneye özellikle de son 2 seneye bakın. Sürekli işçinin alım gücü erirken, sizlerin yaşam koşulları zorlaşırken patronlar onca aydır gemi olmasına rağmen zerre etkilenmiyorlar, oysa siz 1 ay işsiz kalsanız geçinememezsiniz. Bu durum açıkça gösteriyor ya birlik olacağız ya birlik olacağız! Bizim bu sistemde başkaca da şansımız yok.

Patronlar bugün Suriyeli işçi alıyorsa yarın genel ücretleri daha da düşürmek, işçi hayatını daha da ucuzlaştırmak ve geleceğimizi daha da karartmak için alıyor. İşte burada çözüm gemi söküm işçileri olarak ortak hareket edecek adımları atmaktır. Ortak hareket etmek bizim işçi sınıfı olarak hareket etmemiz için çok çok önemlidir. Unutmayın dün Tokatlı, Sivaslı, Batmanlı diye bizi ayıranlar yarın Suriyeli, Türk işçi diye ayıracaktır. Aynı çarkta alinteri dökenlerin zerre çıkarına değildir bu durum yaşadık gördük.

Ege İşçi Birliği sizin birliğinizin bir özetidir. Gelin bağları daha da kuvvetlendirelim, BİRLİK olmak mücadele etmek için tonlarca hurdanın içinde umudu yeniden ekelim.

Çünkü karanlığı aydınlatacak tek ışık gemi söküm işçilerinin patronlara karşı mücadelesidir.”

NATO'nun Vilnius Zirvesi:

Emperyalist saldırganlık ve savaşa devam!

Emperyalist savaş aygıtı NATO'nun "Liderler Zirvesi" 11-12 Temmuz tarihlerinde Litvanya'nın başkenti Vilnius'ta gerçekleştirildi. Aygıtta üye devletlerin başkanlarının katıldığı zirvenin ardından ortak bir bildiri yayınlandı. Bildiride NATO'nun yayılması, silahlanma yarışının hızlandırılması, siber savaşa hazırlık, "karşı kampta" tanımlanan devletlerin küstahça tehdit edilmesi gibi vurgular öne çıktı.

Zirvenin hemen öncesinde AKP şefi Tayyip Erdoğan'ın İsveç'in NATO'ya katılmasına onay verdiğini açıklaması, Vilnius'ta bulunan savaş baronlarını sevindirdi. Bunun karşılığında Biden, Scholz, Macron gibi kişilerle görüşme fırsatı bulan AKP şefinin görüntüleri, "mühim şahsiyet" havalalarına büründüğü izlenimi veriyordu. Ölüm ve yıkım saçan bu savaş aygıtının şeflerinin "neşeli", birbiriyile "şakalaşan" görüntüler vermesi, insan soyuyla küstahça alay etmekten başka bir anlam taşımıyor. Zira ülkelerin yıkımı, halkların kıyımı için emir verenler, "neşeli insanlar" kılıfına girerek kendilerini dünyaya pazarlamaya çalıştılar.

İSVEÇ'İN NATO ÜYELİĞİ VE AB MASKARALIĞI

Zirve sürecinde üzerinde en çok konuşulan konulardan biri, Tayyip Erdoğan aldığı "yerli/millî" bir kararla İsveç'in NATO üyeliğine onay vermesi oldu. Bu gelişmeye dair, çoğu boş laf yığını olan birçok yorum yapıldı. Oysa bu bekleniyordu. Şaibeli seçimlerden önce Tayyip Erdoğan'ın danışmanı -yeni dönemin MİT şefi- İbrahim Kalın, ABD'de uzun bir süre kalmış, seçimler konusunda Biden yönetiminden aldığı destek karşılığında sunacağı hizmetleri bildirmişti. Bu pazarlığın ardından emperyalist merkezler gerici-faşist rejimle yola devam kararını netleştirmişti. O pazarlığın ilk konulardan birinin İsveç'in NATO üyeliği olduğunu tahmin etmek için kahin olmaya gerek yok.

İsveç Başbakanı Ulf Kristersson, NATO Genel Sekreteri Jens Stoltenberg ikiliyle zirve öncesinde buluşan Erdoğan, Washington'da verdiği sözü yerine getirerek beklenen kararı açıkladı. Pazarlık önceden yapıldığı için aslında açıklama malumun ilanı oldu. Nitekim emperyalist şefler daha önce bu konuda açıklamalar

yapmış, İsveç'in NATO'ya katılacağından emin olduklarını söylemişlerdi. Hal böyleyken Saray'dan beslenen gazeteci kılıklar, "at pazarlığı" ile övünüp "bir verdi altı aldı" türünden tiksinti yaratıcı manşetler atıldılar.

Bu konudaki esas maskaralık Tayyip Erdoğan'ın "bizi AB'ye alın" demesidir. Emperyalist şeflerin bu lafları kıs kıs gülecek dinlediklerine kuşku yoktur. Zira dincir-ırkçı rejimi tahkim eden AKP-MHP koalisyonunun, "AB'ye girme demagojisi" yapmayı bırakalı yollar olduğunu onlar da çok iyi biliyor. Yine bu maskaralık konusunda yapılan kimi yorumlarda "vize serbestisi" verilebilir türünden lafların edilmesi, yapılan analizlerin "derinliği" hakkında fikir veriyor. Lise öğrencilerinin bile iltica etme arayışına itildiği Türkiye'ye vize serbestisinin tanınmasının lafı bile edilemez. AKP şefine en büyük destek şaibeli seçimlerde verilmişti zaten. F-16 savaş uçakları satın almak istemesi ya da faiz lobisinden para dilenmesi gibi kepazeliklerin ise sözü edilmeye değer bir tarafı yoktur. Kişisel kazanç olarak Bilal Erdoğan hakkında açılmış yolsuzluk dosyasının kapatılması için söz alabilirdi mi? Bu olasıdır ama henüz belli değil.

SAVAŞ AYGITININ GENİŞLEME HİSTERİSİ DEVAM EDİYOR

Güya batılı Sovyetler Birliği'nden gelen tehditlere karşı korumak için kurulan NATO, 1990'lı yıllara kadar sadece savaş

aygıtı değil, bir "iç savaş" örgütü, diğer adıyla gladio/kontrgerilla örgütü olarak da çalıştı. Türkiye başta olmak üzere üye ülkelerde gelişen işçi sınıfı hareketi ile ilerici, devrimci, komünist mücadeleyi katliamlar ve devlet terörü ile bastırma misyonuyla hareket etti.

NATO'nun olağan koşullarda 1991 yılında feshedilmesi gerekiyordu. Zira "tehdit" oluşturduğu iddia edilen Sovyetler Birliği artık yoktu. Oysa tersi oldu. Daha çok devleti bünyesine katarak devasa bir savaş ve saldırı aygıtı haline getirildi. Özellikle Doğu Avrupa ve eski Sovyet cumhuriyetlerini aygıtta üye yaparak genişleme bir tür histeriye dönüştü ve ABD emperyalizminin savaş aparatı olarak kullanılmaya başladı. Nitekim NATO eski Yugoslavya, Afganistan, Irak, Libya ve daha birçok ülkede "yıkım ve ölüm aygıtı" rolünü oynadı.

Rusya'nın Ukrayna'ya saldırmasının sebebi de ABD'nin başını çektiği NATO'nun genişleme politikasıdır. Rusya ile yapılan anlaşmalarda aksi yönde verilen vaatlere rağmen Ukrayna'yı NATO'ya alma hazırlığı, savaşı tetikleyen temel nedendir. Savaşı kıskırtanlar bununla yetinmedi, Finlandiya ile İsveç'i de NATO'ya aldılar. Şimdi ise Bosna Hersek, Gürcistan ve Moldovya için aynı tartışma başlatıldı. Bu üç ülkenin NATO'ya alınması için kapı aralandı. 31 üyesi olmasına rağmen genişleme histerisi dinmiş değil. Bu arada zirveye üye olmadıkları halde Japonya,

Güney Kore, Avustralya, Yeni Zelanda gibi devletlerin katılması, savaş aygıtının sınırlarını Asya-Pasifik yönünde de genişletme çabası içinde olduğunu gösteriyor.

RUSYA'YI ZAYIFLATMAK İÇİN UKRAYNA'YI YAKMAYA DEVAM!

Rusya'yı zayıflatıp güçten düşürmek için Ukrayna'yı ateşe atan NATO, Kiev'deki kukla başkan Volodimir Zelenski'yi hayal kırıklığına uğrattı. Zira uzun süreden beri savaş aygıtına kabul edilmek için yalvarıp-yakaran Zelenski'ye bir kez daha "sen hele bir bekle" dedi. "Uluslarını, topraklarını ve ortak değerlerimizi kahramanca savunan Ukrayna hükümeti ve halkıyla sarsılmaz dayanışmamızı bir kez daha teyit ediyoruz" laflarının yer aldığı bildiriye üyelik konusunda şunlar söylendi:

"Ukrayna'nın NATO ile daha fazla bütünleşmesini desteklemek için genişletilmiş bir destek paketi üzerinde anlaşlık. Siyasi diyalog, angajman, işbirliği ve Ukrayna'nın Avrupa-Atlantik'teki NATO üyeliği hedeflerini ilerletmek için müttefikler ve Ukrayna'nın eşit üyeler olarak oturduğu yeni bir ortak organ olan NATO-Ukrayna Konseyi'ni kurmaya karar verdik."

ABD-NATO cephesinin yayılmacı hevesleri için ülkesinin cehennem atılması suçuna ortak olan Zelenski yine parya muamelesi gördü. Savaş ateşi Ukrayna'yı yakarken Batı'daki efendilerine iki de bir

"bana ağır silahlar verin, şu silahı verin bu silahı verin" diye yalvarıp duran Zelenski, aylar öncesinden "bizi NATO'ya alın" diye sızlanmaya başlamıştı. Onu kürsülere çıkartan, sırtını sıvazlayan, övgülü boş laflarla onu pohpohlayan emperyalist şefler ise, "hadi 'büyük kahraman' biraz daha kenarda bekle" dediler.

İçine itildiği utanç verici duruma Zelenski şu sözlerle tepki gösterdi: "Ukrayna saygıyı hak ediyor. Vilnius'a giderken, Ukrayna olmadan bazı ifadelerin tartışıldığına dair sinyaller aldık. Bu ifadelerin Ukrayna'nın üyeliğine ilgili değil, NATO üyeliğine davetle ilgili olduğunu da belirtmek isterim. Ne davet ve ne de Ukrayna'nın üyeliği için bir zaman çerçevesi belirlenmemiş olması benzeri görülmemiş absürt bir durumdur..."

Kendisini kukla gibi kullanan emperyalist efendilerine kızan Zelenski, önemli bir şeyi göz ardı ediyor: Paryalara parya muamelesi yapılır!

ABD-NATO cephesi halen Ukrayna'da bir parya rejime ihtiyaç duyuyor. Zira savaş aygıtının bildirisinde Rusya bir tür "baş düşman" ilan edildi. Bildiride, "Rusya Federasyonu, müttefiklerin güvenliğine ve Avrupa-Atlantik bölgesindeki barış ve istikrara yönelik en önemli ve doğrudan tehdittir" ifadesi yer aldı. NATO, Rusya ile doğrudan savaşa girmeyi henüz göze alamıyor. Bundan dolayı Rusya'yı zayıflatılmak için Ukrayna'yı savaş ateşinde yakmaya devam kararı aldı. Zelenski ve başında bulunduğu neo-Nazi işbirlikçisi rejim bu suçta ortak olmaya devam edecek.

SALDIRI TEHDİDİ İRAN'A DA UZANDI

Vilnius zirvesinde dikkat çeken bir diğer gelişme ise, savaş aygıtının ilk defa İran'ı doğrudan tehdit etmesidir. ABD ile bazı suç ortakları uzun yıllardan beri İran'a düşmanlık yapsalar da NATO kurumsal kimliği ile ABD-İran çatışmasında doğrudan bir taraf olarak öne çıkmamıştı. Ancak Rusya'yı boğma histerisi o kadar kuvvetli ki, İran'ı da küstahça tehdit etmeye başladılar

Rusya'ya destek verdiği gerekçesiyle İran'ı tehdit eden savaş aygıtı, ABD'nin güç kaybettiği Orta Doğu'ya da el atmaya deneyeceğinin sinyalini verdi. Bildiride İran'ın adının birden fazla kez anılması, "nükleer tehlike" ilan edilmesi ve bu

bağlamda yöneltilen tehditler, NATO'nun giderek daha saldırgan daha küstah tutumlar almaya hazırlık olarak da değerlendirilebilir. İran'ın bu tehditlerden dolayı yakın işbirliği içinde olduğu Rusya'ya ile ilişkilerini sınırlaması mümkün değil. Bu ise İran'ın, -ABD-İsrail cephesinin yanı sıra- NATO kaynaklı tehditlere de maruz kalma ihtimalini artırıyor.

DİJİTAL ALAN DA MİLİTARİZE EDİLECEK!

NATO bildirgesinde "siber güvenlik" söyleminin yer alması ve bu alanın militarize edilmesine dönük hazırlıklar, dikkat çeken bir diğer nokta oldu. Gerçekte siber alanda adı konmamış da olsa ülkeler arasında devam eden bir tür "savaş" var. Ancak bu "savaş" sadece hasımlar arasında cereyan etmiyor. ABD, NATO'daki müttefikleri dahil birçok ülkeye karşı bu "silahlı" kullanıyor. Rusya'ya, Çin'e, İran'a karşı kullanım şekli farklı olsa da siber takip Almanya, Fransa gibi müttefiklere karşı da kullanılıyor. Batılı emperyalistler arasında özellikle ticaret ve spekülasyon vurgunlar konusunda rekabet siber alanda da devam ediyor. Onlar da siber alanda birbirini izliyor, ihaleleri birbirlerinin elinden kapmak için pusuda bekliyorlar.

Ancak NATO bildirisindeki tanım daha çok Rusya, Çin, İran gibi ülkeleri hedefe almaya bahane uyduracak şekil-

de yapılmış. Buna göre "demokrasilerin yapay zeka kullanılarak manipüle edilmesi", NATO tarafından "silahlı saldırı" olarak kabul edilecek. Siber saldırı, silahlı saldırı olarak değerlendirileceğine göre bu, 5. madde kapsamında olacak. Yani bir ülkeye karşı saldırı başlatmak için, "şu ülke yapay zeka ile bu NATO üyesinin demokratik seçimlerini manipüle etti" diye sahte bir gerçek uydurup NATO'nun 5. maddesini uygulayabilecekler. Bu bir gerçekçe uydurularak bir ülkeye karşı savaş bile ilan edilebilecek.

Öte yandan "enerji güvenliği" konusunu da gündemine alan NATO, deniz altındaki yapıların "güvenliği" üzerinde durmaya başladı. Deniz altındaki boru hatlarını korumak bahanesiyle NATO'nun özel bir savaş birimi oluşturacağı söyleniyor. Oysa Rusya ile Almanya arasında 4 milyar Euro harcanarak inşa edilen Kuzey Akımı doğalgaz boru hattına sabotaj düzenleyen ABD ile suç ortaklarıdır. Bunu ABD medyası da yazdı. Ortaya çıkan belgeler, CIA'nın organizasyonu ABD ile suç ortaklarının boru hattını sabote ettiğini gözler önüne serdi.

NATO İNSANLIĞIN GELECEĞİ İÇİN CİDDİ BİR TEHDİTTİR!

30 yılı aşkın bir süreden beri genişleyen bu devasa savaş ve saldırganlık aygıtı, neredeyse bütün dünyayı merceğine almaya çalışıyor. ABD emperyalizminin

hegemonya savaşında bir aparat olarak kullanılan NATO'nun insanlığın geleceği açısından oluşturduğu tehdit, hiç olmadığı kadar ciddi bir düzeye gelmiştir. Zira ABD'nin hegemonya savaşında "en büyük düşman" Çin'dir. Zirve bildirgesinde açıktan hedef alınmasa da Asya-Pasifik bölgesine el atılması da esas hedefin olduğunu bir kez daha teyit etmiştir. Şimdilik Çin'in politikalarının NATO'nun çıkarlarına, güvenliğine ve değerlerine karşı zorluk oluşturduğunu iddia etmekle yetinmeler de ABD hegemonyasını tehdit eden esas gücün Çin olduğunu yıllardan beri tekrarlayıp duruyorlar.

İki emperyalist güç arasında çıkabilecek doğrudan bir savaşın yaratacağı yıkım ve kıyımın boyutlarını tahmin etmek bile mümkün değil. Olayın o noktaya varması durumunda -ki emperyalist Amerikan sisteminin bir kanadı Çin'le savaşın kaçınılmaz olduğunu döne döne tekrarlıyor-tüm taraflar nükleer silah kullanacaktır. Bu ise insanlığın geleceği açısından çok ciddi bir tehdittir. Dolayısıyla NATO başta olmak üzere emperyalist saldırganlık ve savaş kıskırtan tüm güçlere karşı halkların militarizmi reddedip barışı savunması, çok kritik bir önem taşımaktadır.

Cenin direndi, işgalci İsrail ordusu geri çekildi

Onlarca İHA ve Apache helikopter, yüzü aşkın tank ve zırhlı araç, binden fazla İsrail askeri aynı anda Cenin kentine, daha özel planda ise kent içinde bulunan Cenin Mülteci Kampı'na saldırdı. İçerideki krizi derinleşen dinci-faşist hükümetin şefi Binyamin Netanyahu, 24 saatlik bir askeri hareketle Cenin'deki direnişçileri ortadan kaldırma ve direnişin altyapısını tahrip etme hedefiyle saldırı emrini verdi. Vahşi saldırıya "Bahçe ve Ev" adı uygun bulundu. "Yargı reformu" konusunda Netanyahu hükümetine itiraz eden muhalefetteki Siyonist partiler dahil, İsrail'deki siyasal güçler saldırıya alkış tuttu. İç politikada çatışanlar, Filistin halkına saldırı noktasında birleştiler. Ancak Cenin'deki direnişi bitirme hevesleri kursaklarında kaldı.

İŞGALCI SİYONİSTLERİN HEZİMETİ!

Netanyahu başkanlığındaki dinci-faşist hükümet 24 saatte hedeflerine ulaşabileceğini var sayarak saldırıyı başlattı. Ancak kısa sürede bu hedefe ulaşamayacaklarını fark edip süreyi 48 saate çıkarttılar. Karşılaştıkları direniş 48 saatin de yeterli olmayacağını onlara gösterdi. Bunun üzerine Netanyahu, "saldırı için belirlenmiş bir süre yok" diye açıklama yaptı. 48 saat dolduğunda ise Siyonist medya, İsrail ordusunun Cenin'den çekilmeye başladığını duyurdu.

İşgalci ordu çekilmeye başladığında Filistinli direnişçiler direnmeye devam ediyordu. Cenin'de öldürülen İsraili subayın bu son çatışmalarda vurulduğu söyleniyor. İsrail savaş aygıtı hem modern silahlarla donanmış hem kural/hukuk tanımaz vahşiliği ile bilinir. Oysa bu modern savaş aygıtı, kuşatma altındaki Cenin'den direnişlerin ateşi altında çekildi. Bu, "efsane ordu" için utanç verici bir hezimet oldu. Zira iki gün süren çatışmalarda ilan ettikleri hedeflerin hiçbirini gerçekleştirilmeden çekilmek durumunda kaldılar.

Bu arada İsrail medyasında da saldırının hezimetle sonuçlandığını, Netanyahu'nun kendini kurtarmak için böyle bir saldırıya giriştiğini, kendi amaçları için orduyu bu duruma düşürdüğü yönünde yorumlar yapıldı. Zira koca İsrail savaş aygıtının dört bir taraftan kuşattığı küçük bir kampın derinliğine girmekten aciz kalması ve ilan ettiği hedefleri gerçekleştiremediği gerçeği, İsrail ordusunun sadece Cenin Tugayı ile diğer direnişçi örgüt mensuplarının değil, bütün kamp sakinlerinin direndiği görülüyor. Siyonist savaş aygıtını acze düşüren de bu toptan direniş kararlılığı oldu.

tirmeden geri çekilmek zorunda kalması tüm Siyonistleri rahatsız eden bir gelişme oldu.

YIKIM, DİRENİŞ, ZAFER!

İsrail savaş aygıtı yıkıcı bir güçtür. Bunu Cenin'de bir kez daha gösterdi. Hem havadan hem karadan evleri bombaladı, dozerlerle kampın altyapısını tahrip etti, evleri yıktı. Dördü çocuk 12 kişiyi öldürdü, 20'si ağır 120 kişiyi yaraladı, aralarında çocukların da olduğu onlarca kişiyi tutukladı. İslami Cihad'ın askeri kanadı Kudüs Tugayları basın sözcüsü tarafından yapılan açıklamada, öldürülenlerin sadece üçünün direnişçi, diğerlerinin ise sivil olduğunu söyledi. Oysa Siyonist rejim, Kudüs Tugayları'na bağlı Cenin Taburu'nu yok edeceğini iddia etmişti.

İşgalcilerin çekilmesinden hemen sonra evlerini terk etmek zorunda bırakılan kamp sakinleri geri gelmeye başladı. Yıkım ve kayıplara rağmen basına konuşan halktan insanların morallerinin yüksek olması dikkat çekti. Aynı saatlerde kampta toplanan yüzlerce genç ise 'zafer kutlaması' gerçekleştirdi, Cenin Taburu lehine sloganlar arttı. Medyaya konuşan halktan insanlar Cenin Taburu ile diğer direnişçileri adeta 'kutsiyet' atfedercesine takdir ettiklerini dile getirdiler. Yıkımın yanı sıra elektrik ve su olmamasına rağmen kampta zafer havası esiyordu.

Halkın direnişe tam destek vermesi direnişin kazanmasında önemli bir rol

oyladı. Zira kamp sakinlerinin sadece bir kısmı işgalci askerlerin baskısıyla evlerini terk etti. Kamp sakinlerinin direnişçilere, "Evlerimiz size açıktır. İşgalcilere karşı direnişte istediğiniz gibi kullanabilirsiniz" mesaj gönderdikleri bildirildi. Sürecin toplamına bakıldığında İsrail saldırısına sadece Cenin Tugayı ile diğer direnişçi örgüt mensuplarının değil, bütün kamp sakinlerinin direndiği görülüyor. Siyonist savaş aygıtını acze düşüren de bu toptan direniş kararlılığı oldu.

Direnişle dayanışma Batı Şeria'nın tüm kentlerine, İsrail'de yaşayan 48 Filistinlilerine ve Gazze Şeridi'ne yayılmadı. Batı Şeria, Gazze ve Kudüs'te 4 Temmuz günü genel grev yapıldı. Yemen'in başkenti Sana'da ise Filistin halkıyla dayanışma için dev bir gösteri düzenlendi. Lübnan'ın başkenti Beyrut'ta da İsrail'in saldırganlığı protesto edildi. Küba ile Nikaragua başta olmak üzere bazı Latin Amerika ülkeleri Siyonist rejimin saldırganlığını kınadı ve işgal hareketinin derhal durdurulması çağrısında bulundu. Dayanışmanın yaygın olmasının bir nedeni İsrail savaş makinesinin vahşeti ise, diğeri de direnişçilerin sergilediği müthiş kararlılıktır.

BATI ŞERIA'DA DİRENİŞTE YENİ DÖNEM

İsrail savaş makinesinin Cenin'de hezimete uğraması, Batı Şeria'daki direnişte "yeni bir düzey" olarak değerlendiriliyor. Zira daha önce hedef aldığı kent ya da mülteci kamplarına yakıp yıkarak, katliam yaparak giren İsrail ordusu, Cenin'de bunu başaramadı. Bu ise, daha önce Güney Lübnan ve Gazze'de olduğu gibi, Batı Şeria kentlerinin de giderek birer direniş kalesi haline getirme sürecinin başladığına işaret ediyor.

Kuşatma altında tutulan, gece-gündüz havadan izlenen küçük bir alanda sergilenen direnişin yeni bir düzeye işaret ettiği aşikar. Bu deneyim hızla diğer kent ve mülteci kamplarına taşınacaktır. Bu ise, Filistin direnişinin merkezinin adım adım Batı Şeria'ya kayacağı şeklinde yorumlanıyor. Cenin direnişi, İsrail'le işbirliği yapan Filistin Yönetimi'nin izlediği uzlaşmacı çizginin de iflasi olarak değerlendiriliyor. Zira işgale karşı etkilinin uzlaşma değil direniş olduğu bir kez daha kanıtlandı. Bu arada işgalcilerin Cenin'den çekilmesinden sonra Gazze'den İsrail'e füze fırlatılması, bundan sonra saldırılara farklı alanlardan karşılık verileceği mesajı olarak değerlendiriliyor. Bazı Siyonist yorumcuların da Cenin'de yaşananlardan benzer sonuçlar çıkardığı görülüyor.

İsrail savaş aygıtı, uğradığı hezimetin yarattığı histeriyle Cenin'i farklı şekillerde hedef alamaya, yeni cinayetler işlemeye devam edecektir. Ancak bu ne işgalcilerin Cenin'de uğradığı hezimetini ne direnişin başarısını ve yarattığı sonuçları değiştirmeyecektir.

Emperyalist haydutlar dünyayı yıkıma sürüklüyor!

D. Meriç

Dünyanın yeniden paylaşılması üzerinden gelişen emperyalist rekabet ve çatışmalar, yerküreyi hızla bir nükleer silah cephaneliğine dönüştürüyor. ABD emperyalizminin başını çektiği “tek kutuplu talan sistemi” zayıflarken, Çin başta olmak üzere yükselen güçlerin etkisi ise her alanda artıyor. Bu süreci durdurma histerisiyle hareket eden ABD ile suç ortakları militarizm ve silahlanmaya devasa bütçeler harcıyor, yüz binlerce insanın yaşamına mal olan, ülkelerin yıkılıp-yıkıldığı emperyalist savaşlar çıkarıyorlar. Kapitalist-emperyalist sistemin başını tutan bir avuç ülke nükleer silah üretimini arttırarak milyarlarca insanın geleceğini tehdit ediyorlar.

Stockholm Uluslararası Barış Araştırmaları Enstitüsü (SIPRI) tarafından yapılan açıklamada, modernizasyon ve genişleme planları kapsamında, operasyonel nükleer silahların sayısında büyük artış gözlemlendiğine dikkat çekildi. SIPRI, bu gelişmeyi “Silahlanma, Silahsızlanma ve Uluslararası Güvenlik” konusundaki 2023 Yıllığı, “Jeopolitik ilişkiler bozulurken devletler nükleer cephanelere yatırım yapıyor” başlıklı basın açıklamasıyla duyurdu. Enstitünün Direktörü Dan Smith, “İnsanlık tarihinin en tehlikeli dönemlerinden birine sürükleniyoruz” diyerek nükleer silahlanmadaki artışın yarattığı tehlikeyi çok açık bir biçimde ifade etmektedir.

Kurum tarafından yapılan açıklamaya göre, bugün dünyada 12 bin 512 nükleer savaş başlığı mevcut ve geçen yıl bu stoklara eklenen başlıkların çoğu Çin’e aitti. SIPRI, nükleer silah sahibi olan 9 ülkenin elinde bugün 9576’sı potansiyel kullanıma hazır askeri stoklarda olmak üzere toplam 12 bin 512 nükleer savaş başlığı olduğunu tahmin ediyor. Bir yıl öncesine göre bu stoka eklenen 86 başlığın 60’ı Çin’e, geri kalanları da Rusya (12), Pakistan (5), Kuzey Kore (5) ve Hindistan’a (4) ait. Ancak SIPRI, Ukrayna Savaşı’nın ardından Rusya, ABD ve İngiltere gibi bazı ülkelerin “şeffaflık düzeyini düşürmesi” nedeniyle tablonun tamamını değerlendirmenin zor olduğunu belirtiyor. Stoklara nükleer başlıklı silahlar ekleyen ülkeler arasında ABD’nin olmaması listenin eksik olduğuna işaret ediyor. Zira ABD’nin ara vermeden nükleer başlıklı silahlar üretmeye devam ettiğine dair birçok haber

basına yansıyor.

Dünyanın üçüncü büyük nükleer gücü olan Çin’in, Ocak 2022’de 350 olan savaş başlığı sayısını Ocak 2023’te 410’a çıkardığı tahmin ediliyor. Ayrıca, Çin’in 2030’ların başında en az ABD ya da Rusya kadar kıtalararası balistik füze (ICBM) sahip olabileceği belirtiliyor. Çin’in ardından dördüncü sırada yer alan Fransa (290 başlık), beşinci sırada İngiltere (225 başlık) İngiltere’nin operasyonel cephaneliğinin, iki yıl önce sınırını 225’ten 260 savaş başlığına çıkardığını duyurdu ve bu sayının daha da artırılması bekleniyor. İngiltere hükümeti, küresel gerilimin arttığı bir ortamda nükleer silah miktarlarını, konuşlandırılmış savaş başlıklarını ya da füzelerini artık kamuoyuna açıklamayacağını kaydetti. NATO üyesi emperyalist devletlerin Ukrayna ordusunu silahlandırması ise Rusya’nın nükleer tehdit söylemlerinin artmasına neden oluyor. Bu arada hiçbir denetime tabi tutulmayan Siyonist İsrail rejiminin de elinde 200’den fazla nükleer başlıklı silah olduğu tahmin ediliyor.

SİLAHLANMA EĞİLİMİ HIZLA DEVAM EDİYOR!

Yüzde 90’ı ABD ve Rusya’nın elinde bulunan nükleer silahlara sahip ülkeleri SIPRI şöyle sıralıyor: ABD, Rusya, Birleşik Krallık, Fransa, Çin, Hindistan, Pakistan, Kuzey Kore, İsrail. Bu ülkelerin operasyonel nükleer silahlarının sayısının arttığına dikkat çeken enstitü, uzun vadeli moder-

nizasyon ve geliştirme programlarına hız verildiğini tespit ediyor. Raporda, nükleer silahların sayısındaki artışın 2023 Ocak ayında 350’den 410’a yükseldiğine dikkat çekilirken, silahlanma eğiliminin devam ettiği belirtiliyor.

Cenevre’de bulunan Nükleer Silahları Ortadan Kaldırmaya Yönelik Uluslararası Kampanya (ICAN) kuruluşu tarafından yayınlanan ayrı bir rapora göre ise, nükleer silahı bulunan dokuz ülke geçen yıl cephaneliklerini modernize etmek ve genişletmek için toplam 82,9 milyar dolar harcama yaptı. ICAN’ın raporunda, 43,7 milyar dolar ile ABD’nin geçen yıl nükleer silahlanmaya en çok kaynak ayıran ülke olduğu vurgulandı. Bu tutar, diğer sekiz nükleer silah sahibi ülkenin harcamalarının toplamından da fazladır. ABD’den sonra ikinci sırada bulunan Çin 11,7 milyar dolar, üçüncü sıradaki Rusya ise 9,6 milyar dolar harcama yapmış.

KAPİTALİZM İNSANIN, DOĞANIN DÜŞMANI OLAN BİR BARBARLIK SİSTEMİDİR!

Bütün gelişmeler ve kurumlar tarafından ortaya konulan belgeler, yapısal olarak belli aralıklarla yeniden paylaşım krizleri yaratan kapitalizmin, kaçınılmaz olarak silahlanma ve emperyalist savaşlar üretmeye devam ettiğini de gösteriyor. Dünyanın birçok bölgesinde yıllardır devam eden çatışmalar ve son olarak başını ABD emperyalizminin çektiği savaş örgütü NATO tarafından tetiklenen

Ukrayna Savaşı, nükleer silahların kullanılma olasılığını giderek arttırıyor. Bu ise insanlığı bekleyen tehlikenin ne kadar ciddi olduğunu gösteriyor.

İnsanlığın gözleri önünde cereyan eden emperyalist savaşlar ve çılgınlık boyutuna ulaşan silahlanma ne kadar tehlikeli ise, kapitalizmin “nükleer savaşlara izin vermeyeceği” konusunda yaratılan boş hayaller de bir o kadar tehlikelidir. Burjuva sağ ve sol liberaller tarafından yayılan bu “analizlerin” gerçek yaşamda bir karşılığı olmadığı gibi, kapitalizm gerçeğinin zerre kadar anlaşılmadığını göstermesi bakımından da ibret vericidir.

Kapitalizm insanın, doğanın ve bütün güzelliklerin düşmanı olan bir barbarlık sistemidir. O, üzerinde yükseldiği sömürü ve zulüm düzeni olan üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet sisteminin devam etmesi için her türlü kötülüğü yapabilecek, insana ve insani olan her değere yabancılaşmış bir sistemdir. II. emperyalist paylaşım savaşında Japonya’nın iki kentinin nükleer silahlarla yerle bir edilmesi, işgalci ABD ordusunun Vietnam’da tonlarca kimyasal silah kullanması bu sistemin niteliği hakkında fikir veriyor. Yani sıra halen devam eden emperyalist talan savaşları da kapitalist sisteme dair uydu-rulan hayallerin ne kadar boş olduğunu gözler önüne seriyor. Artık insanlığın üstesinden gelmesi gereken temel görev; krizler, savaşlar, yıkımlar, kıyımlar sistemi olan ve çoktan miadını doldurmuş bulunan bu barbarlık düzenini devrimlerle yıkarak gerçek ve kalıcı barışı inşa etmektir.

Fransa'da öfkenin nedenleri ve görevler...

İ. Manuşyan

Fransa'da bir kez daha polis cinayetine karşı kitlesel öfke patlamalarıyla geçen geceler yaşadı. Trafik kontrolü gibi basit bir olayda yine göçmen bir genç katledildi. 17 yaşında bir gencin öldürülmesi, "üzerime araba sürdü" denilerek gerekçelendirilmek istendi. 2016'dan beri polisin bu savunması "cezasızlık zırhı" olarak kullanılıyor. IŞİD'in araçlarla düzenlediği saldırılar gerekçe gösterilerek yasa kabul edildiğinde çok cılız bir muhalefetle karşılaşmıştı. Polis, IŞİD saldırılarında değil rutin trafik kontrollerinde göçmen öldürmek için bu yasayı kullanmaya başladı. Yasa uygulanmaya başladıktan sonra polisin, "dur ihtarına uymadı" diyerek işlediği cinayet sayısı 5 kat arttı. Bugünkü tepkinin bir kaynağı da budur. "Neden Nahel cinayeti kitlesel öfke patlamasına neden oldu?" sorusunun cevabı ise bu cinayetin görüntülenmiş olması ve sosyal medyanın etkin kullanımında saklıdır.

Eylemler sırasında bir duvar yazısında da ifade edildiği gibi: "Nahel'in videosu olmasaydı bir istatistik olacaktı!" Ancak bu sefer buna izin verilmedi. Zira günümüzün "Z kuşağı" için artık Twitter da Facebook da geride aşıldı. Gençler, TikTok gibi yeni eğlence uygulamalarını da eylemlerin örgütlenme ve propaganda alanına çevirdi. Fransız sermaye devletinin sosyal medya gruplarına "işbirliği" çağrısı yapması tesadüf değil. Medyadaki sansürün aşıldığı alternatif mekanlara müdahale çaresizliğindedir. Elbette böyle giderse onlara yönelik sansür, 'işbirliği' dayatması adı altında çok geçmeden gündeme gelecektir. Fiili sansür ise başladı bile: Sarı Yelekliler'in eylemleri sırasında "görev başındaki polisin görüntüsünü çekme yasağı" bunu anlatıyor. Ancak kitleler yasalardan değil meşru zeminden hareket ediyor. Yasaklansa bile fake hesapla paylaşım yine sürdürülecektir kuşkusuz.

Bir polis cinayetinin açık görüntüsünü teşhir etmek "suç" sayılsa da katili suçüstü gösteren video paylaşılarak cinayetin örtbası engellendi. Ve o görüntünün fitilini ateşlediği kitlesel öfkenin basıncıyla polisin tutuklanması sağlandı. Aksi halde sistem katili polisi her zaman yaptığı gibi koruyacaktı.

7 günlük "ayaklanma" denen öfke ve tepki hareketinin üzerine yazılıp çizile-

cek ve bir süre daha gündemde kalacaktır. Lakin bir aşamadan sonra, adeta bir tsunami dalgası gibi kentleri vuran hareket geri çekildiğinde tahribatın dışında çok sınırlı sonuçlar bırakacaktır. Zira 2005'teki büyük patlamanın yanında bu öfke hareketi 'sönük' sayılır. Günlerdir sokaklarda araçları, devlet binalarını, karakolları saran alevler ya da yağmalanan mağazalar 2005'le kıyaslanamaz bile. Ve sistem artık bu öfkeyi yumuşatacak başka enstrümanlara sahip değil. Çünkü "sosyal devlet" çoktan çökertildi!

Bunda iki temel faktör var: Birincisi emperyalist-kapitalist sistemin Fransa ayağında girilen yeni dönemde polis ve baskı mekanizmasının yeniden tesisinde yol alınması. Kale tipi karakollarıyla, hızlı OHAL kararı alıp zırhlı anti-terör birliklerini sokağa salmakla, eylemcilere terör estiren polis aygıtının çok sertleşmesiyle vb. Eylemler sırasında bir kişi plastik taşı olarak Sarı Yelekliler hareketine gönderme yapılıyor olması da tesadüf değil. Eylemlere saldırı için Brav-M adında motorize polis grupları tekrar kullanılmaya başlandı. (Bu kuvvetler '68 hareketi döneminde bir eylemciyi öldürdükleri için

yasaklanmıştı) Gaz bombası ya da plastik mermiyle çok sayıda insan gözünü kaybetti, sakatlandı.

Fransa devleti her yıl sistematikleşmiş sosyal hak gasplarını sürdürürken hem sınıf hem de toplumsal hareket patlamalarına karşı da kolluk gücünü revize etti. 'Demokrasi' makyajı dökülürken sistem daha agresif, tehditkar bir politikaya geçiyor. Yine de Sarı Yelekliler hareketinden sonra Macron'un başında bulunduğu sermaye hükümeti göstermelik ödün konusunda daha az inatçı davranıyor. Bir saldırı yasası kabul ettirmekte zorlanılıyorsa eylemcilere "tamam sizi anlıyoruz" deyip emeklilik yaşını 3 değil 2 yıl yükseltiyor, benzine zammı bir yıl erteliyor vb.

Nahel cinayeti sonrası da Macron ile içişleri bakanı iyi polis-kötü polis rollerini paylaştı. Macron gençlerle 'empati' kuruyor pozu verip ebeveynlere çocukları sokaklardan çekme sorumluluğu yükleyerek "aile" mesajı verip, polise karşı eleştirel duruyor. Ancak 20 yıl öncesinde değiliz. Fransa'nın iç dengeleri de değişiyor. Polis sendikaları da Macron karşısında ses yükseltiyor, "Savaşta, saldırı altındayız!" demagojisi yaparak daha çok yetki ve koruma talep ediyor. İçişleri ba-

kanı kısa sürede gece sokağa çıkma yasağı ilan ederek polisi, jandarmayı eylemcilere saldırı için teşvik etti. 45 bin kişilik kolluk gücünün göreve sürülmesi eylemlerle orantılı değildi. Bu durum, sistemin nasıl bir korkuya kapıldığının açık göstergesi. Tüm güçlerini seferber ederek isyanı bastırmaya çalıştılar. Toplu taşımaya getirilen sınırlamalar ise bu harekete karşı kamuoyu tepkisi yaratmak içindi. "Onlar yüzünden eve gidemiyoruz" de-dirtmek, "düzeni bozuyorlar" algısını güçlendirmek istediler. İkinci noktaysa kapitalist kriz sarmalında artık sosyal politika oluşturamıyorlar, kaynak sorunları kısıtlı imkanların da kesilmesini getiriyor. Paris içerisinde bile okullarda öğretmen kadrosu sorunları yaşanırken banliyölerde eğitim felç. Sağlık vd. konularda da göçmenlerin yaşadığı mahalleler unutulmaya devam ediyor.

Sistemin krizi Fransa ayağında bu döngüyü süreklileştiriyor. Bir yandan işçi sınıfına yönelik saldırılar diğer yandan göçmenleri ezen politikalar. Devlet de bölüp parçaladığı işçi ve emekçi hareketini zayıflatarak krizi bir şekilde yönetiyor. Buna karşın toplumsal bilinç de gelişiyor. Bundan ders alan kuşaklar geleceği

de etkileyecek öfke ve hakları kazanma hareketi sınıf kininin örgütlü haline elbet dönüşecektir.

ÖFKENİN KONTROL ZORUNLULUĞU VE POLİTİK ÖZNELERİN PRATIĞI

Bu olayın da gösterdiği gibi asıl sorun bizim cephemizdeki zayıflıktır. Sermaye iktidarının toplumsal hareketlerden ders çıkarma başarısını, ilerici-devrimci akımlar kendi açlarından gösteremiyor. Fransa'da bugün en temel sorun sınıf hareketiyle toplumun ezilen kesimleri olan göçmenler arasındaki uçurumdur. Hal böyleyken devrim, sosyalizm iddiasını taşıyan özneler bu noktada ne özeleştirel yaklaşıyor ne de kopukluğu aşmak için ciddi bir çaba harcıyor. Bundan dolayı sendikal hareketin 30 yılın en kitlesel genel grevlerinde aslında banliyö gençliği yoktu. Oysa bu gençliğin de büyük çoğunluğu işçi ve emekçidir. Geleceksizliği de güvencesizliği de en çok onlar yaşıyor. Aynı sınıfa mensup ancak sınıf hareketine dahil edilememiş en ağır ve güvencesiz işlere mahkum edilen kitlelerden bahsediyoruz. Renault Fabrikası'ndaki sendikal işçiyi 'ayrıcalıklı' gören bir kitlenin katılmadığı genel grevin başarıya ulaşması da zor. Nitekim Renault işçisi de 10 yıl öncesine göre daha güvencesiz ve gittikçe ücretleri asgari ücret seviyesine gerilemekte olan işçi bölüklerine katıldı.

Burada bir parantez açarak göçmenliğin tanımını yapmak gerekiyor. Bu kitle Suriye'den, Afganistan'dan yeni gelmiş göçmenler değil. 3-4 kuşaktır Fransa'da doğup büyüyen ancak Afrika ya da Mağrip kökenli oldukları için göçmenliği bitmeyenlerden oluşuyor. Yani dil sorunları yok, statüleri çoktandır 'vatandaş' olan ancak devlet karakterini oluşturan "ezen ulus" karşısında dışlanan, ötekileştirilen ve sistemin dışına itilen göçmenler. Bu göçmen işçi ve emekçiler 2005 isyanı sonrası alınan: "Üniversiteye giriş imkanlarının artırılması, iş imkanlarının geliştirilmesi ya da kültürel sosyal imkanların çeşitlendirilmesi için banliyölere yatırım yapma" gibi önlemlerle artık "kontrol edilemez." Zira birçok istatistiğe göre "en çok kimlik kontrolüne uğrayan" kesim halen bu göçmen kitlesidir. Hayatı boyunca ev ya da iş ararken ayrımcılığa uğramayanı yok gibi. İş başvuru formunda "babanın doğduğu ülke" sorulan bir kültür aşılı değil. Macron Ruanda'da yaşanan soykırım için "af" dileyebilir lakin bugün Afrikalılar hala namlu ucunda duruyorken sözlerinin anlamı olmaz. Aynı Macron'un itiraf ettiği gibi "Cezayir için özür dilersek çıkarlarımız zarar görür!"

Ayrımcılığın farklı görünüşleri de var: Örneğin pandemi döneminde "sağlık önlemleri" adı altında uygulanan sı-

nırlamalara uyulmadığı gerekçesiyle en çok ceza emekçilerin yaşadığı 93. bölgede kesildi. Oysa burjuvaların yaşadığı 16. Paris bölgesinde karakol karşısında yasadışı delenlere uyarı bile yapılmıyordu.

Bu, öfkenin görünmeyen sınıfsal ve politik yanlarına işaret ediyor. Bunun pratikte yağma ya da daha lüks arabaların yakılması gibi yansımaları da var. Ki Fransa'daki politik kültürün giyotine dayanan geçmişinden beri bu tarz eylemlerde sınıfsal öfkenin burjuva sembollere yönelişi kabul görüyor. Sarı Yelekliler'in daha örgütlü politik bir harekete dönüşmesi yağma değil ama meydana lüks elbiseleri yakarak bu tepkiyi yansıtıyordu. Sarkozy'nin kutlama yaptığı lokantayı yakmak "dükkan kundakladılar" diye okunmuyor ve toplumdaki karşılığı da böyle değil.

Bu eylemlerdeyse gençlerin çalışsalar da alamayacakları malları bu tepkiyle ele geçirmeleri, bir tür doğal reflekstir. Evet bu "diğer kesim" de tepki çekiyor. Bunu kontrol edecek, politik hatta ilerletecek bir önderlik boşluğunda gerisini tartışmak "yanlıları var" demek ise abestir. Öfke hareketinin kontrol zorunluluğu kitlelerde değil politik öznelerdedir. Önderlikten yoksun her ayaklanmaya "eleştiriden muafıtır." Fransa'nın en büyük sol sendikasının isyan eden gençlere dair tek laf etmeden "tepkisini" ortaya koyarken polislin görevini, "temel hak ve demokratik özgürlükleri koruyacak kamu hizmeti" diye tanımladığı; "komünist, sosyalist, sol, demokrat" partilerin Macron'un ya-

nına dizilip "sakin kalma çağrısı" yaptığı yerde bu kitleler sendika düşmanı da olur, bu partilere mesafeli de durur.

Fransız Komünist Partisi'nin tarihinden geriye hiçbir iz bırakılmadı lakin isminin kirletilmesi devam ediyor. Şiddeti eleştiren ama polis cinayetine tavrı olmayan bir "komünist" parti! Bu ise genç kitlelerde "komünist parti" etiketine karşı tepki ve önyargı yaratıyor. Sarı Yelekliler gibi daha açık ekonomik taleplerle ve daha "kabul edilebilir sınırdaki" bir militan eylem hareketinde bile sendikalar destek değil şiddet karşıtı açıklama yaparak kitlelerle aralarındaki uçurumu büyütüyor. Oysa polis cinayetlerine karşı tutum almayı da kendi sorumluluğu gören bir sınıf hareketi yaratılmadan, salt emeklilik yaşı ya da kapanan fabrikalar için grev, direniş örmekten öte geçmeyen bu duruş aşılmadan göçmen işçi ve emekçiler harekete kazanılamaz. Onların militan desteği alınmadan ise sınıf hareketi başarılı olamaz. Sud Sendikası'nın demiryolu kolu gibi bu konuda sembolik ama farklı pratikler sergilenmesi bir başlangıç olması açısından önemli bir adımdır.

Faşist hareketin öfke eylemlerini vesile ederek yabancı düşmanlığına dayalı propagandayı arttırması ve islamofobinin yansımalarının görülmesi ilerleyen dönemde oluşacak yeni gerilim noktalarına işaret ediyor. Faşist çetelerin "devleti koruma" adı altında eylem sırasında karşı eylem için toplanması başka bir tehdidi gösteriyor. Bu ise ilerici ve devrimci politik öznelerin önünde duran

görevin önemini büyütüyor.

İşçileri devrimci kanallara kazanmadaki yetersizliğin devam ettiği yerde yabancı düşmanı propaganda sınıfı bölüyor ve faşist hareketin eylemleri meşruluk kazanıyor. Anti-faşist hareketi bu anlamıyla da yeniden organize etme sorumluluğu çözülmezse daha karanlık günler gelecektir.

Faşist çetelerin örgütlenmesini izleyen, "Yabancılar ölüm!" şiarıyla yapılan sokak eylemlerini koruyan devlete duyulan öfke bugün yanan tramvayların ateşinden yansıyor. Bu öfkeyi örgütlü-hedefli bir niteliğe dönüştürmezse, sol hareket devrimcilik iddiasında başarılı olamaz. Maalesef Fransız sol-sosyalist hareketinin açmazı bu eylemlere seyirci kalma noktasında belirginleşiyor. Sarı Yelekliler hareketini "aşırı sağın etkisi var" diye izleyen, Paris'teki Kürt Katliamı'na karşı gelişen tepki için "onlar etnik milliyetçiler" diyen, Ukrayna Savaşı'nda NATO'nun savaşı kışkırttığını görmeyen bir sol hareket emeklilik yasası karşısında da 15 genel greve katılımcı olmakla sınırlı kalır.

Politik önderlik iddiasının üstlenmesi gereken görevlerin boşluğunda bugün bir kitlesel öfkeyi yalnızca izliyoruz. Ancak yeni isyan dalgaları da gelecek. Bu belki seneye alım gücü düşmüş asgari ücreti arttırmak ya da yine bir kimlik kontrolünde öldürülen bir göçmen için olacak. Devrimcilik iddiası ise buna şimdiden hazırlanma sorumluluğu yüklüyor.

Nahel'in ardından bir hafta!

Nahel'in trafik kontrolü sırasında polis tarafından katledilmesinin ardından bir hafta geçti. Cinayeti protesto için gece yapılan eylemlerde son iki günde düşüş görünmesi sermaye devleti tarafından başarı olarak lanse ediliyor. Günlerdir sokağa çıkma yasakları, 45 bin polis ve jandarmayla, zırhlı araçlarla banliyölerde terör estirip binlerce kişiyi gözaltına alanların "başarısı" bu kadar oluyor.

Bu bir hafta içerisinde toplamda 2508 bina hasar gördü, yüzlerce araç ateşe verildi. Sermayedarlar örgütü MEDEF şirketlerin 1 milyar Euro zarar ettiğini açıkladı. İçişleri Bakanı Gérald Darmanin, zarar gören binalar arasında 105 belediye binası ile 168 okul bulunduğunu açıkladı.

Yine açıklamalardan yansıyan bir diğer önemli veriye, tutuklananların %60'ının sabıka kaydının olmamasıdır. Yani çoğunluk ilk kez eyleme katılan sisteme öfkeli gençlerden oluşuyor. Ayrıca gözaltındakilerin üçte birinin 18 yaşından küçük olması, isyanın banliyölerdeki gençlerin sisteme karşı biriken tepkisinin patlamasından kaynaklandığını gösteriyor. Nahel'in polis tarafından öldürülmesi bu tepkinin fitilini ateşleyen olay oldu.

Fransa Adalet Bakanı Eric Dupond-Moretti de açıklama yapan düzen sözcülerinden biriydi. Senato'da hükümete yöneltilen sorular sırasında, ebeveynlere yönelik olarak, 'yükümlülüklerini unutmuş' olanlara 'basit terimlerle' açıklamak üzere bir broşür hazırladığını duyurdu. Macron da geçtiğimiz günlerde ailelere seslenerek çocukları eylemlerden çekme 'görevlerini' hatırlatmıştı.

Ancak kitlelerin öfkesi dinmiş değil. Önceki gün eylemler Paris çevresinde geri çekilmiş görünse de Marsilya gibi Fransa'nın diğer büyük kentlerinde artçıları yaşanabiliyor. Ayrıca iki gün önce Marsilya'da eyleme saldıran polisin bir kişiyi katletmesiyle öfkeyi taze tutuyor. Polis yine olayı örtbas etmeye çalışsa da eylem esnasında "sert bir cisim çarpması" nedeniyle ölen kişinin polisin kullandığı LBD denen sert plastik mermi yüzünden öldüğü belirtiliyor.

Bu bir hafta içinde eylemlere karşı azgın polis terörü sürerken kolluğun korunması politikalarında hiçbir değişiklik yok. Ulusal Polis Müfettişliği (IGPN) ve jandar-

madaki karşılığı olan IGGN, bu süreçte binlerce gözaltı ve yüzlerce eyleme saldıranın ardından sadece ön soruşturma başlattı. Bunlardan birisi 30 Haziran'da RAID (Fransa'nın baskınlarla görevli özel hareket polisleri) ekiplerinin saldırdığı Mont-Saint-Martin'de (Meurthe-et-Moselle) ve şu anda komada olan genç bir kişinin geçirdiği ciddi kafa yaralanması. Diğeri ise IGPN ve adli polis tarafından yürütülen, 1 Temmuz 2 Temmuz'a bağlayan gece Marsilya'da 27 yaşında bir erkeğin ölümüyle ilgili soruşturma. Yani hala en ciddi ölüm ve öldürmeye teşebbüs derecesindeki polis saldırıları dışında kalanlar soruşturmaya dahi konu edilmiyor.

Bu sürede sözde büyük saldırıya uğrayan L'Hay-les-Roses Belediye Başkanı Jeanbrun'a destek adı altında "cumhuriyetçi düzene geri dönüş" çağrısı yapan Macron, düzen solunu da yanına aldı. LFI ve NUPES temsilcileri de bu şova alet oldular.

Ayrıca Macron yeni düzenlemelerle eylemlerin organizasyonunda rolü nedeniyle sosyal medya yasaklarını devreye sokmaya hazırlanıyor. Fransa Dijital İşler Bakanlığı 5 Temmuz'da AFP'ye yaptığı açıklamada, ayaklanmalar sırasında hükümetin talebi üzerine sosyal ağların "çok hızlı bir şekilde binlerce yasadışı içeriği geri çektiğini ve yüzlerce hesabı askıya aldığı" açıkladı. Polisler için kişisel bilgilerden eylem çağrılarında kadar farklı birçok içerik sürekli paylaşımlarla aktarıldı. Düzen cephesinden bakanlık müdahalesiyle bu paylaşımlar kitlelere ulaştıktan sonra yapılabildiği için sistem

'hantal' kalmakla eleştiriliyor.

4 Temmuz akşamı bir depoda, 5 Temmuz günü bir kamyonet kasasında bulunanlarla birlikte bir hafta içerisinde toplamda 900 kiloluk havai fişek yakalandı. Fransa'da eylemciler sıklıkla polise havai fişeklerle saldırıyor. Satışı yasak olmasına karşın bu eylemler sırasında da yüzlerce havai fişek kullanıldı.

Katil polis için açılan bağış kampanyasına geçen süre zarfında 1,5 milyon Euro'yu bulan yardım geldi. Sarı Yelekliler eylemlerinden gözaltına alınanlar için açılan benzer bir yardım kampanyası kısa sürede devlet tarafından bloke edilmişken katil polis için kampanya kitlelerde tepkiyi büyütmesine karşın engellenmiyor. Böylece devletin kitlelere karşı üstlendiği uğursuz bir rol ve katillere kalkan olduğu gerçeği bir kez daha görüldü.

UNSA'DAN POLİS SENDİKALARINA KARŞI ZAYIF ADIM!

Otonom Sendikalar Birliği/ Union des syndicats autonomes (UNSA), yaptığı açıklamayla konfederasyon bileşeni olan Alliance ve UNSA-POLICE sendikalarına karşı tavrını ilan etti. UNSA ulusal yürütmesinin açıklamasında, polis sendikalarından "İttifak'tan ayrılmaları" istendi.

Dün yapılan merkezi açıklamada, "Nahel'in katledilmesinin ardından ortak açıklama yapan polis sendikalarının tutumunun kabul edilemez olduğu ve konfederasyon tüzüğüne ters düştüğü için ayrılmaları" çağrısı yapıldı.

Konfederasyon çağrısında "Aşırı sağa

karşı mücadeleye olan bağlılıklarını" ilan etmeleri istendi. Zira polis sendikaları, Nahel'in katledilmesinden sonra patlak veren eylemlere karşı "savaşta olduklarını" iddia etmiş, "ayaklanmalara katılan haşerelere ve vahşi gruplara karşı mücadele" söylemi kullanmışlardı. Polis sendikalarının faşist bakış açısını yansıtan metnine karşı, UNSA'nın sadece ayrılma çağrısı yapması ve Eylül ayında yapılacak toplantıya rapor sunarak kendi tutumunu ortaya koyacağını açıklaması, zayıf bir adım olarak değerlendiriliyor.

Polis sendikasının kullandığı ırkçı terimleri kınayan UNSA Ulusal Ofisi, "genç Nahel'in ölümünden duyduğu üzüntüyü yineler ve ailesi ile arkadaşlarının duygularına ve yaşlarına katılır" ifadeleriyle açıklamasını bitirdi.

SOL HAREKET ORGANİZE OLUYOR!

Kitlesele öfke hareketine karşı seyirci kalan sol güçlerse en sonunda eylem çağrısı örgütlemeyi başardı. 8 Temmuz günü daha önce polis cinayetine kurban giden Adama Taraore için yapılacak eyleme katılım çağrısı yapıldı. Başta İnsan Hakları Derneği olmak üzere sol güçler, sendikalar ve derneklerden oluşan 90 kurum çağrısı imzaladı. Çağrısı yapan kurumlar "Vatandaş yürüyüşü" adı altında 15 Temmuz'da ülke genelinde yapılacak eyleme hazırlanıyor. Banliyölerdeki kitlesele ama örgütsüz öfke hareketi, bu eylemlerle ilk kez meydanlarda sesini duyurma fırsatı bulabilir.

Ukrayna Savaşı'ndan çıkış arayışları...

Z. Rosa

Ukrayna Savaşı'nı sonlandırmak ve barış görüşmelerini kolaylaştırmak amacıyla geçtiğimiz günlerde Danimarka'da üst düzey uluslararası görüşmeler gerçekleştirilmişti. Kopenhag Konferansı'na katılan ABD Ulusal Güvenlik Danışmanı Jake Sullivan Brezilya, Hindistan, Güney Afrika, Çin gibi bugüne kadar savaş konusunda tarafsız kalan veya temkinli davranan ülkelerin desteğini almaya çalıştı. Ancak umduğunu bulamadı, çünkü bu ülkeler barışın sağlanabilmesi için Rusya'nın da masada olması gerektiğini savundular.

Her şeye rağmen konferans barış müzakerelerine giden yolda önemli bir adım olarak değerlendiriliyor. Ayrıca yapılan açıklamalarda görüşmelerin temmuz ayı başında başlayabileceği ifade edilmişti. Bu da gösteriyor ki emperyalistler çıkarları çerçevesinde bir savaşı nasıl başlatıyorlarsa bitirmek için de fırsat kollamaktan geri kalmıyorlar.

Uzun süreden beri Ukrayna Savaşı'nı sona erdirmek için barış görüşmelerinin yapılması ve ortak masaya oturulması gerektiği, birçok devlet ya da uluslararası birlik tarafından dile getiriliyordu. Özellikle Afrika ülkeleri bu konuda ısrar ediyorlar. Zira savaştan dolayı büyük bir tahıl sorunuyla karşı karşıya kalan bu ülkeler büyük oranda Rusya veya Ukrayna'dan gelen tahıla bağımlıdır.

Güney Afrika, Mısır, Senegal, Zambiya, Komorlar, Uganda, Kongo Cumhuriyeti gibi Afrika ülkeleri heyet oluşturarak barış sürecini başlatmak için arabuluculuk görevini üstlenmeye çalışıyor. Bu ülkelerin oluşturduğu heyet iki taraf arasındaki güveni yavaş yavaş yeniden inşa edecek adımlardan oluşan bir planla St. Petersburg'a giderek Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin ile bir araya gelmişti. Görüşmenin ardından bir açıklama yapan Güney Afrika Devlet Başkanı Cyril Ramaphosa, "Her iki taraf için de müzakerelere başlama ve bu savaşı bitirme zamanının geldiğine inanıyoruz" dedi.

Ramaphosa, Afrika ülkelerinin sunduğu barış planının içeriği hakkında şu bilgileri verdi: Çatışmaların karşılıklı olarak azaltılması, diplomatik müzakerelerin başlatılması, BM Şartı ilkelerine uygun olarak ilgili devletlerin egemenliğinin ta-

nınması dahil olmak üzere on ana maddede belirlendi. Ayrıca Karadeniz'den tahıl ihracatının devam ettirilmesi, savaş esirlerinin değişimi ve savaş sonrası yeniden yapılanma için çalışmaların başlatılması gerektiği de vurgulandı. Putin ise bu tekliflerin bir kısmını reddetmiş ve Ukrayna'nın Rusya ile barış görüşmelerinden kendi inisiyatifiyle çekildiğini belirtmişti.

ABD-NATO cephesinin güdümündeki Zelenski, iradeden yoksun olduğu için sürekli çelişik açıklamalar yapıyor. Nitekim son açıklamalarında Rus birlikleri Ukrayna topraklarında olduğu sürece müzakerelerin "savaşı, ıstırapı ve acıyı pekiştirmekten başka bir işe yaramayacağı" iddia ederek görüşmeleri reddetmişti. Emperyalist savaş aygıtı NATO Genel Sekreteri Jens Stoltenberg'in savaşa benzin döken açıklamaları da Zelenski'nin görüşmeleri reddetmesinde etkili olmuştur.

Buna karşın Ukrayna'ya sürekli silah sevk etmenin emperyalistlere artan maliyeti, Kiev'in askeri gücünün yetersizliği, Zelenski'nin ilan ettiği karşı saldırının ağır kayıplara rağmen başarısız olması ve ABD kamuoyunda savaşa verilen desteğin azalmaya başlaması gibi etkenler, savaştan çıkış yolu arama basıncını artırıyor. Joe Biden yönetimi ile Avrupa'daki birçok hükümet, Ukrayna'nın savaşı bitirmek Rusya ile müzakerelere başlamak istediğini söylemeye başladılar. ABD Dışişleri Bakanı Antony Blinken ise Pekin'in Moskova ile Kiev arasında müzakere yapmasına izin vermeye istekli olduğunu belirtmiş Kiev'in de Çin'in arabuluculuğunu memnuniyetle karşıladığını belirtmişti. Bu açıklamaların ne kadar samimi olduğu tartışmalı olsa da savaşın bir yüke

dönüştüğü de görülüyor.

Çin'in daha önce önerdiği barış planı, ABD'nin baskısı altındaki Zelenski tarafından reddedilmişti. Buna karşın Çin yönetimi arabuluculuk faaliyetlerini sürdürmüş, "siyasi çözüm" için Ukrayna ve Avrupa ülkeleriyle görüşmeleri sürdürecektir özel bir elçi göndereceğini açıklamıştı. Müzakerelere açık olduğunu dile getiren Zelenski ise, Çin Devlet Başkanı Şi Jinping ile görüşmeyi "önemli" olarak nitelendirmişti. Çin Dışişleri Bakanı Qin Gang bu görüşmelerin ardından Almanya ve Fransa'da görüşmeler yapmış, ancak bu görüşmelere rağmen Çin'in Ukrayna Savaşı'ndaki arabuluculuk çabaları henüz bir sonuç vermiş görünmüyor.

Somut adımlar atmaktan çekinen AB ülkeleri, Çin elçisi Li'yi bahane ederek arabuluculuk çabalarına şüpheli yaklaşıyor. Li, 2009'dan 2019'a kadar Çin'in Rusya Büyükelçisi'ydi ve 2019'da Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin tarafından dostluk madalyasıyla ödüllendirildi. Elbette elçi Li bir bahane, çünkü AB şefleri halen ABD'den bağımsız hareket etme konusunda ürkek davranıyorlar.

Bu arada Çin'in yanı sıra Brezilya'da savaşın bitirilmesi yönünde çaba harcıyor. Daha önce Rusya Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov'la Brasilia kentinde görüşen Brezilyalı diplomatlar Nisan ayı başlarında da Moskova'yı ziyaret etmişti. Kiev, Brezilya'nın Çin ile koordine edilen arabuluculuk çabalarını açıkça övmüş, ardından eski Brezilya Dışişleri Bakanı Celso Amorim, Zelenski ile görüşmek üzere Kiev'i ziyaret etmiş ve "siyasi bir çözümün" ana hatları konusunda görüş

alışverişinde bulunmuştu.

Bu gelişmelerin ardından Ukrayna'nın talebi üzerine Batılı ülkelerin temsilcileri ile Çin, Hindistan, Brezilya ve Güney Afrika'dan diplomatlar, Kopenhag'da gizli bir toplantıda buluşup savaşı sona erdirmeye görüşmüştü. Ancak ABD-AB temsilcileri dışındaki katılımcılar Rusya'nın temsil edilmediği bir görüşmenin amacına ulaşmayacağını belirtmişti.

Putin ise yaptığı açıklamalarda Rusya barış görüşmelerine açık ama savaşı bitirmenin tek yolunun Batı'nın Ukrayna'ya silah tedarikini durdurmak olduğunu belirtti. Ayrıca Rusya, ABD'nin hakim olduğu "tek kutuplu dünya" düzeninin geride kaldığını ve "çok kutuplu yeni bir dünya" düzenin kabul edilmesi gerektiğini savunuyor.

Yapılan bu görüşmeler Çin, Brezilya, Güney Afrika Cumhuriyeti gibi devletlerin yanı sıra AB'nin de barış görüşmelerine yeşil ışık yaktığını gösteriyor. Fransa'da patlak veren isyanın da gösterdiği gibi savaşa akıttılan kaynakların yarattığı ağırlık AB ülkelerini de sıkıştırmaya başladı. ABD'nin savaşa arabasına atlayan AB şefleri, altından kalkmakta güçlük çektikleri bir yükün altına girmiş görünüyorlar. ABD'nin oyuncağı haline gelen Brüksel'in bu açmazdan nasıl çıkacağı ise henüz belli değil.

ABD ile AB'deki suç ortakları, tüm dünyanın savaşta kendilerinden yana olacağını var sayarak büyük bir yanlışlığa düştüler. Daha önce ABD kuklası olan devletler bile Ukrayna Savaşı'na destek vermediler. Bu süreçte AB dışındaki dünya ABD hegemonyasını reddedip "yeni dünya düzeni" kurmak yönünde daha etkili adımlar atmaya başladı.

Barış görüşmelerinin sonuç vermesi, ABD üzerinde uygulanacak basıncın etkisine bağlıdır. AB, bu konuda ABD'nin hegemonyasına tabi kaldığı, yani savaşı finanse ettiği sürece Biden yönetiminin Zelenski'ye "barış yapma izini" vermesi kolay görünmüyor. Bu arada NATO'nun genişlemesi devam ettiği sürece Ukrayna'da savaş bitse bile, yeni çatışmaların olmayacağını bir garantisi olmayacak. Bu ise emperyalist güçler arasındaki hegemonya savaşının devam edeceğine işaret ediyor.

ABD emperyalizmi Suriye’de gerilimi tırmandırıyor

Dünyada olduğu gibi Orta Doğu’da da hegemonyası zayıflayan ABD, halen etkili olan militarist gücüne dayanarak konumunu korumaya çalışıyor. Ancak her alanda sergilediği kaba saldırganlığa rağmen, güçler dengesindeki sarsıntıyı durduramıyor. Şekillenmekte olan yeni dengelerin etkilerini ise sadece Çin, Rusya gibi yükselen güçlerin duruşunda değil, aynı zamanda kısa süre öncesine kadar ABD’nin “uydu devlet” muamelesi yaptığı ülkelerin tutumunda da görmek mümkündür.

Bir süre önce Orta Doğu’da ABD’nin hiç istemediği şeylerden biri gerçekleşmişti: Arap Birliği Suriye’ye üyeliğini iade etmiş, Suriye Devlet Başkanı Beşşar Esad, Suudi Arabistan’da gerçekleştirilen birlik zirvesine davet edilmişti. Bu gelişme hem Siyonist İsrail rejimini hem ABD’yi diken üstünde bırakmıştı. Çin’in düzlediği zeminde gerçekleşen Suudi Arabistan İran yakınlaşmasının ardından atılan bu adımlar hem ABD’nin Körfez şeyhlerini kukla gibi oynattığı dönemin geride kaldığını gösterdi hem “Sezar yaptırımları” adıyla Suriye’ye uygulanan vahşi ambargonun kısmen de olsa delinebilmesi için kapı araladı.

Ne ABD ne Siyonist İsrail rejimi Suriye’de koşulların normalleşmesini ve buna bağlı olarak yeniden imarın başlamasını istiyor. İsrail uluslararası hukuku ve anlaşmaları hiçe sayarak yıllardan beri Suriye’ye füze saldırıları düzenliyor. ABD ise Fırat’ın doğusuna işgalci güçlerini konuşlandırmış, Suriye’nin petrol ve tarımsal ürünlerini gasp ediyor. Normalleşme sürecinin işlemesi durumunda ABD’nin Suriye’de bulunan işgalci güçlerinin çıkarılması daha somut olarak tartışılmaya başlayacaktır. Yanı sıra İsrail’in küstahça saldırganlığını sürdürmesi de eskisi kadar kolay olmayacak.

Son dönemde ABD savaş uçakları ile İHA’ların Suriye yönetimi denetimindeki alanlarda gerçekleştirdiği hava sahası ihlalleri belirgin bir şekilde arttı. İhlaller Rusya ile ABD uçaklarının karşı karşıya gelme riskini artırıyor. Nitekim son olarak Amerikan İHA’ları, Suriye ordusu ile ortak tatbikat gerçekleştiren Rus savaş

uçaklarıyla burun buruna geldi. İHA’ları tatbikat alanına gönderen ABD küstahça olduğu kadar tehlikeli de olan bir provokasyon gerçekleştirdi.

Hava sahasında sık sık provokatif hamleler yapan Biden yönetimi, küstahça bir tutumla olanlardan Rusya’yı sorumlu tutarak diplomatik ilişkileri de geriyor. İşgalci Amerikan ordusunun hava sahasındaki provokasyonları devam ederken, bölgede bulunan dağıntık cihatçı grupları toplayıp ordu oluşturmaya çalışan Biden yönetiminin Teneffüsüne yakın bölgelere saldırı hazırlığı içinde olduğu değerlendiriliyor. Zira paravan olarak kullanabileceği bir ordu oluşturmaya çalışması tesadüf değil. Yarattığı provokasyonları bahane ederek Suriye kontrolünde bulunun sınır bölgelerini işgal etmeyi deneyebileceği belirtiliyor.

Suriye ile Irak’ın karadan sınır bağlantısını kapatmak da Siyonist rejimin taleplerinden biri. Zira bu bağlantının İran’dan Suriye’ye, oradan da Lübnan Hizbullah’ına silah sevkiyatı için kullanıldığını iddia ediyorlar. ABD işgal güçleri daha önce buna yönelik hamleler yapmış ancak Suriye ordusunun sınırın bir kısmını kontrol

altına almasını engelleyememişti.

Tam bu dönemde Biden yönetiminin bölgede “kimyasal silah provokasyonu” hazırlığı yaptığı iddiaları da gündeme geldi. Rusya Dış İstihbarat Servisi (SVR) Başkanı Sergey Narişkin; ABD’nin İŞİD’e kimyasal başlıklı füzeler verdiğini ve bölgede bir provokasyon hazırlığında olduğunu açıkladı. Suriye’nin üzerine cihatçı teröristleri salarak savaş başlatan ABD ile suç ortakları Şam, Halep ve başka bölgelerde kimyasal silah kullanarak provokasyonlar gerçekleştirmişti. Gerici-faşist rejimin “malum TIR’larla” taşıdığı kimyasal silahları cihatçılar kullanmış, ancak Esad yönetimini bundan sorumlu ABD, Suriye’ye füze saldırıları yapılmıştı. O dönemde zıvanadan çıkan AKP şefi ise, Libya’ya yapıldığı gibi NATO’nun Suriye’yi bombalaması histerik çağrılar yapmıştı.

“İŞİD’e karşı savaş” bahanesiyle Suriye topraklarının bir kısmını işgal eden ABD, cihatçı teröristlerle işbirliğine hiçbir zaman son vermedi. Suriye’de “İŞİD’e karşı savaş” iddiası ise işgal için uydurulan bir gerekçeden ibarettir. İŞİD’e karşı

savaşta ABD’nin PYD’ye kısmen destek vermesi, Suriye topraklarına girmek için gerekçe yaratma taktiği idi. Zira İŞİD’i Kobani’ye saldırtan da ABD’dir. Nitekim Barack Obama döneminin Dışişleri Bakanı Hillary Clinton, “İŞİD’i biz yarattık” diye açıklama yaparak Orta Doğu halklarına karşı işledikleri ağır suçu itiraf etmişti.

Suriye’de provokasyonları yoğunlaştıran ABD’nin, Ukrayna Savaşı’nda karşı karşıya geldiği Rusya’yı sıkıştırma hedefi olsa da meselenin bundan ibaret olmadığı görülüyor. Suriye’yi daha da istikrar-sızlaştırmak, Irak’la kara bağlantısını kesmek, Arap devletlerinin Esad yönetimiyle geliştirdikleri ilişkileri sabote etmek gibi hedefleri de var. Bu provokasyonların Suriye’de çatışmaları şiddetlendirme ihtimali olsa da siyasi hedeflerine ulaşımayaacağı belli değil. Zira çevirdiği kirli oyunlar şimdiden deşifre olmuş durumda. Her şeye rağmen bu gelişmeler Suriye’de normalleşme sürecinin başlamasının kolay olmadığını da hatırlatıyor. İşgalci Türkiye ve ABD orduları çıkarılmadan Suriye’de durumun ‘olağan’ hale gelip yeniden insanın başlaması kolay görünmüyor.

SYRIZA'nın seçim yenilgisi ve Çipras'ın istifası

Mayıs ayında Yunanistan'da yapılan seçimlerde SYRIZA'nın (Radikal Sol İttifak) oyları %20'ye, sandalye sayısı ise 71'e gerilemişti. Sağcı Yeni Demokrasi Partisi oyların yüzde 40,79'unu alarak mecliste 146 sandalye kazandı. Ancak bu sayı, Kiriakos Miçotakis'in tek başına hükümet kurmasına yetmiyordu. Bundan dolayı başbakan koltuğunda oturan Miçotakis seçimlerin yenilenmesine karar verdi.

Seçimler 25 Haziran'da tekrarlandı. Miçotakis'in Yeni Demokrasi Partisi, bu kez 158 milletvekili çıkararak 300 üyeli mecliste mutlak çoğunluğu sağladı. Miçotakis hedefine ulaşırken, Aleksis Çipras liderliğindeki SYRIZA ise yüzde 17,83 oy oranı ile toplam 47 milletvekili çıkardı. SYRIZA'nın bir ay içinde bu kadar oy kaybetmesi ittifakta kriz yarattı. 2015 seçimlerinde birinci olan Radikal Sol İttifak, Çipras liderliğinde hükümet kuracak güce ulaşmıştı. Dolayısıyla seçim sonuçları tam bir hezimet oldu.

2019'da başlayan düşüş, ana muhalefet partisi olan SYRIZA'yı 47 milletvekili sınırına gerilettiler. İttifak içindeki tartışmalar şiddetlenirken, liderliği için partinin karar vereceğini ilan etmesinden kısa bir süre sonra Çipras parti genel başkanlığından istifa etti. "SYRIZA'nın liderliği için yapılacak seçimlerde aday olmayacağını" söyleyen Çipras, "halkın sorunlarını daha iyi anlayacak yeni bir SYRIZA'nın kurulması için elinden gelen bütün gayreti göstereceğini" belirtti. Kimi iddialara göre bazı gruplar ittifaktan ayrılacak. SY-

RIZA halen ikinci parti konumunda. Buna rağmen bu ittifakın "görkemli", umut vaat eden dönemini kapattığını söylemek abartı olamayacak.

SYRIZA'nın yükselişi, yıllara yayılan sayısız genel grev ve kitlesel gösterilere paralel olmuştu. Krizin faturasını ödememek için direnen kitleler, 2015'te IMF ile AB dayatmalarına karşı direneceğini iddia eden Çipras liderliğindeki ittifakı destekleyerek hükümet kurmasını sağlamıştı. Ancak Çipras ve hükümeti verdikleri sözleri tutmadı. Hem IMF'ye hem AB'ye boyun eğdi, emperyalist dayatmalara karşı direnmekten yana tutum alanları ise görevden uzaklaştırarak yol düzlemişti.

Emekçileri değil düzeni kurtarmaya odaklı bir politika izleyen Çipras hükümeti, ömrünü doldurmadan erken seçime gitmek zorunda kalmış, 2019 seçim-

lerinde gerilemeye başlamış, Atina ve başka şehirlerde belediye başkanlıklarını kaybetmişti. Bu son seçimde ise sarsıcı bir hezimet yaşadı. Böylece sağcı parti tek başına hükümeti kurma imkanı yakalamış oldu.

İstifa eden Çipras'ın hükümet oldukları dönemi övmesi dikkat çekiciydi. İcratlarından dolayı emekçilerin desteğini yitirmişken, o icraatları savunması, Çipras'ın ve temsil ettiği reformist çizginin içinde düştüğü utanç verici durumu gözler önüne seriyor. Krizden çıkışın faturasını esas olarak işçi ve emekçilere ödettiği dikkate alındığında, SYRIZA hükümetinin "başarıları" olsa olsa sermayeyi ve AB şeflerini memnun etmiş olabilir.

SYRIZA gibi kitle hareketi dalgasına binerek yükselen, radikal sol olduğunu iddia eden bir parti bile, düzenin belirlendiği oyun kurallarına uyunca, yapabildiği şey, sermayeye hizmet etmek olmuştur.

Kitle hareketinden güç alıp düzenle çatışmaya girmeden, belirlenen kurallara göre hareket etmekle yetinen bir parti adına ne derse desin, son tahlilde sermayenin işlerini idare etmenin ötesine geçemiyor. Elbette bu bir program ve strateji sorunudur. Kapitalizmin oyun kuralları içine hapsolan bir siyasal akımın istese de yapabileceği işlerin sınırı bellidir. O mindere çıkarılara emperyalist/kapitalist sistem kendi kurallarını dayatıyor. İddialarını bir kenara bırakıp dayatmalara boyun eğen SYRIZA'nın hezimet, bu açıdan çarpıcıdır. Kitleler, "mesele sermayeye hizmetse, sağcılar bu işi daha yapar" mesajı vermiş gibidir.

Çipras'ın istifası ve SYRIZA'nın içine düştüğü kriz, ona umut bağlayan kitlelerde hayal kırıklığı yarattı. "Genel grevlere, gösterilere ara verip radikal sol ittifak ne yapacak" beklentisine giren kitleler, reformistlere bağlanan umutların illüzyondan başka bir şey olmadığını gördüler.

Sağcı partinin kazanması, Miçotakis'in reformları hızlandıracağını ilk gündən ilan etmesi, emekçileri hedef alan saldırıların devam edeceği sinyalini veriyor. İşçi ve emekçilerin bir kez daha genel grevlere ve kitlesel gösterilere başlaması dışında bir çıkar yolu görünmüyor. Bu mücadelenin siyasi alanda ciddi sonuçlar yaratabilmesi ise, ancak devrimci önderlik alanındaki boşluğun doldurulması ve emekçilerin seçim sandıklarına umut bağlamaktan kurtulup inisiyatifleri ellerine alabilecek bir nokta gelebildikleri zaman mümkün olacaktır.

Yunanistan'da ağırlıklı olarak Kürt mültecilerin kaldığı Lavrion Kampı 5 Temmuz günü sabaha karşı polis baskısıyla boşaltıldı. Kampta kalan 26 erkek, 8 kadın ve 19 çocuk olmak üzere toplam 53 kişi binadan zorla çıkartıldı. Mülteciler başka kamplara dağıtılmak üzere otobüslerle Oinofita'daki Göç ve İltica Bakanlığı'nın binasına götürüldü. Mülteci ve Göçmenlerle Dayanışma Komitesi çalışanlarının verdiği bilgiye göre; sabah erken saatlerde herhangi bir bilgi verilmeden gerçekleştirilen baskında tam teçhizatlı zırhlı araç ve polisleri birden karşılarında gören çocuklar, korku içerisinde büyük bir şok yaşadılar.

Bir sosyal klinikte hekimlik yapan Amy Koutsopoulou, "Çocukların sabah

Lavrion Mülteci Kampı'nda polis baskını

05:30'da polislerin baskını ile uyandırılıp yarım saat içinde kıyafetlerini ve oyuncaklarını alıp gitmeye zorlanmaları kabul edilemez. Ayrıca polisler zor kullanılarak kapıları kırıp içeri girmişler ve binadakileri şiddet uygulayarak dışarı çıkartmışlar" ifadeleriyle baskına tepki gösterdi.

Yunan burjuva medyası operasyonun; "Kampta yaşayan politik Kürt mültecileri yıllardır 'terörist' olarak damgalayan Türk devletine bir jest olarak yapıldığını" duyurdu. Yunan yetkilileri, Lavrion kampının "gönüllü bir şekilde

boşaltıldığını" iddia ederken, Yunanistan Demokratik Kültür Merkezi, bu iddianın doğru olmadığını dile getirerek eylem çağrısında bulundu ve "kampa yapılan saldırının Türkiye ile NATO arasındaki bir anlaşmanın sonucu olarak gerçekleştirildiğini" belirtti.

Kamp baskını, Yunanistan'ın yeni sağcı hükümetinin "Türkiye ile ilişkilerinde yeni bir başlangıç yaptığını" açıklamasından kısa bir süre sonra gerçekleştirildi. Bu da iki olay arasında bağlantı olduğu iddiasını güçlendiriyor. Öte yandan saldırının 11-12 Temmuz tarihinde

Litvanya'da yapılacak olan NATO Zirvesi öncesine denk gelmesi de dikkat çekicidir. Türkiye'nin İsveç'in NATO üyeliğine koymuş olduğu vetoyu kaldırması beklenen zirve öncesinde, Atina'daki gerici hükümet, Ankara'daki dinci-faşist rejime jest yapmış görünüyor.

Bu arada AB tarafından kabul edilen yeni vahşi mülteciler yasasının önümüzdeki dönemde artma ihtimali yüksek olan bu tür saldırılar için "yasal" zemin hazırladığını belirtmek lazım. Yunanistan'daki mültecilere yönelik bu saldırı, gelecekte AB ülkelerinde yaşayan mültecilere yönelik olası saldırıların habercisi olması bakımından da dikkat çekicidir.

Kadın hakları tehlike altında!

S. Soysal

AKP iktidarı döneminde kadınların haklarını yok eden politikalar uygulandı. Bunun en son halkası İstanbul Sözleşmesi'nin feshedilmesi oldu. Kısaca "İstanbul Sözleşmesi" denilen, "Kadınlara yönelik Şiddet ve Aile içi Şiddetin Önlenmesi ve Bunlarla Mücadeleye İlişkin Avrupa Konseyi Sözleşmesi", uluslararası alandaki mücadelelerin bir ürünü idi. İlk imzacılarından birinin Türkiye olduğu sözleşme, 20 Mart 2012'de yürürlüğe girdi. Cinsiyet eşitliğinin sağlanması ve kadına yönelik şiddetin engellenmesi konusunda devletin yükümlülüklerini içeren sözleşmeden tarikat ve cemaatlerin talebi üzerine Erdoğan'ın bir gece yarısı kararnamesi ile çıkıldı. 1 Temmuz 2021 günü ise sözleşme resmi olarak feshedildi. Türkiye'nin sözleşmeden çıkışının üzerinden 2 yıl geçti. Düzen yargısının, polisinin, Diyanet fetvalarının, kadın düşmanı söylemlerin ve erkek egemenliğini pekiştiren uygulamaların olduğu o günkü koşullarda da sözleşmenin uygulanması için çok özel çaba sarf etmek gerekiyordu. Sözleşme, ancak kadın örgütlerinin ve kadın hakları savunuculuğunu yapan hukukçuların özel çabalarıyla uygulanıyordu. Buna rağmen pek çok kadın mahkemelerden aldıkları uzaklaştırma kararlarına rağmen öldürülüyor, şiddet karşısında polise yaptıkları başvurulara rağmen gerekli önlemler alınmıyor ve cezasızlık politikası ise şiddete davetiye çıkartıyordu. İstanbul Sözleşmesi'nin feshedilmesinin ardından ise erkek egemen düzenin savunucuları ve uygulayıcıları daha çüretkar davranmaya devam ettiler. Kadın örgütlerinin verdikleri rakamlara göre, sözleşmenin feshedilmesinin bu yana 608 kadın öldürüldü, 460'ı aşkın kadın ise şüpheli bir şekilde

yaşamını yitirdi. Her gün ülkenin dört bir yanından artarak devam eden kadın ölüm haberleri alınıyor.

14-28 Mayıs seçimlerinin ardından gerici-faşist iktidar, kazandığı özgüvenle kadın düşmanı politikaları hararetle savunan odakları da bünyesine katarak meclise taşımasıyla birlikte bu saldırıların artması kaçınılmaz hale gelecektir. İttifak pazarlıklarını kadın düşmanı politikalar üzerinden kuran YRP ve Hüda-Par gibi gerici partilerin ajandalarında ise, 6284 sayılı yasanın kaldırılması, Medeni Kanunu'nda değişiklik yapılması, çocukların küçük yaşta evlendirilmelerinin önünün açılması, çocukların kız-erkek olarak ayrıştırılarak eğitim görmesi ve LGBT'leri hedefleyen anayasa değişikliği yer almaktadır.

Bu gericilere göre, 6284 sayılı yürürlükten kaldırılmalı ya da değiştirilmeli... Bu gerici gürhunun iddialarına göre, bu yasa "aile birliği"ne zarar veriyor. İstanbul Sözleşmesi'nin yürürlüğe girmesinin ardından, 6284 sayılı yasa, sözleşmeye uyumlu olarak yasalaştı. Yasa, kadına yönelik şiddete karşı önlemleri içermekle birlikte önemli eksiklikleri barındırıyor. Öncelikle, şiddet uygulandıktan sonra yapılması gerekenleri içeriyor. Şiddetin engellenmesini ve buna dönük önlemleri içermiyor. Aynı zamanda şiddet so-

rununu aile içinde kadın-erkek arasında bir sorun olarak ele alıp, yaşamın tüm alanlarında hakim hale gelen toplumsal bir sorun olan şiddeti yok sayıyor. Kadın örgütlerinin ve hukukçuların çabaları sonucu yasalaşması anlamlı olmakla birlikte burjuva düzenin kendi sınırları içinde toplumsal eşitsizlikleri de görünmez kılıyor. Gericiler, bu yasanın mevcut sınırlarına bile tahammül edemiyor ve erkek egemenliğini zedelediği düşüncesiyle uzun zamandır bu yasaya saldırmaya devam ediyor.

Gericiler aynı zamanda defalarca gündeme gelen ve tepkiler sonucu geri çekilmek zorunda kalan çocuk yaşta evliliği yeniden gündeme getirmek istiyorlar. Çocuk istismarını yasal kılıfa sokmak için önümüzdeki günlerde adım atmaları kuvvetle muhtemeldir. Fatih Erbakan'ın şu sözleri ise niyetlerini açıkça ortaya koyuyor: "Anadolu'da yıllardan beri ebelerimiz 14, 15, 16 yaşında evlenmiş, mutlu yuva kurmuşlardır. 14 yaşında biri cinsel olgunluğa eriştiğine göre rızası geçerlidir. Yüzyıllardır Anadolu'da böyle olmuş."

Emekçi kadınlara ve yoksul kız çocuklarına koyu bir sefalet ve köleliği dayatanlar, kendi sınıfsal konumları gereği ayrıcalıklı yaşamlarını korumaktan geri durmuyorlar. Fatih Erbakan, 3 yıl önce kendisiyle gerçekleştirilen bir röportajda, kendi kız çocuklarının üniversiteyi okuması hatta lisans üstü eğitimi görmesi

gerektiğini ifade ediyordu. Yoksul emekçi çocuklara kölelik, kendi kız çocuklarına ayrıcalıklı yaşam! Bu gerici gürhunun kadınların geleceğinden anladıkları tek şey bu olsa gerek...

Gericilerin hakim olduğu yeni meclis çoğunluğu ile birlikte önümüzdeki dönemde kadınlara ve kız çocuklarına dönük kapsamlı saldırıların artacağı muhtemeldir. Şiddete gösterilen toleransla, asıl olarak erkek egemenliğinin, özünde de sömürü düzeninin daha da pekiştirilmesi hedefleniyor. Kadınların şiddete karşı savunmasız olması, hatta üretim süreçlerine ve toplumsal-sosyal yaşama katılması bile sınırlandırılmak isteniyor.

Bu kapsamlı saldırılar, ancak topyekûn mücadele ile püskürtülebilir. Zira bu sorunlar sadece kadın hareketinin değil, tüm işçi ve emekçilerin ortak sorundur ve birleşik bir mücadeleyle püskürtülebilir. İstanbul Sözleşmesi'nin feshedilmesine karşı verilen mücadele de bu açıdan yol göstericidir. Güçlenen ve süreklilik taşıyan kadın hareketinin varlığına rağmen İstanbul Sözleşmesi başta olmak üzere son dönemki saldırıların püskürtülmesi olanaklı olamamıştır. Kadınıyla-erkeğiyle işçi sınıfının ve toplumsal mücadele dinamiklerinin ortak mücadelesi gündemi haline gelememesi de bunun en temel sebebidir.

Dünden daha kapsamlı olan ve kadınların ve kız çocuklarının geleceği için büyük bir tehlikeyi barındıran bu saldırılara karşı ortak mücadeleyi örgütlemek ihtiyacıdır.

Tarihimizden öğrenerek mücadeleyi büyütelim!

Asgari ücret 11.402 TL olarak açıklandı. Ancak her gün artan enflasyonla birlikte ağırlaşan yaşam koşullarımız katlanılmaz bir hale geliyor. "Eşit işte eşit ücret" alamayan biz kadın işçiler, bu koşullardan çok fazla etkileniyoruz. Asalak patronlar kriz dönemlerinde yine ilk olarak, biz kadın işçileri işten çıkarıyorlar.

Hepimiz yaşamlarımızda farklı sorunlarla karşı karşıya kalıyoruz. Asgari ücretle yeni bir fabrikada işe başladım. Asgari ücret alacağım yetmezmiş gibi aldığım ücretten bir de yol paramı karşıla-

yacağım. Yaşadığımız koşullardan dolayı üç kuruşla zar-zor geçinmeye çalışıyoruz. Günümüzün büyük bir kısmını fabrikada çalışarak geçirirken, iş yükümüz evde de devam ediyor. Sosyal hayatımız ekonomik kriz ile birlikte aldığımız sefalet ücreti gibi eriyor. Yaşamımız sadece insani olmayan ve ağır koşullarda çalışarak geçiyor. Biz kadınlar yaşadığımız tüm sorunlara karşı sessiz kalmak ve boyun

eğmek zorunda değiliz.

Ancak bazı örneklerde de olduğu gibi bu durumu kabullenmeyen ve hakları için direnen işçi kadınları da görüyoruz. Çeşitli işyeri ve fabrika gerçekleşen direniş ve grevlerde kadınlar hep en ön saftalar. İşçi ve emekçi kadınlar olarak bu örnekleri daha da çoğaltmalıyız. Hak gasplarına ve işyerlerinde yaşanan saldırılara karşı mücadele etmekten ve diren-

mekten bir adım bile geri durmamalıyız. Taleplerimizi belirlemeli, komitelerimizi kurup erkek sınıf kardeşlerimizle birlikte ortak mücadeleyi örgütlemenin yollarını bulmalıyız. Tarihte ve günümüzde bunun sayısızca örneği var. Tarihte yaşanan işçi direnişlerinden/grevlerden öğrenerek ve dersler çıkararak ilerlemeliyiz. Sınıf bilincimizi geliştirmeli ve mücadeleye katılmamız. Ancak o zaman insanca çalışma ve yaşam koşullarına sahip olabiliriz.

KÜÇÜKÇEKMECE'DEN BİR KADIN METAL İŞÇİSİ

Katliam da çıplak arama da insanlık suçudur!

Sarıgazi'de işkenceyle gözaltına alınan ve çıplak arama dayatılan Esra Bilici ile gözaltı sürecinde yaşadıkları üzerine konuştuk...

- "Sivas Katliamı'nın 30. yıldönümündeyiz. Her yıl Sarıgazi'de anma yürüyüşü gerçekleştirilir. Sarıgazi'de oturan işçi, emekçiler kitlesel yürüyüşlerle anma programı yapar. Pandemiye dahi binlerce işçi, emekçi sokakları doldurdu. Her yıl olduğu gibi, bu yılda anma programına katıldım. Kısa bir yürüyüşten sonra kitlenin önü polis barikatıyla kesildi. İbrahim Kaypakkaya'nın silüetinin olduğu flamalar/bayraklar gerekçe gösterilerek, yüzlerce insanın olduğu dar bir alana yönelik polis saldırısı başladı. Hem gaz attılar hem de doğrudan kitleye saldırmaya başladılar. Öylesine insanlık dışı bir saldırıya uğradık ki, yerlerde sürüklediler, tekmelediler. Onlarca polis etrafımı sarmasına rağmen, Sarıgazili emekçiler beni bırakmadılar, sahip çıktılar. Gözaltı aracına bindirilene kadar polisin elinden almak için mücadele ettiler. Polisin fiziki şiddetinden onlar da payını aldı.

Gözaltı aracında fiziki şiddet, yumruk ve tekmeler eşliğinde sürdü. Ters kelepçe işkencesi yetmemiş olacak ki, boynumu sıktılar. Hatta gözaltına alınan kolu kırık bir arkadaşına dahi zorla ters kelepçe yapmışlar. İşkence ve saldırı, fiziki ve psikolojik şiddet devam etti.

Hastaneye götürüldüğümüzde, doktorun, kolumun kötü olduğunu ve ters kelepçe yapılmaması yönündeki uyarılarına rağmen ters kelepçe yaptılar. Sarıgazi Karakolu'na getirildik. Karakol içinde,

insanlık onuruna aykırı bir uygulama ile daha karşılaştık. Yüzümüzü duvara dönmemizi istediler. Bu uygulamayı kabul etmeyince işkenceye devam ettiler. 4 saate yakın ters kelepçeli şekilde bekletildik.

Susma hakkımı kullandığım için, ertesi gün savcılığa çıkarılacağım ifade edildi. Diğer arkadaşlar karakoldan bırakıldı. Saatlerce karakolda bekletmeleri yetmezmiş gibi, nezarete konulacağım bahanesiyle yeni bir suça daha imza attılar. Çıplak arama dayatmasında bulundular. "Pantolonunu, çamaşırını tamamen çıkaracaksın. Yoksa bize eldiven taktırıp kendini aratma, kelepçeler yerden yere vurur. Ama seni yine ararım" diye tehdit etmeye başladılar. İnsanlık onuruna aykırı bu saldırıyı reddedince iki polis

zorla kelepçeleyip yere yatırdılar. O anda işkence devam etti. Pantolonumu yarı yere kadar zorla indirdiler. "Şimdi üstünü kendin giyin, kelepçeni açmayacağız" diye tehdit etmeye devam ettiler. Tutumu kabul etmediğim için tekrar kelepçeyi açtılar. Gözümdeki ve kollarımdaki morluklar bu sırada oldu. Arkadaşlarımın ve avukatımın su getirdiğini bildiğim halde sabah 05.00'e kadar su ihtiyacımı vs. vermediler.

Sabah tekrar hastaneye gittiğimde çıplak arama işkencesindeki darpları raporlamak için özel muayene istedim. İlk gözaltında kafama darbe almıştım. Tomografi istediğimi söyledim. Tomografi sonuçları geç çıkacağı için beni tekrar karakolda bekletmeye devam ettiler. Öğlen

saatlerinde savcılıktaki ifademden ardından serbest bırakıldım.

Son söz olarak: Şiddetin her türlü boyutunu yaşıyoruz. Açlık, yoksulluk, sefaletle ekonomik olarak bunu yaşıyoruz. Öte yandan buna karşı çıkarsanız polisin copu tepenizde olur diyorlar. Sivas'ta ve dahi birçok katliamda olduğu gibi katliamlarla sindirmeye çalışıyorlar. Her gün kadınlar ve çocuklar istimara uğruyor, katlediliyor. Bu düzeni kabul etmeyen, itiraz eden, ilerici ve devrimci değerlere sahip çıkan herkes gözaltına alıyor, işkenceden geçiriliyor, tutuklanıyor ya da katlediyor.

Çıplak arama da bu işkencelerden, bu insanlık suçlarından biridir. Nasıl ki, Sivas Katliamı bir insanlık suçuysa, çıplak aramada bir insanlık suçudur. Bizleri sindirmek, mücadeleden alıkoymak için uyguladıkları bir işkence yöntemidir, onursuzluk dayatmasıdır. Biz bu işkenceyi zindandaki arkadaşlarımıza ve direnişçi kadınları sindirmek için yapmalarından biliyoruz.

Bu dayatmaları, baskıları kabul etmeyeceğimizi bir kez daha haykırıyoruz.

Sivas'ta 33 insanı yakarak katleden sermaye düzeni, geçmişi unutturmaya çalışıyor. Biz de bu hafızayı diri tutmak için elimizden geleni yapacağız. Unutmayacağız, unutturmayacağız. Hesap soracağız. Ve en önemlisi sermaye düzeninin karşısına örgütlü bir güç olarak çıkacağız."

KIZIL BAYRAK / SARIGAZI

"ŞİMDİ KENDİ HAKLARIM KONUSUNDA BİLİNÇLİYİM VE MÜCADELE EDEN BİR KADINIM"

Bir kadın işçi: Eşim çok kıskançtı. Evliliğim süresince yaşamım adeta açık cezaevi koşullarında geçiyordu. Beni kendisine ait bir eşya ile görüyordu. Misafirdi geldiğinde evde beni saklıyordu, kimse'nin görmesini istemiyordu. İnsan içine çıkarmıyordu. Yakınlarımla cenazesine dahi gidemediğim oldu. Bu çok sürmedi, ailemin desteğiyle boşandım. Şimdi kendi haklarım konusunda bilinçliyim ve mücadele eden bir kadınam. Bugün çok ağır şartlarda yaşıyoruz. Bu koşulla-

"Bunun böyle gitmeyeceğini biliyorum"

ra başkaldıranlar baskıya maruz kalıyor. Pek çok insan gözaltına alınıyor, tutuklanıyor. Muhaliflere, mücadele edenlere yönelik ciddi baskı, sindirme var. Ben bu baskıya, tutuklama tehditlerine karşı mücadele etmekten vazgeçmeyeceğim. Geçmiş hayatıma baktığımda asıl cezaevi o koşullarımdı zaten.

"MÜCADELE EDENLER BANA ÖRNEK OLUYOR"

Emekçi bir kadın: İki çocuğum var, onların bakım ihtiyaçları nedeniyle ça-

lışmıyorum. Eşim çalışıyor. Sadece eve kapanıp çocuk, yemek, temizlik...bunlardan ibaret bir hayatım var. Aslında çalışmak, üretmek istiyorum ama koşullarım buna uygun değil. Çocuklardan arta kalan zamanları değerlendirip iş yapmaya çalışıyorum. Ekonomik olarak eşimden bağımsız olmak istiyorum, çünkü bunu bir koz olarak kullanıyor. Çok büyük sorunlar yaşadığımda elindeki ekonomik ve ataerkil gücün etkisiyle hiçbir yere gidemezsin diyor. Hayat o kadar pahalı ki, bir ev tutamam, çocuklarımı

yanıma alamam-ekonomik olarak onların ihtiyaçlarını karşılayamam. Çalışsam dahi elime asgari ücret geçecek, kiralar uçmuş durumda ve aldığım sadece kirayı karşılayabilecek. Ekonomik olarak ona bağlı olmak, çalışmamak çok büyük bir bağımlılık. Onur kırıcı muameleye maruz kalsam da imkansızlık nedeniyle buna boyun eğmek zorunda kalıyorum. Bunun böyle gitmeyeceğini biliyorum. Bunun değişmesi gerektiğini de biliyorum. Bu konuda mücadele eden kesimler bana örnek oluyor. Onların desteğiyle ve kendi çabamla değişim olabilir diye düşünüyorum.

KIZIL BAYRAK / GEBZE

Evvel Temmuz Festivali devam ediyor!

Antakya'da geleneksel olarak düzenlenen Evvel Temmuz Festivali'nin bu yıl 23'üncüsü 6-17 Temmuz tarihleri arasında depremin yarattığı yıkıma karşı direniş gündemi ile yapılıyor. Festival programı konserler, paneller ve atölyelerle devam ediyor.

Festivalin 11 Temmuz programında Samandağ Palmira Park Cafe'de saat 13.00'da Mışıl Uyar, Emre Can Daglıoğlu, Can Terbiyeli, Şule Can'ı panelist olduğu „Depremde halkların dayanışması ile direnmek ve umudu yeşertmek“ paneli gerçekleştirildi.

“Sağlıkta yeniden inşa” paneli Hatay Tabip Odası Başkanı Sevdar Yılmaz, TTB Merkez Konsey üyesi Dr. Onur Naci Karahancı, SES ve TTB Koordinasyon Merkezi'nden Dr Mihriban Yıldırım'ın katılımı ile gerçekleşti. Panele çok sayıda sağlık emekçisi katıldı.

Panele katılan sağlık emekçileri Antakya'da moloz kaldırma çalışmaları ve enkaz ayıklamanın insan sağlığına ve çevreye verdiği zararların geri dönüşü olmayacağını vurguladı. Kontrolsüz moloz dökümünün yarattığı asbest tehlikesi karşısında mücadele etmenin önemi vurgulandı.

“Deprem bölgesinde kültürel mirası anlamak” paneli Tuğçe Tezer, Şule Can, Mahir Polat'ın katılımı ile gerçekleştirildi. Panellerin ardından Samandağ Ali İsmail Korkmaz Festival alanında konserler gerçekleştirildi. Yerel grupların

ardından Yeni Türkü konseri gerçekleşti.

Konserin başladığı alana giden caddede aralarında BDSP ve DGB'nin de olduğu devrimci, ilerici kurumlar stant açtı. Sınıf devrimcileri açtıkları statta işçi ve emekçilere, gençlere Emegün Kurtuluşu Gazetesi'nin çıkış bildirimlerini dağıttı. Bunun yanında DGB'nin deprem bölgesi için başlattığı imza kampanyası, Geleceğin Sesi Bülteni kullanıldı. Stantta depreme emekçilerin yoğun ilgisi gözlemlendi. Depremde işçi ve emekçiler depremin üzerinden geçen 5 ayda

hiçbir sorunlarının çözülmediği hatta gün be gün büyüdüğünü ifade ettiler.

Stantta DGB'liler çocuklara dönük yüz boyası vb. etkinlikler gerçekleştirdiler.

Festivale katılan emekçiler geçtiğimiz yıllara göre festivale katılımın düşük olduğunu, bunun sebebinin ise Antakya'da toplu ulaşım sorununun hala devam etmesi ve deprem nedeniyle emekçilerin zor durumda olması olduğunu belirttiler.

KIZIL BAYRAK / SAMANDAĞ

DGB deprem bölgesine çağırıyor!

Devrimci Gençlik Birliği yayınladığı duyuru ile 18-22 Ağustos tarihlerinde deprem bölgesinde olmaya çağırıyor. “Deprem bölgesinde nitelikli barınma alanlarından temel yaşam ihtiyaçlarına ulaşabilmeye kadar en temel sorunlar halen devam ediyor” denilen açıklamada, deprem bölgesi ile dayanışma çağrısı yapıldı. DGB, belirtilen tarihlerde deprem bölgesindeki yaşam alanlarının ihtiyaçlarını karşılayacaklarını, gençler ve çocuklarla atölyeler gerçekleştireceklerini duyurdu.

Yapılan açıklama şöyle:

Depremi unutmadık, unutturmayacağız!

Dayanışmayı ve mücadelemizi sürdürüyoruz!

Depremden üzerinden aylar geçti. Deprem bölgesinde nitelikli barınma alanlarından temel yaşam ihtiyaçlarına ulaşabilmeye kadar en temel sorunlar halen devam ediyor. Depremden yarattığı yıkımı unutmamak, unutturmayacağız. Yıkımın sorumlularından hesap soracak ve mücadelemizi sürdüreceğiz. Dayanışmayla ve mücadeleyle yeni bir yaşamı birlikte kuracağız.

Üniversitelerimizde, mahallelerimizde, çalıştığımız işyerlerinde depremin ilk gününden bu yana büyük bir özveri ile dayanışmayı sürdürdük. Deprem

bölgesine gittik, enkaz kaldırdık, kıyafet ayıkladık, yemek pişirdik, su dağıttık, çadır kurduk... Dayanışmayı gerek ihtiyaç kolileri hazırlayarak gerekse yaşananlara karşı eylemler gerçekleştirerek hep birlikte örgütledik ve yükselttik. Şimdi herkesi dayanışmayı sürdürmeye, hesap sormaya çağırıyoruz...

Devrimci Gençlik Birliği olarak, depremin altıncı ayında 18 Ağustos'ta deprem bölgesinde olacağız. Gideceğimiz deprem bölgesinde yaşam alanlarının ihtiyaçları için çalışacak, çocuklarla, gençlerle atölyeler gerçekleştirecek ve dayanışmayı yükselteceğiz!

DEVİRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ

DGB okuma atölyesi gerçekleştirdi

İstanbul DGB, okuma atölyelerinin ilk oturumunda Komünist Manifesto kitabını tartıştı.

Sunumda ilk olarak, Komünist Manifesto'nun yazılış amacı ve misyonuna ilişkin bir anlatım yapıldı. Komünist Manifesto'nun yazıldığı dönem koşulları ve 1848 devrimleri üzerine tartışıldı. Kapitalizmin gelişmesi ile birlikte Avrupa'da gerçekleşen burjuva devrimleri üzerine kısa bir anlatım ve Marx'ın materyalist felsefesi üzerine vurgular yapıldı.

Ardından proletaryanın iktidarı ele geçirmesi üzerine SSCB ile bağlantısı kurularak örneklemeler yapıldı. Egemen sınıf olan burjuvazinin işçi sınıfı üzerindeki sömürü ve baskısına son verilmesi için proletaryanın tarihsel görevleri üzerinde duruldu. Burjuvazinin aile, milliyet, din vb. “kutsal” atfedilen tüm değerleri kendi çıkarlarına göre şekillendirmesinden bahsedildi. Devamında “Artı değer” kavramı üzerinden güncel örnekler verilerek tartışmalar yapıldı. Komünist Manifesto'nun halen tüm güncelliğini koruduğu belirtildi.

Ayrıca “burjuvazi”, “proletarya” ve “küçük burjuvazi” kavramlarının anlamı üzerine tartışmalar yürütüldü. Kitap sunumunun ardından sorulardan yola çıkılarak “sınıf bilinci” üzerine sohbet edildi. Bu kapsamda Greif Direnişinin işçi sınıfı hareketindeki yeri üzerine sohbetler gerçekleştirildi.

Kitap atölyesinin ikinci oturumunda “Ütopik Sosyalizm ve Bilimsel Sosyalizm” kitabının ele alınacak ve tartışılacak.

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL

Sınıfın ozanı Rifat Ilgaz

S. Gül

“SINIF’ın ozanıyım mimli...”

En özlü bu dizeyle tanıtır kendini bize Rifat Ilgaz. Sırtından yükü eksik olmayan, sarı yazmalı Cideli kadınların; ekmeç parası için okulun semtine bile uğrayamayan çocukların, çalışırken yaşamını yitiren işçilerin, yoksul köylülerin; yani ezilen sınıfın yazarıdır, şairidir o. “Toplumla ilgili sorunları bir yana bırakırsam ben önce şair olamam, yazar olamam, aydın olamam” sözleri, gerçek yaşamla kurduğu bağın ve buradan beslenen toplumcu sanat anlayışının özetidir.

Mehmet Rifat, üretim ilişkilerin bir üst evreye evrildiği, imparatorlukların dağıldığı, ulusal ayaklanmaların baş gösterdiği, dünyanın emperyalist paylaşım savaşlarına doğru ilerlediği bir çağda dünyaya gelir. Nüfus tezkiresinde doğum tarihi 7 Mayıs 1911 olarak yazılıdır. Babası, yoksul köylülerden alınan vergilerin, halkın sırtından kazanılan tüm gelirlerin sömürgeci devlet kasalarına aktığı Dünyu-u Umumiye’de bir memurdur. Babası için, “Kazandığı paraların padişahların dış borçlarına gittiğini öğrendim. Padişahların bile borçlarını ödeyen babam” ifadelerini kullanır. 7 çocuklu ailenin en küçüğü olan Mehmet Rifat abilerini Kurtuluş Savaşı’nda kaybetmiştir.

Mehmet Rifat daha küçük yaşlarda yazar olmayı aklına koyar, “başka meslek aklımdan geçmiyordu” der. Babası oğluna yazdığı bir mektubunda seçeceği meslekle ilgili şu düşünceleri paylaşır. “Oğlum ben senin mühendis, doktor olmanı düşünüyordum; sen kalktın şair oldun, yazar oldun. Ne istersen o ol, karışmam ama neyi iyi yapacağına aklın yatıyorsa onu yap. İstersen zurnacı ol ama zurnayı en iyi biçimde çal.” Mehmet Rifat’ın

hayali edebiyat fakültesine gitmektir. Babasının ölümü üzerine geçim derdi ağır seyredince, parasız bir okula kaydolmak zorunda kalır. Muallim mektebini bitirip öğretmen olur. Kastamonu’nun çeşitli yerlerinde öğretmenlik yapar. 1934’te soyadı kanunu geldiğinde; öğretmenliğini, sanatını kazandığı Kastamonu’ya özgü bir isim olarak Batı Karadeniz’in en büyük dağı Ilgaz’ı seçer.

Savaş yıllarında doğan Mehmet Rifat’ın öğretmenlik yılları da faşizmin en azılı dönemlerinin yaşandığı ikinci emperyalist paylaşım savaşına denk gelir. 1940 Kuşağı’ndan biri olarak yazılarında, şiirlerinde yoksulluğu, emperyalizmi, siyasi baskı-yasakları yerer. Toplumsal sorunları anlattığı eserlerin ilki Yarenlik’tir, daha sonra 1944’te Sınıf kitabı çıkar. “Sınıf” demenin suç sayıldığı, sıkıyönetim uygulamalarının tüm ağırlığıyla sürdüğü bir dönemde kırmızı kapağıyla, Devrim Yayınevi’nden çıkan kitap cesur bir adımdır. Devletin hışmına uğraması da çok hızlı olur.

Rifat Ilgaz’ın öğretmenlik süresince yaptığı gözlemleri, yoksul aileleri ve onların çocuk yaşta işçiliğe başlamak zorunda kalan çocuklarını anlattığı kitap, 25 günün sonunda yasaklanır. Ilgaz için iki aylık kaçak yaşamı başlar. Sonrasında 6 aylık kalacağı zindan hayatı. Bilirkişi raporunda kitapta suç bulunmadığı yazılır ama tutsaklığı devam eder, tabii işkenceler de. İkinci Dünya Savaşı’nın ve de yoksulların yaygın hastalığı olan verem de yakasındadır üstelik. Hem bu dönemde yaşadıklarını hem de II. Dünya Savaşı sürecinde kitabı toplatılan öğretmen-şair Mustafa Ural’ın hikâyesini anlattığı Karatma Geceleri romanı da benzer akıbete uğrar ve toplatılır. Romanda anlatılanlar aslında 1940 kuşağı aydınlarının maruz kaldığı baskı-yasaklar ve yaşamlarıdır. Hem tutsaklık hem sağlığının bozulması Rifat Ilgaz’ın bütün yaşamını etkiler. Ailesinden, çocuklarından ayrı kalır, yoksulluğa düşer. Mesleğinden atılır. Bütün bu bedellere rağmen gördüklerini, gerçekleri, toplumun sorunlarını anlatmaktan,

haykırmaktan geri durmaz. Bütün hayatı boyunca namuslu, onurlu bir kalem işçisi, toplumun ilerici bir değeri olur. Ölümüne kadar, edebiyatın her dalında; şiir, roman, öykü, tiyatro oyunu, çocuk kitapları, anı, makale türünde eserler verir.

1980 askeri darbesinde ve yaşı 70’i geçmişken gözleri kapalı, elleri kelepçeli bir şekilde Cide’den gözaltına alınır, işkenceye uğrar. Düşünceleri nedeniyle ve haklıdan, doğrudan yana saf tuttuğu için gördüğü zulüm ona ağır gelmez ama 2 Temmuz 1993’te en yakın arkadaşı Asım Bezirci’nin de aralarında bulunduğu 33 aydın ve sanatçının Sivas Madımak Otelinde yakılarak katledilmesi Rifat Ilgaz’ı derinden etkiler. Katliamın hemen izleyen günlerinde 7 Temmuz’da hayata gözlerini yumar.

Yaşadığı dönemin sınıf çelişkilerini anlatan, sınıfının bir neferi olan Rifat Ilgaz’ı ölümünün 30. yılında saygıyla anıyoruz.

Yıllar önce, bir kötülük gelmez diye, oğlu Murat Yıldız’la karakola giden Hanife Anne devleti acı bir kayıpla tanıdı. Ve bugün “kemiklerini olsun” diye Murat’ı arıyor. Anayasa ve yasalar çiğnerek Cumartesi Anneleri’nin Galatasaray Meydanı’na, hafıza mekanına karanfil bırakmaları her defasında engelleniyor.

Hanife Ana gözaltına ve işkenceye rağmen Muratlara karanfil bırakmak için geliyor Galatasaray Meydanı’na. Dün de geldi ve yine gözaltına alındı. Sevgiye düşman devlet yeni bir acı yaşattı Hanife Anne’ye. Eren Keskin şu ifadelerle

Sevgiye düşman devlet!

paylaştı yaşatılan acıyı:

“Bugün gözaltından hastaneye getirildiğimizde gözaltında kaybedilen Murat Yıldız’ın annesi Hanife Anne çocuğunun küçük bir fotoğrafını eline aldı. Bir kadın polis fotoğrafı yırttı. Hanife Anne’nin ‘affet beni oğlum’ haykırışı yaktı hepimizi #CumartesiAnneleri”

Fotoğrafi yırtmak sadece o kadın polisin vahşeti olarak açıklanamaz. Fran-

sa’da Nahel’i katleden de yıllar önce Muratları katleden de bugün Murat’ın remini yırtan da aynı devlet politikalarının bir sonucu. Devlet üniformasıyla yapılan her şeyde sevgiye düşmanlık açıkça görülüyor. Fotoğrafi yırtmak sevgiye düşmanlıktan başka bir şey değil.

Asıl sorun, annelerin haykırışlarının kamuoyu tarafından duyulmamasıdır. Duyarlı kamuoyu dediğimiz insanlar da

yok Cumartesi Annelerinin yanında. Hanife Anne yaşına ve sağlık durumuna aldırmadan insani ve demokratik her eyleme katılıyor. Devletin hışmına uğrayıp, tepki gösteren herkes birebir tanı Hanife Anne’yi, çünkü yanındadır. Bu yüzden Hanife Anne’nin çığlığı Eren Keskin’in dediği gibi hepimizin yüreğini yakmalı.

Ve yanında olmalıyız.

HANİFE ANNELERİ ÇOK SEVEN MUHARREM

*Cumartesi Anneleri Galatasaray Meydani'ndan
ve kayıplarının akibetini sormaktan vazgeçmiyor!*

Faşist baskı, işkence ve gözaltılarınız sökmeyecek!

Biz kazanacağız!

